

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΑΝΘ ΛΕΜΟΝΙΑΣ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Ο ΓΕΡΟ—ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ο - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

— Μά, δεσποινίς τῆς εἰ-

σε, ήταν το αγαπημένο πρόσωπο του Τόμ, ωστόσο και συγκινημένο, από της χαμογελαυτοσύνης έρωτικό.

Πικάντικο δεπορτάζ

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

A. NTANIEAI

A decorative horizontal line consisting of small black circles.

Αὐτὰ περίπου θὰ δοῦν προεκλογικὰ,
κατὰ τὰ διαστήματα τὰ Βουλὴ οἱ σύγχρονοι μα
ποῦνε μέσα στὴ ... ἀπὸ τὶς κουτσου...

100

9 8 7 6 5 4 3 2 1

100

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Φρίξος Δέλης, όταν γύρισε στην Αθήνα, καλέσε το Θέμη να μιλήσουν για το γάμο. Ο αγαπημένος της Ελίζας τον ζήτησε για προίκα, γραμμένη στ' όνομά του, δύο χιλιάδες λίρες και το τετραώροφο σπίτι στη Μητρόπολη. Ο Δέλης αναγκάστηκε να δεχθεί και ο γάμος έγινε ύστερ από λίγο καιρό στην Ελβετία. «Πεταει οι γονείς της Ελίζας άψαν μόνους εκεί τους νεόνυμφους και γύρισαν στο σπίτι τους.

13ον Η Θεώνη μόλις συγκρατιόταν. «Εννοια σου, της ψιθύρισε. Όταν θα είσαι στον δρόμο μ' ένα θαύμα. Δεν θα φύγω από κοντά σου, αν δεν σαραντίσης. Εσύ μονάχα να μάς στέλνεις τακτικά τη διευθυνσί σου για να ξέρουμε πού βρίσκομαστε...»

Θα φροντίζω εγώ να είναι τακτική στην αλληλογραφία της, είπε ο Θέμης μ' ένα φως ειρωνικό και προστατευτικό μαζί.

Και χωρίς την.

Στόν έβδομο ούρανό

Τη νύχτα εκείνη πίστεψε η Ελίζα πραγματικά πως είχε γίνει γυναίκα. Ξανάχρησε τις στιγμές που είχε περάσει εκείνο το πρωί, στο σπίτι του Θέμη. Άλλα πόσο διαφορετικά! Τότε ήταν ο θανάσιμος φόβος, το συναίσθημα της ένοχης, που άνακατευόταν με την πρωτόγνωρη ήδονη και τη μάρανη. Τώρα, ρουθούσε τη ζωή χωρίς τύψεις κι' ο Θέμης ήταν ιδανικός άντρας. Ο τρόπος του την έπειθε πως την αγαπούσε τρελά. Απειρη καθώς ήταν, ένοιωσε μια απέραντη συγκίνηση για κάθε του χάδι, για κάθε του φερό του λέει. Κι' ο Θέμης ήξερε να βρίσκει σε κάθε στιγμή την κατάλληλη λέξη...

Όσο ειρωνικός ήταν με τον πατέρα της, τόσο μ' αυτήν ήταν μονάχα τρυφερός κι' ιπποτικός.

Η νύχτα εκείνη του γάμου τους ήταν νύχτα ασυνέφιαστης ευτυχίας.

Την ώρα που, άποσταμένη πιά από της αγάπης τα παιχνίδια, έκλεισε τα μάτια της η Ελίζα για να κοιμηθεί, ψιθύρισε μέσα της:

«Αχ, μπαμπά, μαμά!... Να ξέρατε πόσο είμαι ευτυχισμένη. Πόσο ευτυχισμένη!»

Και με τη σκέψη αυτή κοιμήθηκε στην αγκαλιά του άντρα της, με το στόμα μισάνοιχτο, σαν μικρό κοριτσάκι.

Άσυνεφιαστος ούρανος ευτυχίας ήταν δόκιμος ο πρώτος μήνας.

«Εμειναν στην ίδια ελβετική πολιτεία, γιατί ακόμα δεν έπρεπε η Ελίζα να κουράσει το πόδι της. Περούσαν την ημέρα τους με μικρούς περιπάτους, με άνε-

παυτικές εκδρομές, με θέατρο τα βράδια τους και με μερικές πρόχειρες συναναστροφές. Η πιο γλυκεία στιγμή όμως για τη νύμφη ήταν όταν κλεινόταν στην καμαρά τους. Τότε μιλούσαν μ' ένα τον παιχνιδιόκο, τον τόνο πούδινε ο Θέμης στην κουβέντα τους πάντα, όταν βρίσκονταν μόνοι τους.

Η Ελίζα καμιά φορά προσπαθούσε να φέρει τη συζήτηση σε σοβαρότερα θέματα. Αυτός όμως της έκλεινε το στόμα με τα φίλια του:

— Σώπα! της έλεγε. Τα σοβαρά θαρθούν μονάχα τους. Τώρα, είμαστε νύμφη. Αυτό να συλλογίζεσαι μονάχα!...

Εκείνη έκλεινε τότε τα μάτια της άκουμπουσε το μάγουλό της στο δικό του και δεν έλεγε τίποτα.

Τα γράμματα από τη μητέρα της έρχονταν τακτικά, μία φορά την εβδομάδα. Η Θεώνη της διηγόταν όλες τις λεπτομέρειες της ζωής τους, χίλια δυο μικροπεραστικά, πούκαναν την Ελίζα να γελάει. Λες και της έγραφε επίτηδες έτσι η μητέρα, για να τη διασκεδάσει. Ο πατέρας έστελνε μονάχα χαιρετίσματα.

Μου κρατάει κακία, είπε μία μέρα ο Θέμης, γελώντας. Ο πατέρας, δεν θα μου το συγχωρήσει ποτέ για το ζήτημα της προίκας...

Το γελαστό προσωπικό της νύμφης σοβαρεύτηκε ξαφνικά.

Θέμη, τον ρώτησε. «Μηδενά να σε ρωτήσω πολλές φορές... Γιατί τόκανες αυτό για το ζήτημα της προίκα, αφού μούλεγες έμένα πως δεν σ' ενδιαφέρει, αν έχω ή αν δεν έχω πειραυσία;...»

Για μία στιγμή αυτός, σαν να ξαφνιάστηκε με την ερώτησή της. «Πεταει ξέσπασε σε γέλια...»

Αυτό σε βασανίζει... Μά, κουτό κοριτσάκι, αν δεν είχες, θα ήμουν ευτυχισμένος να ξέρω πως παίρνω ένα φτωχό κορίτσι, επειδή τ' αγαπώ! Άφου όμως είχες τόση πειραυσία, το θέωρησα προσβολή να μη μου την εμπιστευτείται ο πατέρας σου.

Το ίδιο δεν θα ήταν αν μου την έγραφε στο όνομά μου!...

Αυτά είνε ζητήματα φιλοτιμίας του άντρα, δεν τα καταλαβαίνεις εσύ. Άλλά γιατί να τα καταλάβεις; Μία φορά, πές μου, σε κάνω ευτυχισμένη!...

Ναι, αποκρίθηκε αδέσιακτα η Ελίζα. Κι' είμαι ευτυχισμένη κιόλας πού...

Ο ΤΣΙΓΟΥΝΗΣ ΝΟΥΝΟΣ

Θα δινόταν μια παιδική παράσταση κι' ο Γιωργάκης την περίμενε πως και πως. Την τελευταία στιγμή όμως οι γονείς του αρρώστησαν και δεν μπορούσαν να τον πάνε στο θέατρο.

Τι έπρεπε να γίνει λοιπόν;

— Να είδοποιήσουμε το νουνό του, είπε ξαφνικά η μητέρα του.

Πραγματικά τον φώναξαν από το ανικονό σπιτι πού καθόταν, και του εμπιστευόταν το Γιωργάκη. Κι' έπειδή τον ήξεραν για τρυφερά τσιγγούνη, τούδωσαν και τα λεπτά για τα εισιτήρια. Μά δεν τα δέχτηκε.

Όταν έφτασαν λοιπόν στο θέατρο είδαν ένα χαρτί πού έγραφε: «Πλατεία: 10.000. Έξωστας: 5.000».

Ο νουνός, φυσικά, προτίμησε τον έξωσση. Πριν αρχίσει όμως η παράσταση ο Γιωργάκης έσκυβε επικίνδυνα προς την πλατεία.

Μη σκύβεις, Γιωργάκη! του έλεγε ο νουνός του.

Ο μικρός όμως δεν άκουγε.

— Βρέ παιδί μου, τού φώναξε στο τέλος ο νουνός του, θα έρεθής στην πλατεία και δεν έχω καμιά δρεβή να πληρώσω ακριβώτερο εισιτήριο!...

Ο ΦΑΚΟΣ

Έχεις εσύ όλη την εύθυνη για την περιουσία μας...

— Τώρα μιλάς σωστά... Αυτά δεν είνε για τα γυναικεία κεφαλάκια. Άσε με να πονεκεφαλιάζω εγώ, και μη σε νοιάζει!...

Μία μέρα — Οά είχε περάσει ένας μήνας από το γάμο τους — ήρθε ένα γράμμα από την κυρία Καλήτη. (Σ τότε τους έγραφε πολύ άραία, γράμματα σύντομα, ούδέτερα). Στο γράμμα όμως αυτό τους άναγγελλε τους επίσημους άραβώνες της Φώφης με τον Δημήτρη Φωκίδη.

«Πολύ καλό συνοικέσιο, έγραφε. Βέβαια, είνε κάπως μεγάλος για τη Φώφη μας. Είνε σοφάτα χρονών αυτός, ενώ η Φώφη είνε μόλις δεκάξη (της έκουβε κιόλα δύο χρονία). Άλλά έχει περίφημη θέσι. Είνε διευθυντής σε μία Τράπεζα. (Δεν ήταν ούτε τιμητάςος). Δεν έχει οικογενειακά, βάση... Όσο για το παρουσιαστικό του, δεν είνε άμορφος, άλλα πάντως είνε καθώς πρέπει... (Μαμά, της έλεγε η Φώφη, είνε τόσο άσχημος πού ντρέπομαι να τον παρουσιάσω για άντρα μου). Δεν είνε έρως, πρόσθετε στο φρόνιμο γράμμα της η κυρία Καλήτη, πρόκειται για έκτιμηση... Οικογενειακή έκτιμηση έκ μέρος του...»

Ο Θέμης δαγκώθηκε για να μη γελάσει διαβάοντας αυτά τα λόγια. Ομοίαν πως είχε άρχισει η γνωριμία με τον Δημήτρη Φωκίδη. — Πρέπει να βγάλουμε λεφτά από τα χαρτιά, τούλεγε και τού ξανάλεγε η μητέρα του. Άλλες οικογένειες ζουν απ' αυτό... Αυτός έδεσε τα σοφά αυτά λόγια. Κι' επειδή έτυχε να γνωρίσει εκείνο τον καιρό, με τον τραπεζικό υπάλληλο Δημήτρη Φωκίδη και να καταλάβει στην κουβέντα τους πως ο άσχημάνθρωπος εκείνος ένοιωσε κάποια ιδιαίτερα συγκίνηση όταν του μιλούσαν για χαρτιά, τον τούβριξε στο σπίτι τους.

Το μάθημα άρχισε χωρίς άργηση. Αυτός πάλι, χωρίς να χάσει στιγμή, έωτοχτυπήθηκε με τη Φώφη. Αυτή, από συνήθεια, τούκανε τα γλυκά μάτια, ενώ τον συχαίνονταν...

Για κακή τύχη, μία μέρα, συνέλαβε απ' αυτοφώω την κυρία Μπέπη Καλήτη, να τον κλέβει. Ήταν έτοιμος να κάνει μεγάλο σκάνδαλο! Τότε μεταχειρίστηκε η οικογένεια τα μεγάλα μέσα. Τον άψαν μόνο με τη Φώφη... Η κυρία Μπέπη ήταν σίγουρη πως η κοπέλα θα τα κατάφερνε, χωρίς σοβαρές άβουριες... Για κακή τύχη, όμως, ο Φωκίδης ήταν πολύ έρωτευμένος και καθόλου κορόιδο στο ζήτημα αυτό. Κι' όταν η μαμά γύρισε από την «επείγουσα υπόθεση», όλα είχαν τελειώσει. Και, το χειρότερο, ο Φωκίδης ήταν ακόμα έξω φρενών! Τώρα είχε διπλό θυμό. Έπειδή τον είχαν γελάσει, όταν τούλεγαν πως η Φωφίτσα είνε το πιο άθωο περιστεράκι του κόσμου!... Είχε διαπιστώσει πως κάποιος άλλος, πριν απ' αυτόν, είχε έπωφελήσει από την άγγελική της αθωότητα...

Τότε έγιναν σκληρές δραματικές! Ο Φωκίδης ήταν κοντός, μυριδερός, άπόταμος στους τρόπους. Ήταν ικανός να φτάσει στ' άκρα. Τους φοβόρισε κι' άναστάτωση Θεούς και δαίμονες...

Ευτυχώς, η κυρία Καλήτη δεν τάχασε. Όταν είδε πως ήταν άδύνατον να τον καταλάβει με τα λόγια, πήρε την ηρωική απόφαση. Έπρεπε να του βουλώσουν το στόμα. Τον άραβώνισαν με τη Φώφη, με την υπόσχεση να της δώσει μεγάλη προίκα. Ο Φωκίδης δέχθηκε, με την επιφύλαξη να γίνει ο γάμος μόνο αν η προίκα ήταν πραγματικά ικανοποιητική.

Τότε ακριβώς άρχισε να προσποιηθεί τον έρωτοχτυπημένο ο Θέμης στην Ελίζα. Η Φώφη μάλιστα την είχε άνακαλύψει. Σ' αυτά τα ζητήματα δεν της παράβγαζαν κανείς στην έξυπνάδα.

Αυτή! έλεγε. Είνε ό τι μας χρειάζεται. Πλούσια, άδγαλη, άθάλα. Χρ' στην κάνω εγώ να πέσει στα δίχτυα σου, σαν κουτορνή!...

Και φάνηκε άλάνθαστη στις προβλέψεις της. Ο άραβώνας της Φώφης ήταν μυστι-

κός. Άγωνιούσε όμως η μητέρα να την παντρέψει. Και τώρα, άναγγελλε θριαμβευτικά:

«Οί γάμοι θα γίνουν σε δεκαπέντε μέρες! Είνε τρελλάς με την άδελφή σου. Θέμη μου, αυτός ο άνθρωπος Σήμερα κιόλας, θα την παντρευόταν. Για προίκα, ούτε συζητάει. Πάντως εγώ της δίνω τις χίλιες λίρες πού της είχα φυλάξει σαν ιερή παρακαταθήκη, από την περιουσία του πατέρα σας...».

Καλά τα κατάφεραν! έλεπε ο Θέμης, όταν τελείωσε το γράμμα.

Είμαι πολύ εύχαριστημένη για τη Φώφη... έλεπε με ειλικρίνεια η Ελίζα. Καλύτερα να παντρευτεί κι' αυτή. Τώρα πού είμαι κι' εγώ παντρεμένη, θα νοιώθουμε καλύτερα η μία την άλλη...

— Φυσικά! Έννοια σου, Ελίζα μου, θα είσαι ευτυχισμένη... Η Φώφη θα είνε για σένα πάντα άδελφή και φίλη... Άλήθεια, μού φαίνεται πως είνε καιρός ν' άρχίσουμε τις περιουσίες μας, τί λές; Άρε, μετά καθήσαμε εδώ πέρα. Κάνουμε μάλιστα και σπουδαίες οικονομίες... Μονάχα διακόσιες λίρες χαλάσαμε...

— Διακόσιες λίρες!...

Τα μάτια της Ελίζας γούρλωσαν. — Τι; Σου φαίνονται λίγα ή πολλά; ρώτησε ο Θέμης με άφέλεια.

— Πολλά, υπερβολικά πολλά! Ζούμε τόσο φρόνιμα!...

— Δεν έχεις ιδέα από έξοδα... γέλασε ο Θέμης. Έδώ όλα πληρώνονται με λίρες. Καλημέρα να πής, λίρα πληρώνεις, «Επειτα, πρέπει να φαινόμαστε άξιοπρεπείς!...»

— Δεν φανταζόμουν πως ξεδεύονται τόσο εύκολα τα λεφτά!...

Της χάιδεσε το χέρι.

Είσαι κουτό κοριτσάκι ακόμα. Ποτέ δεν διαχειρίστηκες χρήματα και γι' αυτό σου φαίνονται πολλά. Έε άλλου, τί σε νοιάζει!... Εγώ τα κανονίζω αυτά!

Και, μ' ένα φίλι, της έσβυσε το έρωτηματικό από το έκπληκτο στοματάκι της.

Τοξίδια κι' έξοδα

Δύο μήνες όνειρεμένης ευτυχίας ακόμα. Γύρισαν όλη την Ελβετία. Εμειναν δυο-τρεις μέρες σε κάθε πολιτεία, σε κάθε βουνόκορη, σε κάθε γραφική χωριούδακι. Ο Θέμης ήταν όλο προσοχή και ιπποτισμό για τη γυναίκα του. Ήταν συγκινητικό, όταν έλεγε στις καλόκαρδες χωρικές, στα βουνά:

— Φέρτε λίγο γάλα ζεστό... Ξέρετε... η κυρία θα γίνει υπέροχα...

Κι' έκλεινε το μάτι.

Η Ελίζα δεν πρόφτανε να σκεφθεί. Όλα άλλαζαν διαρκώς, σαν κινηματογραφική ταινία και τα τοπία και οι έντυπώσεις... Και για φόντο όλων αυτών, τα γάδια και τα φίλια του Θέμη.

Τα γράμματα πούστελνε στους γονείς της, ήταν σωστοί ύμνοι.

«Δεν μπορούσα να φανταστώ πως ύπαρχει τόση ευτυχία στον κόσμο. Δεν μπορούσα να πιστέψω πως ο Θέμης θα ήταν τόσο καλός μαζί μου!...»

Τα γράμματα της κυρίας Δέλης γίνονταν όλο και πιο τρυφερά. Τώρα έγραφε θερμά και στον Θέμη. Κι' αυτός άπαντούσε μ' ευγένεια...

Μόνο ο Δέλης κρατούσε τη σιωπή του. Πάντα τα τυπικά χαιρετίσματα.

Μία φορά μονάχα η κυρία Θεώνη, πέταξε δειλά-δειλά σ' ένα γράμμα της:

«Ο πατέρας σου ρωτάει, Ελίζα, πως πάνε τα οικονομικά σας...»

Τη στιγμή πού το διάβαζε, δεν έδωσε σημασία σ' αυτή την ερώτηση η κοπέλλα.

Όταν όμως κάθισε ν' απαντήσει, ρώτησε τον άντρα της:

— Τι να γράψω, Θέμη, γι' αυτό;... Άλήθεια, πως πάμε;...

Αυτός σήκωσε τους ώμους του.

— Δεν είνε δουλειά τους αυτή... Άπό τη στιγμή πού παντρεύεται μία κοπέλλα και προικίζεται, δεν έχουν τίποτε να κάνουν οι γονείς της με τα οικονομικά της...

— Δεν σου λέω, Θέμη μου, δική έχεις... Άλλά πάντως φαντάζομαι πως η ευγένεια άπαιτείται να γράψω κάτι. Να μη φανή πως άποφύουμε, Έε άλλου, γιατί να μην άπαντήσουμε;

Δίστασε ο νέος μια στιγμή. Στο τέλος αποκρίθηκε:

— Γράψε πως μας μένουν ακόμα καμιά πεντακοσαριά λίρες...

Το στόμα της Ελίζας, έμεινε άνοιχτό.

— Πεντακοσαριά!... Μόνο!...

— Μά, παιδί μου, γέλασε αυτός, πάντα ξαφνιάζεσαι, όταν μιλάμε για τα οικονομικά μας! Γιατί!

— Μά ξεδύναμε κιόλας χίλιες πεντακόσιες λίρες!...

— Τι νομίζεις, κυρία μου!... Έτσι γίνονται τα ταξίδια κι' οι περιουσίες!... Μάλιστα, τις ξεδύναμε! Μπορεί ναχουμε κι' εξακόσιες... δεν ξέρω. Πάντως, σκέψου ταξίδια, ξενοδοχεία, ψώνια, πολυτέλειες. Τα λεφτά πού δεν ξαναπαίνουν στη θέσι τους, τρώνονται γρήγορα. Βλέπεις, δεν άρχισα να εργάζομαι εγώ, Όταν στράσωμε στη ζωή, θα δής τι γρήγορα πού θα στα βάλω εγώ με τον ιδρώτα μου αυτά τα λεφτά στη θέσι τους...

Η Ελίζα ήταν αλκή. Της είχε κάνει καταπληκτική έντύπωσι αυτή η άποκάλυψη.

— Θέμη... άνησυχώ. Έτσι πού πάμε, δεν θα μάς φτάσουν οι λίρες ώσπου να γυρίσουμε στην Αθήνα. Πώς θα ζήσουμε, αν τελειώσουν πρίν!...

— Θα κανονίσω να μη τελειώσουν. Γιατί πονοκεφαλιάσεις!... Δεν είπαμε να μη σ' ενδιαφέρουν ένένα τα οικονομικά!...

— Μά... αν δεν μάς φτάσουν για τη γέννα, για τα έξοδα του παιδιού!...

— Άκουσε, άγάπη μου. Εγώ λογαριάζω ναχουμε λεφτά ακόμα τρεις μήνες μετά τη γέννησι του παιδιού. Σ' αυτό το διάστημα, όπωσδήποτε θάχω κανονίσει τη δουλειά μου!...

— Τι σκέπτεσαι να κάνης, Θέμη; τόλμησε τότε να τον ρωτήσει η κοπέλλα.

Η ερώτησι αυτή, καιρό τώρα την έκαινε στα χείλη, αλλά δεν άποφάσιζε να την εκστομίσει.

— Και τί δεν σκέπτομαι! αποκρίθηκε αυτός εύθυμα. Πρώτα-πρώτα, να, θα κυτάξω όπωσδήποτε να πάρω το δίπλωμά μου! Βλέπεις, με τις δικές μας ιστορίες, δεν τα κατάφερα...

— Γιατί, αλήθεια, δεν έδωσες έξετάσεις!... τον ρώτησε μ' έλαφρό παράπονο.

— Το ρωτάς; Πού είχα μυαλό; Μόλις έμαθα πως έφυγες εσύ, πήγα να τρελαθώ! Δεν ήξερα τί να φανταστώ! Η μουσιν άρρωστος, Ελίζα δεν το καταλαβαίνεις!... Η μελέτη θέλει ήσυχο μυαλό και ύγεια...

— Όποτε, όταν γυρίσουμε στην Αθήνα, θα μελετήσης για το δίπλωμα!...

.....

— Γιατί, αλήθεια, δεν έδωσες έξετάσεις!... τον ρώτησε μ' έλαφρό παράπονο.

— Το ρωτάς; Πού είχα μυαλό; Μόλις έμαθα πως έφυγες εσύ, πήγα να τρελαθώ! Δεν ήξερα τί να φανταστώ! Η μουσιν άρρωστος, Ελίζα δεν το καταλαβαίνεις!... Η μελέτη θέλει ήσυχο μυαλό και ύγεια...

— Όποτε, όταν γυρίσουμε στην Αθήνα, θα μελετήσης για το δίπλωμα!...

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

— Φυσικά, όπωσδήποτε! Αυτό όμως δεν θα μ' έμποδισι να εργαστώ!...

— Σε τί είδους δουλειά!...

— Έπιχειρήσεις, παιδί μου. Εγώ θα βάδισω στα ίχνη του πατέρα σου! Και θα δής πως λίγο-λίγο, θα γίνουμε καλοί φίλοι με το γέρο... Ναι, θα μου δίνη και συμβουλές! Πάντως, στην άσχη, ούτε θα καταδεχτώ να τον συμβουλευτώ. Θα ξεκινήσω μόνος μου!...

— Τι είδους έπιχειρήσεις σκέπτεσαι να κάνης;

— Διάφορες... Έμπόριο... Θα βάλουμε τα λεφτά μας σ' έπικερδείς έπιχειρήσεις.

— Ποιά λεφτά μας; γέλασε εκείνη με κάποια πικρία.

— Πώς!... Θάχουμε λεφτά! Δεν έχω εγώ άτομική μου περιουσία, νομίζεις!...

— Άλήθεια, Θέμη; τον ρώτησε με χαρά.

— Όχι, ψέμματα! Περιμένο λες να ζήσω από τα δικά σου;

— Δεν ξέρω, δεν τόχω σκεφθεί!... Σηκώθηκε και της έδωσε το χέρι του στο στόμα της.

— Και τώρα, μιλά! Έσύ να σκέπτεσαι την άμορφία σου, και το παιδί μας. Τ' άλλα είνε δική μου δουλειά!...

— Να γράψω το γράμμα για τη μαμά;

— Ναι, βέβαια!...

— Ξέρεις, Θέμη, δεν θα της άπαντήσω πως μάς μένουν τόσο λίγα χρήματα ακόμα. Φοβάμαι μήπως το πάρο άσχημα...

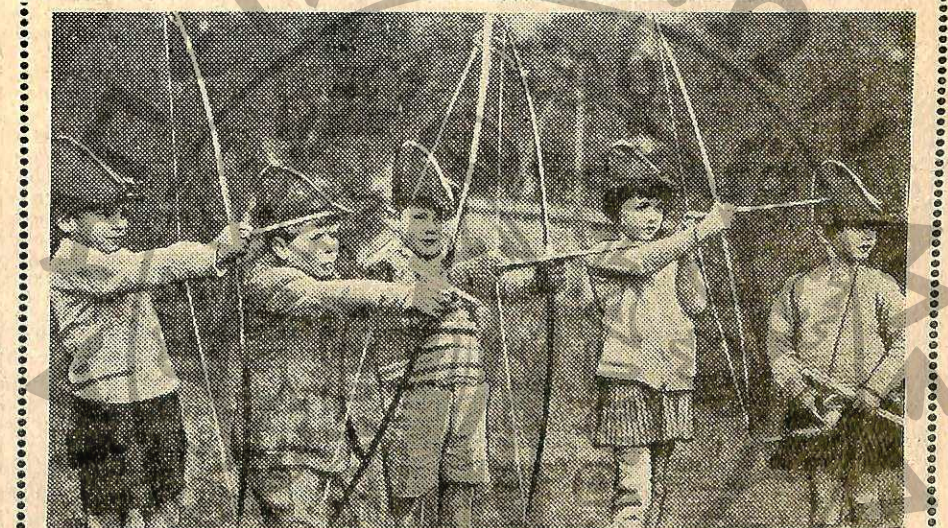
— Ο πατέρας σου μπορεί να το πάρο άσχημα... Πές, λοιπόν, πως πάμε πολύ καλά. Έτσι άόριστα. Κατ' άρχην, να μη τους συνηθίσης να τους δίνης άναφορά. Βλέπεις, εγώ με τους δικούς μου; Ούτε μία φορά το μήνα δεν τους γράφω!...

Κι' η Ελίζα δεν έδωσε άπάντησι στο ερώτημα πού με τόσο καρδιοχτύπι είχε γράψει η μητέρα της.

Στο Παρίσι

Ένοιωσε βαρύ το κορμί της η Ελίζα όταν έφθασαν στο Παρίσι. Όσο και να λαχταρούσε να έπισκεφθεί την πολιτεία αυτή, πού ήταν πάντα τ' όνειρό της, όσο και να ήθελε να δει τα μουσεία, τα πάρκα, τις εκθέσεις, έρχονταν στιγμές πού απ' όλα προτιμούσε να μείνη ξαπλωμένη στο κρεβάτι της, στο ξενοδοχείο. Ένας μήνας ακόμα, και θα γινόταν μητέρα...

Μόλις έφτασαν στο Παρίσι, τηλεγράφησε στη μητέρα της. Και, τώρα, όλη της η σκέψη, ήταν συγκεντρωμένη στη στιγμή πού θα την ξανάβλεπε. Πόσο την...

ΠΟΙΟΣ ΑΠ' ΟΛΟΥΣ ΕΙΝΕ Ο ΦΙΛΙΠΠΟΣ?

Πρίν από 22 χρόνια, ο νεαρός πρίγκιψ Φίλιππος του Έδιμβούργου βρισκόταν έξω-ριστος στο Παρίσι μαζί με την μητέρα του, την πριγκίπισσα Έλένη της Έλβετίας. Στο Λύκειο Μάκ Τζάνετ του Σαιν Κλου, όπου φοιτούσε ο νεαρός πρίγκιψ, ήταν εκεί και πολλά άλλα πριγκιπάκια, μερικά από τα όποια βλέπετε στη φωτογραφία και πολλά άλλα πριγκιπάκια. Πάραυτα, ο Φίλιππος της Έλβετίας (ήμερα δούδ του Έδιμβούργου) βού συμμαχτεί του, ο Τέντυ Γκίλμπερτ, και η Μάρθα Ρόμπερτσον και τέλος η Άννα των Βουρβόνων-Πάριμας, σύζυγος σήμερα του βασιλέως της Ρουμανίας Μιναήλ.

είχε ποθήσει! Πόσο λαχταρούσε την αγκαλιά της μάνας!...

Ήταν ευτυχισμένη με το Θέμη. Θα μπορούσε να το δοκιμάσει και υποστά στο Θεό πως ήταν ευτυχισμένη. Κι όμως, όσο περνούσε ο καιρός, τόσο καταλάβαινε πως από την αγάπη του, κάτι έλειπε.

Επαίξε με τον άντρα της, γελούσε, ένοιωσε τα χάδια του, τ' αγκαλιάσματά του, ως βαθεία μέσα στην ύπαρξή της. Αλλά όταν τελείωνε το μεθύσι, δεν είχε κοντά της παρά ένα μεγάλο παιδί που δεν ένοιωσε να κάνει μια σοβαρή κουβέντα. Όλα τον κούραζαν, ό,τι δεν ήταν παιχνιδι, και αερολόγημα. Της έκοβε πάντα τη διάθεση να συζητήσουν.

— Άς τα αυτά! Δεν είναι για σένα!...
Η Έλιζα είχε συνήθειε από τα δώδεκα χρόνια της να τη θεωρούνε φίλη στο σπίτι της, να συζητούνε μαζί της σοβαρές υποθέσεις. Αυτή η κατάσταση στην αρχή είχε το θέλητρο του καινούργιου. Ένοιωσε τον εαυτό της μικρό και χαϊδεμένο, όταν της φεγγίγγε στην αγκαλιά του ο άντρας της και την εμπόδιζε να μιλήσει. Λίγο-λίγο όμως, την κούραζε αυτή η παράξενη τρυφερότητα.

Δεν είχε μια φίλη τουλάχιστον να πητάει δικιά της, τις μικρές γυναικείες κουβέντες που κάνουν τη ζωή εύχαιρηστη στις γυναίκες.

Περιμένε λοιπόν, την συντροφιά της μητέρας της με ανυπομονησία.

Ήλθε η κυρία Δέση, με τη λαχτάρα που έχουν οι μητέρες πάντα σ' αυτές τις περιπτώσεις. Ο Θέμης την υποδέχθηκε φιλικώς. Της είχαν κρατήσει ένα δωμάτιο στο ξενοδοχείο κοντά στο δικό τους και μανά και κόρη περνούσαν μερικές ημέρες όνειρεμένης ευτυχίας. Η Έλιζα δεν χόρταινε να κουβεντιάσει. Δεν έλεγαν τίποτε σπουδαίο. Μονάχα όμως που υπορούσε να διηγηθεί τα ταξίδια της με το δικό της τρόπο, να πη τις εντυπώσεις της, και να νοιώθει πως η μητέρα της συμμεριζόταν τις συγκινήσεις της. Ήταν άρεστο να την κάνει ευτυχισμένη.

Το μόνο σύννεφο σ' αυτή την περίσταση, ήταν η υγεία της κυρίας Δέσης.

Δεν τους το μασούρησε από την αρχή. Σε λίγες ημέρες, όμως, αναγκάστηκε να τους φανερώσει πως υπέφερε από την καρδιά της. Μια καρδιακή πάθηση είχε παρουσιαστεί ξαφνικά. Ούτε οι γιατροί ήξεραν πού να την αποδόσουν...

Όταν τ' άκουσε η Έλιζα, γλώμιασε.

— Μαμά, ρώτησε με φόβο, όταν έμεινε μόνη με τη μητέρα της, μήπως είναι από τότε;

— Από τότε, κορούλα μου;... έκανε η μάνα, σαν να μη καταλάβαινε.

— Θυμάσαι;... Τότε που σου τηλεγράφησαν και φοβήθηκες τόσο;... Κι είπες πως ήταν σά να ξεκρεμάστηκε η καρδιά σου από μια κλωστή!...

— Δεν βαρύνει! Έκανε μ' ένα άχνυ χαμόγελο η μάνα. Δεν πιστεύω. Τώρα, τι τα θέλεις, τί τα γυρεύεις; Δεν παθαίνουν οι καρδιές των ανθρώπων διάφορες ασθένειες; Έτυχε να πάθω κι' η δική μου...

— Είναι σοβαρό, μαμά;...

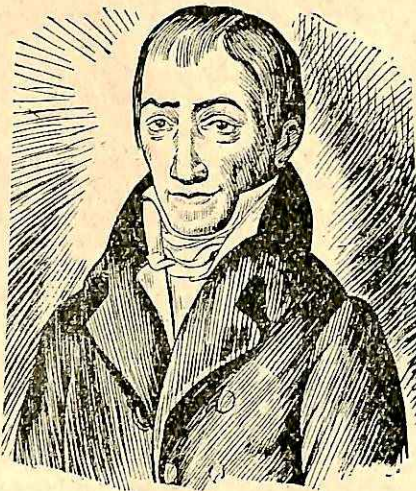
— Αυτό μόνον ο Θεός το ξέρει. Πού θέλεις να ξέρω; Λένε ποτέ στον άρρωστο την αλήθεια;...

Και, βλέποντας την Έλιζα να γλωμιάζει από καλή περισσότερο, πρόσθεσε:

— Ο καλύτερος γιατρός, όμως, είναι ο ίδιος ο άρρωστος. Κι' εγώ, να σου πω την αλήθεια, έκτος από μερικές ενοχλήσεις, ποτέ δεν αισθανόμουν τον εαυτό μου καλύτερα.

Δεν εναμίλησαν γι' αυτό. Η κυρία Δέση ήταν αδυνατισμένη, αλλά δεν φαινόταν σ' αλήθεια άρρωστη. Μονάχα τότε-τότε, το αίμα ανέβαινε σαν κύμα στο πρόσωπό της, στην ελαχίστη συγκίνηση. Και τότε κάτι σαν τρώος περνούσε στα μάτια της. Αυτό βαστούσε όμως μονάχα λίγα δευτερόλεπτα. Έπειτα, το πρόσωπό της έπαινε το φυσικό του χρώμα, κι' ο φόβος έσβυνε από τα μάτια της.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ

Αδαμάντιος Κοραής

Εφημερίδες και ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΙ

Η πρώτη ελληνική καθημερινή εφημερίδα

Ο «Ερμής ο Λόγιος», που εξέδιδετο στη Βιέννη μέχρι και των αρχών της Επαναστάσεως του 1821, και το οποίο ονομαζόταν «Ερμής ο Λόγιος», κατά τα τελευταία χρόνια της ζωής του περιοδικού, έθεωρείτο ο Αδαμάντιος Κοραής, αναγκάστηκε να διακόψει την έκδοσή του ακριβώς, διότι δεν του επέτρεπε να βοηθήσει τη μεγάλη προσπάθεια του Έθνους.

Η Αυστριακή λογοκρισία, όχι μόνον δεν επέτρεπε κανενός είδους έκδηλωση υπέρ του εθνικού αγώνος, αλλά και υπέχρεωσε τη διεύθυνση του περιοδικού να δημοσιεύσει τους εναντίον της Επαναστάσεως του 1821 καταναγκαστικούς ψευδοφαισμούς της Μεγάλης Εκκλησίας, καθώς και μεταφράσεις φιλοτουρκικών άρθρων των Αυστριακών εφημερίδων.

Χαρακτηριστική της πίεσης που η σκήπη εκ μέρους της αυστριακής λογοκρισίας, είναι μια δήλωσή του διευθυντού του περιοδικού, που δημοσιεύθηκε στο τελευταίο φύλλο και που ήρχισε ως εξής: «Επεκαλέσθην να δεχθώ το έφεξής ιδιαίτερον παράρτημα κλπ...». Το «επεκαλέσθην» εσημαίνει προφανώς την πίεση των τοπικών αρχών.

Τρίτη κατά σειράν ελληνική εφημερίδα — ουσιαστικά η δεύτερη, εφ' όσον είχε πολιτικό χαρακτήρα — είναι ο «Ελληνικός Τηλέγραφος», που εξέδιδετο στη Βιέννη την 5 Ιανουαρίου 1812. Λίγο πριν την 2 Ιουλίου 1811, ο καθηγητής Εύθυμνος Πόποβιτς, είχε εκδώσει — επί φρονίως Πόποβιτς, είχε εκδώσει — την εφημερίδα «Ειδήσεις δια τα ανατολικά μέρη», η οποία όμως δεν μπόρεσε να ζήσει. Ο γιατρός, ανατολιστής και λεξικογράφος Δημ. Αλεξανδρίδης, που διαδέχθηκε τον Πόποβιτς, συνεχώνεσε την προηγούμενη εφημερίδα με τον «Ελληνικό Τηλέγραφο», ο οποίος εξέδιδετο στην αρχή διεβδομαδιαίως με 4—8 σελίδες! Τον τίτλο τον συνόδευε η ακόλουθη εξήγηση: «...περιοδική εφημερίδα πολιτική, φιλολογική τε και εμπορική, αδεία του Αυτοκράτορος-Βασιλέως». Στην πρώτη σελίδα, δημοσιεύονταν επί πολύν καιρό και η εξής δήλωση: «Η παρούσα εφημερίδα εκδίδεται εν Βιέννη της Αυστρίας δις της εβδομάδος. Τρίτη δηλ. και Παρασκευή και τιμάται το εξάμηνον 13 φιορίνια...».

Κατά τα τέλη του 1812, ο Αλεξανδρίδης απέφασε να μεταβάλει την εφημερίδα του σε καθημερινή, εξηγώντας δε στους αναγνώστες του τη σημασία της αποφάσεώς του, έγραφε την 12 Νοεμβρίου 1812, ότι η χώρα που διαθέτει τις περισσότερες εφημερίδες και περιοδικά,

είνε η πιο ανεπτυγμένη, ή πιο εύτυχης κλπ.

«Επειδή δε — έλεγε η σχετική εξήγηση — κατά τούτους μάλιστα τους χρόνους, ότε τα νέα καθ' ημέραν έπισωρεύονται, όχι μόνον ήτον αδύνατον εις μίαν εφημερίδα, δις μόνον της εβδομάδος εκδιδόμενην, να γίνεται μνεία φιλολογικών τε και εμπορικών ειδήσεων, αλλά και αυτά τα νέα μόλις έχωρουν εν περιλήψει, διά να γείνη ο «Ελληνικός Τηλέγραφος» κοινωφελέστερος και πρέπων μάλλον εις το φιλότιμον και φιλόκαλον των Γραικών γένος, θέλει εκδίδεται καθ' ημέραν, πλην των έορτών και Κυριακών... Το ύψος θέλει είναι μιν εις την ημετέραν των Γραικών όμιλουμένην διάλεκτον, όμως εκκαθαρισμένη όσον το δυνατόν από βαρβαρικές λέξεις και σολοικισμούς...».

Όπως βλέπουμε στη σειρά των φύλλων του «Ελληνικού Τηλεγράφου» — η πληρέστερη σειρά βρίσκεται στη Βιβλιοθήκη της Βουλής — οι ειδήσεις δημοσιεύονταν με τους εξής γενικούς τίτλους: «Εγχώρια ειδήσεις», «Εμπορικά ειδήσεις», «Τιμαί πραγματειών», «Τιμαί συναλλαγών και νομισμάτων», «Αγανακτικα» (ναύλα).

Κατά την διάρκεια της Ελληνικής Επαναστάσεως, ο Αλεξανδρίδης επεχείρησε να δημοσιεύσει ειδήσεις σχετικές με την εξέγερση του ελληνικού Έθνους, αλλά αντιμετώπισε την άγρια αντίδραση των Αυστριακών αρχών, οι όποιες τον ήπειλσαν με φυλάκισι και κατάσχαι της περιουσίας του. Η λογοκρισία μάλιστα τον υπέχρεωσε να δημοσιεύει ανθελληνικές ειδήσεις και άρθρα, πράγμα που ανάγκασε τον εκδότη να καταφυγή στο ακόλουθο τέχνασμα: Κυκλοφορούσε — με τον ίδιο αριθμό — μια έκδοση ειδική για την Αυστρία και μια άλλη μυστική, με εθνικού περιεχομένου ειδήσεις, που την έστελνε στην Ελλάδα. Διαισώζονται φύλλα με τον ίδιο αριθμό και διαφορετική ύλη.

Αργότερα — κατά το τέλος του 1817 — ο Αλεξανδρίδης προσέθεσε και τον «Φιλολογικόν Τηλέγραφο», έβδομαδιαίο στην αρχή και κατόπιν δεκαπενθήμερο παράρτημα του καθημερινού. Έν τω μεταξύ, όμως, λόγω της μοιραίας περιωμμένης μικρής κυκλοφορίας, και η καθημερινή έκδοσις, έγινε τριεβδομαδιαία (ημέρα παρ' ημέρα). Οι δύο εκδόσεις τυπώνονταν στο Βιεννέζικο τυπογραφείο Ι. Β. Σβεκιού. Ο «Φιλολογικός Τηλέγραφος» δημοσίευε φιλολογικές και επιστημονικές διατριβές, άρθρα γύρω στο γλωσσικό ζήτημα, ανταποκρίσεις σχετικές με τα φιλολογικά νέα των ξένων Κρατών, ιδίως της Γαλλίας κλπ.

Ελάχιστες φιλολογικού ενδιαφέροντος ειδήσεις προέρχονταν από την Ελλάδα. Αλλά και αυτές, ως επί το πλείστον από την Κέρκυρα, όπου υπήρχε ένας σπουδαίος πυρήν λογιών.

Ο πολιτικός «Ελληνικός Τηλέγραφος» έζησε μέχρι της 30 Ιουνίου 1829. Επρόλαβε την Εθνική αποκατάστασι, αλλά δεν μπόρεσε να την γιορτάσει, όπως θα ήθελαν οι εκδότες του. Η διακοπή της εκδόσεως πάντως οφείλεται σε λόγους οικονομικούς.

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Ασχημη εκπληξις

Ενώ έπαιρνε το μάντιο του στη θάλασσα, στο Έβανς Χέντ της Αυστραλίας, ο γεωργός Τσαρλ Τόμας είδε μια ακαθόριστη σιλουέτα να κινείται κάτω απ' το νερό. Νόμισε τότε πως ήταν κάποιος φίλος του, που ήθελε να του скажe τη μη άπ' τις συνηθισμένες φάσεις του, για να τον τρομάξει. Έπεσε λοιπόν άπάνω του... και δέχτηκε μια φοβερή δαγκωματιά, γιατί επρόκειτο για ένα σκυλόφαρο, μήκους 2 μέτρων! Εύτυχώς, βρίσκονταν εκεί κονά δυο ψαράδες, που έσπευσαν να τον βοηθήσουν, και τον διέσωσαν, αλλά σε κακή κατάσταση!...

ΚΑΘΕ άντρας — όπως και κάθε γυναίκα — μπορεί ν' αγαπήσει. Αλλά αυτό δεν σημαίνει τίποτα. Εκείνο που έχει αξία είναι να μπορέσει να διατηρήσει την αγάπη που ένεπνευσε. Κι' αλλοίμονο, υπάρχουν πολλοί άντρες που ξεγελούν για μια στιγμή το μικρό φτερωτό θεό. Αλλά μόνο για μια στιγμή. Η αγάπη που ένεπνευσαν σβύνει σε λίγο. Και χωρίς έλπιδα να ξαναζωτανέψει ποτέ.

Μερικοί άνδρες, έγραφε ο Μπουρζέ, με την εμφάνισή τους και μόνο, απομακρύνουν τόν έρωτα. Δεν είναι αντιπαθητικοί. Ούτε ύπερτούν στην εμφάνισή τους. Κάποτε, μάλιστα, είναι έξυπνοι και πνευματώδεις. Αλλά ο έρωας... κυρολογεί κοντά τους. Τί είναι, λοιπόν, εκείνο που τους λείπει; Κάτι το άπροσδιόριστο κι' όμως τόσο μαγικό! Αυτό το κάτι είναι εκείνο που αποκαλούμε με μια λέξη άνδρισμό. Κι' ωστόσο, αυτοί οι άντρες ούτε θηλυπρεπείς είναι, ούτε αδιάφοροι στον έρωτα. Τον επιζητούν τουναντίον. Και υποφέρουν γιατί δεν μπορούν να τον βρουν. Αλλά καμιά γυναίκα δεν είναι διατεθειμένη να τους τόν προσφέρει.

Αν ρωτήσετε οποιαδήποτε γυναίκα θα σας πη ότι ο άντρας αυτός του τύπου δεν την συγκινεί. Αλλά δεν θα μπορέσει να σας δώσει καμιά εξήγηση. Κι' όμως η εξήγηση υπάρχει. Οι άνδρες αυτοί δεν εμπνέουν την εμπιστοσύνη που ζητάει συνήθως μια γυναίκα. Κι' όλες τους οι προσπάθειες για να βρουν τόν έρωτα είναι καταδικασμένες από πριν σε άποτυχία. Μοιάζουν σαν ούδετερα όντα, που δεν έχουν ούτε τις αρετές, ούτε τις κακιές του αντρικού φύλου. Να γιατί οι γυναίκες δεν σταματούν ποτέ το βλέμμα πάνω τους.

Στο μαυροπίνακα της γυναικείας αντιπαθείας είναι γραμμένη επίσης και μια άλλη κατηγορία: τών υπερβολικά αντρών. Οι γυναίκες θαυιάζουν και είναι ικανές να λατρεύουν ένα μεγάλο και δυνατό άντρα, με μια προϋπόθεσι, όμως: ότι θα διακρίνουν στο βλέμμα του κάποια λάμψη τρυφερότητας. Η γυναίκα ποθεί να καταχτηθεί από ένα μεγάλο και δυνατό άντρα, για να λιποθυμήσει στην αγκαλιά του από λαχτάρα και πόθο. Καταλαβαίνει, όμως, πως δεν έχει καμιά θέση κοντά σ' έναν άντρα που θα την ιδη μόνο σαν ένα μέσον στιγμιαίας διασκεδάσεως και που δεν θα βρή ούτε έναν τρυφερό λόγο να της πη, γιατί κατά βάθος την περιφρονεί.

Στην κατηγορία αυτή ανήκουν και μερικοί άσκητοι και «άπράσιτοι» τύποι, όπως ο Λούθρος και ο Ροβεσπιέρος. Καμιά γυναίκα δεν τους αγάπησε ποτέ. Πόσο άνιοι, αντίθετα, μ' όλη την ασυμπτότητα της ζωής τους, μ' όλο που δεν είχαν να προσφέρουν τίποτε άλλο έκτος από τη γαλήνη και την υπερκόσμια ηρεμία του βλόμετός τους, δεν αγαπήθηκαν με πάθος, αν και χωρίς έλπιδα ανταποδόσεως του αισθήματος που ένεπνευσαν!

Δεν βρίσκουν επίσης συμπάθεια μεταξύ των γυναικών οι άντρες που είναι μόνον κομφοί και που θυσιάζουν τα πάντα στις απαιτήσεις της καλής εμφάνισής τους. Όχι γιατί η γυναίκα δεν θέλει τόν άνδρα που θ' αγαπήσει κομψό. Αλλά δεν τού συγχωρεί να μην ενδιαφέρεται για τίποτε άλλο έκτος από την κομψότητά

Οι άνδρες που δεν αγαπούν οι γυναίκες

Η γυναίκα ποθεί να καταχτηθεί από ένα δυνατό άντρα, για να λιποθυμήσει στην αγκαλιά του από λαχτάρα...

του. Αυτό το προνόμιο θέλει να το κρατήσει για τόν εαυτό της. Οι περισσότερες γυναίκες δεν είναι, άλλωστε, περήφανες γι' αυτό. Κι' ομολογούν ότι η κομψότης είναι γι' αυτές ένα όπλο, που ή έλλειψίς του τις καταδικάζει να ζήσουν στο περιβόριο της ζωής και της αγάπης.

Οι αναποφάσιστοι, οι μικρολόγοι και οι άτολμοι δεν εμπνέουν επίσης βιώσιμα αισθήματα στη γυναίκα.

Το περίεργο δε είναι το εξής: Μια γυναίκα μπορεί ν' αλλάξει απόφασει κάθε λεπτό ή να τρέμει μπροστά σ' ένα μυρμηγκι και να χάνει τόν καιρό της καυκάζοντας για τα πιο άσημαντα πράγματα. Θα είναι, ωστόσο, αμείλικτη στις κρίσεις της για τόν άντρα προκειμένου για παρόμοια ζητήματα. Γιατί τόν θέλει θαρραλέο, αποφασιστικό, άτρόμητο, μεγαλόψυχο, ανώτερο σε όλα!

Ένα άλλο αξιοσημείωτο φαινόμενο της γυναικείας ψυχολογίας, είναι το έξης: Οι γυναίκες δείχνουν μεγάλη στοργή και άφοσίωσι στον άντρα που παθαίνει μια σοβαρή αρρώστεια. Εκείνο, όμως, που δεν μπορούν να καταλάβουν είναι οι μικρές αρρώστιες, οι αδιαθεσίες, ιδίως όταν είναι συχνές. Δεν τού τις συγχωρούν ποτέ! Πιθανόν γιατί θέλουν να κρατήσουν και στο κεφάλαιο αυτό το προνόμιο για τόν εαυτό τους. Η γυναίκα που άκούει τόν άντρα να παραπονιέται για την υγεία του, δοκιμάζει ένα αίσθημα απογοητεύσεως και άπαισθησίας, που σκοτώνει τόν έρωτα.

Και οι τσιγκούνηδες δεν βρίσκουν χάρι μπροστά στα μάτια της γυναίκας, εφ' όσον η τσιγκουνιά τους έχει σχέση με τις ίδιες. Η γυναίκα έχει την αντίληψη ότι είναι ένα πολύτιμο αγαθό. Δεν δέχεται, λοιπόν, να την συγκρίνω με τίποτε και ιδίως με το χρήμα. Από τη στιγμή που θα καταλάβη πως λογαριάζετε το χρήμα περισσότερο από τήν ίδια, θα παύσει να σας αγαπάει. Κατά τα άλλα η τσιγκουνιά σας δεν την ενδιαφέρει. Πολύς γυναίκες, μάλιστα, την απαιτούν από τους άντρες τους — άσκει να εφορμάζεται στους άλλους κι' όχι στις ίδιες.

Οι γυναίκες μπορεί να δολοφονούνται από το χρήμα, αλλά δεν άγαπών τους άντρες που δεν ζουν γαπούν μόνο γι' αυτό. Κάποτε ο ψυχρός υπολογισμός μπορεί να τις γράς τραβήξει κοντά τους. Αλλά αυτές ποθεί να είναι με τον άνδρα που την αγαπάει και μόνο. Ο άνθρωπος που είναι τυφλωμένος από τήν ιδέα του χρήματος δεν τις συγκινεί.

Οι γυναίκες δεν βρίσκουν επίσης ενδιαφέρον στους άντρες που τους μιλούν μόνο για το μέλλον. Γιατί εκείνο που τις ενδιαφέρει είναι το παρόν. Σ' αυτό περριόριζονται όλες οι σκέψεις τους. Για το λόγο αυτό, δεν μπορούν να καταλάβουν μια προσπάθεια, που δεν είναι άποδοξη άμέσως καρπούς, είτε για πολιτική και κοινωνική επανάσταση είτε για δόξα, είτε για πολιτική και κοινωνική επανάσταση. Όλα αυτά τα πράγματα δεν έχουν αξία στα μάτια της. Για τήν παρούσα στιγμή είναι χειροπιαστά — όταν, τια τους παρά μόνον όταν είναι χειροπιαστά — όταν, δηλαδή, αναφέρονται στο παρόν. «Μην ζητάτε προβλεψεις από τις γυναίκες, είτε ένας πνευματώδης Γάλλος συγγραφέας, ο Κατωλ Μαντέ. Είναι άνίκανες να σας τις δώσουν. Γιατί δεν μπορούν να ιδούν πιο πέρα από τη στιγμή που ζουν».

Και δεν είχε άδικο.

Υστερα από μακρόχρονη απουσία εξαγύρισε στο Χόλλυγουντ πριν λίγες εβδομάδες ο Γάλλος στάρ Ζαν Πιέρ Όμν. Άλλα αυτή τη φορά μόνος και πολύ αλλαγμένος, ύστερα από τραγικό θάνατο μέσα στο λουτρό της στο Παρίσι της αγαπημένης του γυναίκας και διάσημης στάρ Μαρίας Μοντέζ.

Άδύνατος, ωχρός, με τόν πόνου ζωγραφισμένο στο άλλοτε γελαστό πρόσωπό του και με πένθιμη περιβολή, ο Ζαν Πιέρ κατευθύνθηκε άμεσα προς την ιδιόκτητη βίλλα του στο Μπέβερλυ Χίλς, που από πολλούς μίνες τώρα μένει κατόκειστη. Άλλοτε στέγαζε την ευτυχία δυο αγαπημένων συζύγων και άστερων της όθνης. Πουλιά κελαιδούσαν στον κήπο της και τραγούδια ακούγονταν απ' τα παράθυρά της. Σήμερα όλα έχουν αλλάξει. Πένθιμος, ερημος και σιωπηλός ο κήπος όπως και το σπίτι.

Λίγες ημέρες μετά την άφιξή του στη πόλη του κινηματογράφου, είχα την τύ-

Η αδέχαστη Μαρία Μοντέζ

Το δάμα ΖΑΝ-ΠΙΕΡ ΟΜΟΝ

Τι λέει για το θάνατο της Μαρίας Μοντέζ

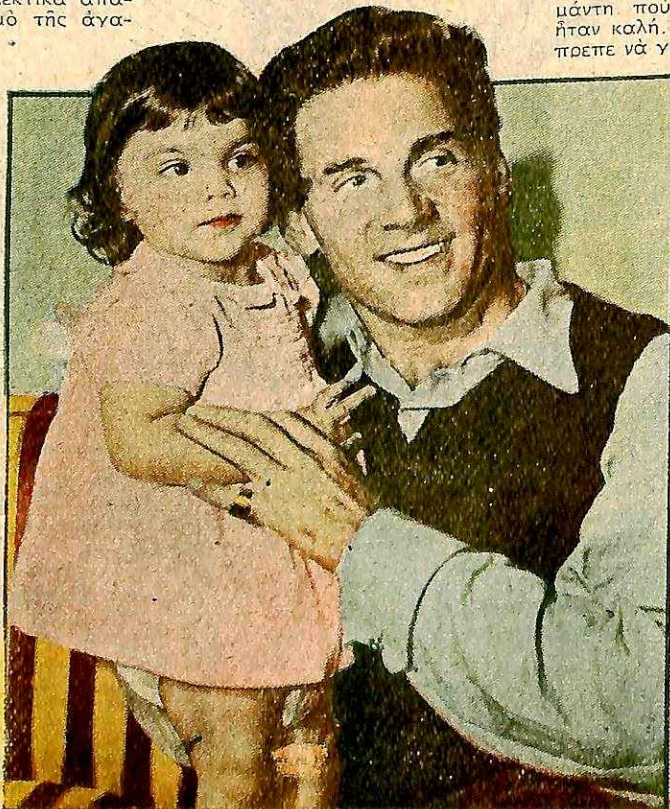
χη να τον πλησιάσω, να τον συλλυπηθώ και να προσπαθήσω να του πω δυο λόγια παρηγοριάς. Γρήγορα όμως διαπίστωσα ότι ο Ζαν Πιέρ ήταν κυριολεκτικά απαρηγόρητος για τον εφάνικο χαμό της αγαπημένης του Μαρίας.

—Τι σας έκανε να ξαναρθήτε εδώ, κ. Όμν; τον ρώτησα με περιέργεια που τη δικαιολογούσε η δημοσιογραφική μου ιδιότητα.

—Καθόκοντα πολλά και θλιβερά, φίλε μου, μου απάντησε με συντριβή. Πρώτα-πρώτα ήρθα για να συναντήσω το κοριτσάκι μου, τη Μαρία-Χριστίνα που τώρα είναι 6 χρόνων. Έπειτα, για να κανονίσω μερικά οικονομικά ζητήματα της γυναίκας μου και τέλος, να ιδω τι θα κάνω, μ' αυτό το σπίτι που άλλοτε ήταν χαρούμενο, γιατί στέγαζε την ευτυχία δυο νέων ανθρώπων. Τώρα, φυσικά, δεν μπορώ να το κρατήσω πιά. Θα το πουλήσω, γιατί δεν θέλω να μου θυμίζει διαρκώς τις αδέχαστες ημέρες που είχα περάσει σ' αυτό μαζί με την αγαπημένη μου Μαρία, τον καιρό της ευτυχίας μας...

—Συγγενικός με την κορούλα σας, τι έχετε αποφασίσει;

—Η μικρή Μαρία-Χριστίνα, που τόσο μοιάζει της μητέρας της, βρίσκεται τώρα στη Νέα Υόρκη κοντά στον πατέρα μου. Εκεί θα μείνει και στο μέλλον, σπουδάζοντας ως εσωτερική σ' ένα καλό παρθενγωγείο. Το καυμένο το κοριτσάκι μου. Άκόμη δεν του είπαμε καθαρά ότι η μονούλα του έφυγε για πάντα απ' τον κόσμο αυ-

Ο Ζαν-Πιέρ Όμν με την κορούλα του, πρό 3 χρόνων.

τό. Φαντάζεται πως λείπει σε μακρινό ταξίδι και γι' αυτό διαρκώς ωστόσο τον παππού της «πότε θα γυρίσει ή μαμά»... —Τί σχέδια κάνετε για το μέλλον; Θα γυρίσετε εδώ καμιά ταινία;

—Έχω μερικές καλές προτάσεις αλλά δεν κατέληξα ακόμη σε τίποτα το θετικό. Ίσως πρωταγωνιστήσω σε μία ταινία με την Μπέττυ Νταίβις. Οι σχετικές διαπραγματεύσεις έχουν προχωρήσει ήδη αρκετά. Έπειτα σκοπεύω να πάω να περάσω λίγο καιρό κοντά στους γονείς και στις αδελφές της Μαρίας μου... Έπειτα... Θα μείνω εδώ ή θα ξαναγυρίσω στο Παρίσι; Δεν ξέρω ακόμη...

—Με την αδέχαστη σύζυγό σας μόνο μία ταινία είχατε γυρίσει μαζί;

—Δυο ταινίες... Την «Ατλαντίδα» του Μπενουά, το 1946, που δεν βγήκε καλής ποιότητας φιλμ, και την «Εκδίκηση του Κουρσάρου», τον Αύγουστο του 1951 στα στούντιο της Ιταλίας. Το φιλμ αυτό γνωρίζει τώρα μία πρώτη τάξεως εμπορική και καλλιτεχνική επιτυχία.

—Απ' όλες τις Αμερικανίδες στάρ με τις οποίες παίξατε μαζί, ποιά σας άρεσε περισσότερο; —Όλες μου άρεσαν και μου άφησαν καλές εντυπώσεις. Ιδιαίτερα όμως η Υβόν ντε Κάρλο και η Τζιντλερ Ρότζερς. Άλλά, περιττό είναι να σας το πω... Μόνο μία μου άρεσε περισσότερο: η αδέχαστη γυναίκα μου...

Η Μαρία Μοντέζ είχε γεννηθεί το 1918 στη μικρή Νοτιοαμερικανική Δημοκρατία του Άγ. Δομινίκου. Ήταν το τρίτο παιδί ενός πλούσιου αγγλικού που έφερε στο κόσμο αργότερα επτά ακόμη παιδιά, πέντε αγόρια και πέντε κορίτσια, συνολικά. Το πραγματικό της όνομα ήταν Μαρία Γκράτσια ντε Σάντος Σίλας και το ψευδώνυμο Μοντέζ το πήρε όταν πήγε για πρώτη φορά στο Χόλλυγουντ.

Σ' όλη της τη ζωή η Μαρία Μοντέζ ήταν τρομερά προληπτική. Όταν το άστρο της μεσουρανούσε στο Χόλλυγουντ, μου είχε διηγηθεί η ίδια ότι την ημέρα που της είχε ζητήσει ο Ζαν Πιέρ να παντρευθούν, εκείνη του είχε απαντήσει:

—Είμαι σύμφωνη για την ημέρα του γάμου μας. Άλλά πρίν σου δώσω οριστική απάντηση, θα συμβουλευθώ και τον αστρολόγο μου! Αυτή η 13η Ιουλίου που μου προτείνεις δεν μου φαίνεται καλή ημέρα...

Πράγματι, λίγες ώρες αργότερα πήρε στο τηλέφωνο κάποιον Κάρολ Ράιτερ, αστρολόγο και χειρομάντη, που της είπε ότι η ημερομηνία αυτή ήταν καλή, αλλά η τελετή του γάμου δεν έπρεπε να γίνει πρίν από τις 4 το απόγευμα...

Έτσι κι έγινε. Ο γάμος τους έλαβε χώρα στις 13 Ιουλίου 1943, στις 5 το απόγευμα.

Η προληπτικότηης της Μαρίας είχαν υπερισχύσει κι' εδώ...

Από τον Ράιτερ αυτόν φαίνεται πως η Μαρία είχε μάθει καλά την τέχνη της χειρομαντείας. Έτσι μία μέρα του 1949 κάθισε και μελέτησε για πρώτη φορά με προσοχή και τα δικά της χέρια. Και τότε, τρομαγμένη απ' αυτά που είδε στις παλάμες της γύρισε και είπε στον άνδρό της:

—Ζαν-Πιέρ, αγάπη μου, οι γραμμές των χεριών μου προλέγουν άσχημα πράγματα. Θα πεθάνω φαίνεται σύντομα και από βίαιο θάνατο...

Ο Ζαν-Πιέρ ταραγμένος άκούγοντας αυτά τα λόγια «έκρουσε όμως την ταραχή του και έσπευσε ν' απαντήσει με βιασμένο χαμόγελο που πολύ λίγο έκρυβε την ταραχή του:

—Ανοησίες! Μόνον ο Θεός ξέρει πότε θα πεθάνω καθένας μας...

Δυστυχώς, όμως, δυο χρόνια αργότερα η προφητεία της Μαρίας βγήκε αληθινή: Πέθανε ξαφνικά από συγκοπή μέσα στο λουτρό της, σε ηλικία μόλις 34 ετών!

Ο. PENNY

μούλεγε με κάποια δυσφορία: — Καυμένη 'Αλέξανδρε! Ξέρεις πόσο το σκέπτομαι μερικές φορές, αυτό το ζήτημα. Ν' άφσω το ύψος μου, έπιβετο, Ζίτσα Ροδομειδίτου, για να γίνω κυρία Μαυροστούπη! Όταν το συλλογίζομαι, νιώθω σαν ναμαι πασαλειμένη με καρβουνόσκονη! Άσε που είμαι και ξανθή! Πώς θα με συσταίνουν; Είχε δική μου κοπέλλα. Άλλο ζήτημα αν έγω, δυσμια χρόνια που ήμουν συνδεόμενος μαζί της, είχα άρχισει να τη βαρύνω, περισσότερο και από τ' όνομά μου. Τί θα κάνω, όμως; — Γιατί δεν τ' αλλάξεις; μου είπε ο σοφός κ. Ορέστης. — Πώς να τ' αλλάξω; Τί είναι τ' όνομα; Πουκάμισο; — Δεν είναι και τόσο δύσκολο. Υποβάλλεις μια αίτηση στο Υπουργείο Εσωτερικών, όπου λες το αίτημά σου, προτείνεις το καινούργιο έπιβετο που σου άρέσει, έπειτα βγαίνει ένα διάταγμα που περνάει στην «Έφημερίδα της Κυβερνήσεως» κι από τη στιγμή εκείνη είσαι καινούργιος άνθρωπος. — Και δεν μου το λέτε τόσον καιρό; — Ανάθεσά την υπόθεσι σ' ένα γνωστό μου δικηγόρο. — Και τί νέο έπιβετο έπιθυμείς ν' άποκτήσης; — Ά! ναι. Αυτό δεν το είχα σκεφθώ. Έκανα σύσκεψι με τον εαυτό μου. Έπρεπε να βρω ένα έπιβετο που νάχη σοβαρότητα, αξιοπρέπεια, έπιβάλλον και κάποια ανάλαφρη χαρά μαζί. Για να εκδικηθώ τη μαυρίλα του παλιού, είπα να βάλω για πρώτο συνθετικό το «άσπρο». Άσπρομυτης να πούμε. Όχι. Άσπρορόδης. Πολλά ρό. Άσπρομελάκης. Άσπριο. Άσπροχέρης. Άδυνάτο. Άσπρομάτης! Μάλιστα! Αυτό είναι έπιβετο. Άσπροματικό! Πρωτότυπο και έντυπωσιακό. — Μερικές βδομάδες άργότερα, έβλεπα το νέο μου όνομα στην «Έφημερίδα της Κυβερνήσεως». Ο Άλέξανδρος Μαυροστούπης του Χαριλίου και της Δημητριάδας από δω και πέρα παίρνει το όνομα Άλέξανδρος Άσπρομάτης, του Χαριλάου και της Δημητριάδας. Καλορίζικο! — Η πρώτη έντύπωσι που δοκίμασα ήταν σαν ναχα ξαναδοκιμαστώ. Κέρασα μπύρες, τυρώσα τις κάρτες μου! Έβγαλα καινούργια ταυτότητα. Και στο δρόμο περπατούσα περήφανα, με το κεφάλι ψηλά, όπως πρέπει να βαδίζει ένας Άσπρομάτης. — Η Ζίτσα ευχαριστήθηκε πολύ. — Κυρία Άσπρομάτη, μάλιστα! Αυτό μ' άρέσει! Αισθάνομαι σαν ναμαι βουτηγμένη σε κρέμα προσώπου. — Μόνο οι συναδέλφοί μου στο γραφείο, που πίστευαν πως ήταν έξυπνοι, έννοούσαν να κάνουν και τώρα πνεύμα εις Βάρος μου. — Κύριε Άσπρομάτη, πρώην Μαυροστούπη! Έλεγαν. — Κι όταν με ζητούσε κανείς, λέγανε πάλι: — Ά! Θέλετε τον πρώην κύριο Μαυροστούπη και νύν Άσπρομάτη; Ο κύριος από εκεί! Αυτή η δουλειά γινόταν συνεχώς. Όπου μια μέρα μ' έπινε ή αγανάκτησι. Χτύπησα το χέρι μου στο τραπέζι και φώναξα: — Σας άπαγορεύω να με ξαναλέτε Μαυροστούπη! — Άλλά δεν έδωσαν σημασία στην άπαγόρευσι. Κι έτσι, την άλλη φορά, δεν χτύπησα το χέρι μου στο τραπέζι. Το χτύπησα σ' ένα παλιόμοιου που είχε έρθει κοντά μου για να κάνει πνεύμα. Έγινε συμπλοκή. Ταμπόν και καλαμάρια, πήγαν κι ήρθαν. Έγιναν άμέσως ανακρίσεις. Με κάλεσε ο διευθυντής. — Τί συμπεριφορά είναι αυτή, κύριε Μαυροστούπη; — Σας άπαγορεύω να με λέτε Μαυροστούπη! φώναξα και σ' αυτόν τον κύριο και χτύπησα το χέρι μου στο δικό του τραπέζι. — Ποιανού χτύπας το χέρι; — Έσένα! Και σ' όποιονδήποτε...

ποτε τολμήσιν ν' άγνοήσιν το νέο μου όνομα. — Απολύεσαι! μου δήλωσε ο διευθυντής. Άμέσως! Πήγαίνε! — Θα φύγω, κύριε πως σε λένε! απάντησα με την υπερφάνεια που μουδινε το καινούργιο μου έπιβετο. Άλλά έχω έξη χρόνια εδώ μέσα! Θα με άποζημιώσετε! — Δεν έχεις να πάρης φράγκο, κύριε Άσπρομάτη! — Ποιος σου τόπε; — Εγώ στο λέω. Έμεις εδώ είχαμε έναν υπάλληλο όνόματι Άλέξανδρο Μαυροστούπη! — Εγώ είμαι! — Μπα; Όποτε το παραδέχεσαι; — Διηγή, ήμουνα. Τώρα είμαι Άσπρομάτης! — Άσπρομάτη έμεις δεν έχουμε στο γραφείο. Δεν τον έβρουμε. Λοιπόν πάρε το καπέλό σου και δίνε του! — Θάχατε να κάνετε με το δικηγόρο μου! — Αποχώρησα αξιοπρεπώς. Πήρα το καπέλό μου. Έσοίσα μια περιφρονητική ματιά στους πρώην συνδελφούς μου και είπα: — Δεν θέλω να σας ξέρω πιά. Καθάρματα — εκτός από το σεβαστό μου κύριο Ορέστη! — Και βρόντησα την πόρτα. — Πήγα στο δικηγόρο μου. — Μπλεγμένη υπόθεσις, μου είπε. Πρέπει ν' αποδείξουμε στο δικαστήριο, ότι εσύ είσαι ο Μαυροστούπης. Και ναί μεν θα το αποδείξουμε, αλλά θα χρειαστούν τόσα έξοδα, τόσα χαρτιά και θα γίνι τέτοιο γέλιο εις βάρος σου στη δίκη, ώστε δεν σου το συμβουλεύω. Θάωε το Μαυροστούπη όριστικώς και κύτταξε να δημιουργήσης νέα ζωή! *

Πολύ σωστά. Νέα ζωή! Στο διάβολο ή παλιά, με όλα της τα βάσανα. Κι ή πρώτη δουλειά που είχα να κάνω, ήταν να ξεπερδύω με τη Ζίτσα. Την είχα έντελως βαρεθθί πιά και ήταν καριός να ξεκόσω. Καινούργιο αισθηματικό μέλλον άνοιγόταν μπροστά μου. Της τόπα καθαρά. Ός εδώ και μη παρέκει! — Άλλά έχεις δώσει λόγο, κύριε! μου απάντησε με τη θρησσύτητα εκείνη που δείχνουν οι γυναίκες όταν καταλαβαίνουν πως χάνουν το παιγνίδι. — Το λόγο τον έχει δώσει δ... — πώς τον λέγανε; Ο Μαυροστούπης! Ο Άσπρομάτης δεν έχει δώσει κανένα λόγο. Λοιπόν, άντε να βρής το Μαυροστούπη να του κάνης τα παράπονά σου. Και πές του να κρατήσει το λόγο του. Θα συνηγορήσω κι έγω. Άειντε, γεια σου. — Την άφσα να κλαίη κι Έφυγα έλαφρός από κάθε βάρος. Κι από μέσα μου ευχαριστούσα τον παλιό μου προϊστάμενο που μου είχε δείξει το δρόμο, με το ζήτημα της άποζημιώσεως. Όπως με πληρώνουν, πληρώνω!

Πραγματικά, με το νέο μου όνομα, αισθανόμουν καινούργιος άνθρωπος. Σαν ναχα ξαναγεννηθώ. Άλλο αίμα κυκλοφορούσε στις φλέβες μου κι έβλεπα τη ζωή να μου χαμογελά, γεμάτη υποσχέσεις. Όταν ήταν να συστηθώ σε άλλους συνανθρώπους μου δεν ντριπέουν πιά, ούτε με βασάνιζε το παλιό εκείνο συναίσθημα της ταπεινώσεως. Τώρα συσταίνόμουν μόνος μου, με θάρρος κι έγωισμό κι έσφιγγα χέρια: — Άσπρομάτης! Χαίρω πολύ!

Θά σάς πω ακόμα και κάτι πολύ παράξενο, αλλά και πολύ ψυχολογημένο. Ένώ πρώτα, ως Μαυροστούπης, ήμουν ένας άνθρωπος φοβισμένος, μαζεμένος, καί διελος, μπορώ να πω, ως Άσπρομάτης είχα γίνει θαρραλέος, τολμηρός και δυνατός. Πρώτα, όταν με προσβάλανε, έπρωτα, όταν με κατάντια σκυδα το κεφάλι και κατάντια την προσβολή. Το όνομα Μαυροστούπης, μουδνε τα νευρα και τα χέρια. Τώρα όχι μόνο...

δεν άνεχόμουν προσβολές, αλλά στον ελάχιστο υπαινιγμό εις βάρος μου, ώρωνα το κορμί μου, έσφιγγα τη γραβιά μου και περνούσα στην έπιθεσι: — Τί είπες, ρέ; — Με συγχωρείτε... Δεν ήθελα να πω... — Κι ο άπερίσκεπτος εκείνος, όποιος και νάταν, κατέβαζε την ουρά του. Δυο-τρεις φορές που είχα τύχει τότε σε καυγά με την παρέα μου, τις είχα φάει πλούσια. Ός Μαυροστούπη, με είχαν κάνει στουπί από το ξύλο. Ός Άσπρομάτης, όμως, είχα μαυρίσει το μάτι πολλών. Γουβιά σίδερο. Και δεν ξέρω αν δεν θα μπορούσα να κατέβω και στο ρίγκ, ως πυγμάχος μεσαίων βαρών. — Πώς αλλάζει, αλήθεια, τη ζωή και το χαρακτήρα του ανθρώπου, μια τιποτένια λεπτομέρεια! Μερικά γράμματα του αλφαβήτου, βαλμένα έτσι, σε κάνουν βρεμένη γάτα. Βαλμένα αλλιώς, σε φτινούν λεοντάρι! Φιλοσόφωσα κάμποσο άπάνω σ' αυτές τις μεταβολές και, ως Άσπρομάτης, πιά, αποφάσισα ν' άνοιξω νέους δρόμους στο μέλλον μου. Όχι πια υπαλληλική. Ένας Άσπρομάτης δεν έπιτρέπεται να γίνι συμπληρωμα μίας καρέκλας έφ' θρου ζωής και να υποκλίνεται μπροστά σ' έναν όποιοδήποτε προϊστάμενο. Όχι, νίχιες φορές όχι. Θα κύτταζε να φτιάξω καμιά δική μου δουλειά, ναμαι ανεξάρτητος και ατζευθίστος. — Πούλησα κάποιο κτηματάκι που είχα στην πατρίδα, κληρονομιά από το μακαρίτη Μαυροστούπη, πατέρα μου κι άνοιξα ένα έμπορικό κατάστημα μεσείας κατηγορίας. Με βοήθησε σ' αυτό και ή Χρηστίνα, μια νέα άρραβωνιαστική, που είχε καμιά διακοσαριά λίρες. Η μέλλουσα κυρία Άσπρομάτη. — Στην άρχη, οι δουλειές μου πηγαιναν καλά. Είχα πάρει αρκετά έμπορεύματα με πίστωσι, να πουλώω, να δίνω και να ξαναπαίρνω. Κι έκανα μεγάλη ζωή. Νοίκιασα καλό σπίτι, το επίπλωσα καθώς του ταίριαζε, κι έκανα και τα γλεντάκια μου. Κοσμικές ταβέρνες, χοροί έκδρομής. Και όλο αυτόκινητο. Έτσι έπρεπε να ζή ένας Άσπρομάτης. Είχα υπογράψει και καμμία δεκαριά γραμμάτια. — Έπειτα έπεσε ή οικονομική κρίσις. Για να κρατήσω τη ζωή μου στο ίδιο επίπεδο, ξόδενα όλη την εισπραξι. Πούλαγα μόν, αλλά την πληρώνα τους προμηθευτάς. Η Χρηστίνα, μέλλουσα κυρία Άσπρομάτη, με προειδοποίησε, με τη φρονιμάδα εκείνη που δείχνουν οι γυναίκες όταν, με τα ξένα λεφτά έχουν άνακατευτή και τα δικά τους: — Πρέπει να περιοριστής, Άλέξανδρε. Που τραβάς έτσι; — Μην άνησυχής! της απάντησα. Ένας Άσπρομάτης δεν χάνεται ποτέ! — Κι άρχίζουν, λοιπόν, να έρχονται οι πιστωταί μου, με γραμμάτια και άποδείξεις. Ο ένας έχει να λάβη τόσα. Ο άλλος τόσα. Ο άλλος τα μισά. Ο άλλος τα διπλά. Και φτάνουν και τα πράσινα, τα κόκκινα, τα γαλάζια και τα κίτρινα χαρτιά της Έφορίας. Κι άρχίζουν τις έπισκέψεις τους κι οι έφοροι. — Χρωστάτε τόσα από τον τάδε φορο. Σας καταλογίσανε τόσα, γι αυτό το φορο. Τόσα γι αυτό, τόσα γι εκείνο. — Τους άνέβαλλα με διάφορες προφάσεις. Έπειτα κάθισα και σκέπτηκα τη θέσι μου. Ήταν λιγάκι δύσκολη. — Και τώρα τί γίνεται κύριε Άσπρομάτη; — Ένας Άσπρομάτης δεν χάνεται ποτέ! άκουσα μια μυστηριώδη φωνή από μέσα μου. Χαμογέλασα. Κι όταν, την άλλη μέρα, ξαναήρθαν οι πιστωταί μου και οι έφοροι, είπα: — Κύριοι, σας ζητώ μια τελευταία και όριστική προθεσμία. — Πόσο; — Ένα μήνα από σήμερα. Έχουμε είκοσι έννεα Ιανουαρίου. Την πρώτη Μαρτίου θα τακτοποιήσω όλες μου τις υποχρεώσεις, άνεξαιρέτως! Σας δίνει το λόγο του ένας Άσπρομάτης! — Αυτή ή τελευταία δήλωσι, που έγινε με τον ανάλογο τόνο, τους ήσυχασε. — Άλλη άναβολή όμως δεν έχει! — Είπαμε! Λόγος Άσπρομάτη! *

Τράβηξα για το δικηγόρο μου. Ξέρεις κάτι, άγαπητέ μου κύριε Νομικήδη; Βαρέθηκα το έπιβετο Άσπρομάτης. — Και όμως είναι τόσο αξιοπρεπές. — Όχι και τόσο. Άσπρομάτης, λέει! Έχεις δη κανέναν άνθρωπο με άσπρα ματία; Ο ψωδότης, θέλω να τ' αλλάξω. Διαλέξε ένα άλλο. — Ποιό; — Άλέξανδρος Άσπρομάτης! Παρακαλώ, βάλε μπρός την αίτησι. Έπείγομαι πολύ. Σε ένα μήνα το άργότερο, πρέπει νάχη δημοσιευθώ το διάταγμα! — Θα γίνι!

Πρώτη Μαρτίου. Έρχονται οι πιστωταί. Έρχονται οι έφοριακοί. Χάρις να προσέξουν, ότι ή έπιγραφή του καταστήματος έχει αλλάξει και γράφει τώρα «Άλέξανδρος Άσπρομάτης». Τους άφνω να συγκεντρωθούν όλοι. Τους προσφέρω καφέ. Κι όταν σχηματίζεται ή άπαρτία, τους λέω: — Κύριοι πιστωταί και κύριοι έφοροι! Δεν σας άρείλω τίποτα! Πως; και γουρλώνουν δυο ντουζίνες ματία. — Δεν είναι δυνατόν, κύριε Άσπρομάτη! ψιθυρίζει ένας κάτοχος γραμματίου. — Δεν είμαι Άσπρομάτης, κύριε! Από χθες είμαι ο κύριος Άλέξανδρος Άσπρομάτης. Ορίστε και το διάταγμα, στην «Έφημερίδα της Κυβερνήσεως». Και τώρα πηγαινετε να βρής τον Άσπρομάτη να σας εξοφλήσι! — Απατενά! ξεφωνίζει ένας. — Πρόσεχε πως μιλάς! τον κόβω άγρια. Για τον Άσπρομάτη μπορείς να λες ότι θές. Άλλά ο Άσπρομάτης έχει λευκό το όνομά του και δεν έπιτρέπει σε κανένα να το προσβάλλι! — Λωποδύτη! φωνάζουν δυο-τρεις άλλοι και μου κάνουν έπιθεσι. — Αί, όσο δυνατόν κι αν είναι ένας Άσπρομάτης, δεν μπορεί να τ' αλλάξει με δώδεκα ανθρώπους, που έχουν λαμβάνειν. Σε λίγο με είχαν στην Άστυνομία. — Καλό κουμάσι, είσαι! έππε ο άστυνόμες. Στο κρατητήριο! *

Άσπρομάτης! λέει ο φύλακας από το καγκελλένιο παράθυρο. Σε ζήτανε! — Είνε ή Χρηστίνα. Με πιάνει συγκίνηση. Τί ευγενική ή καυμένη! Ήρθε να με παρηγορήσει. Κολλάει το μουντάκι της στο παράθυρο. Πλησιάζω κι έγω. Και ή πρώτη κουβέντα της είναι: — Και με τις διακόσιες λίρες μου τί θα γίνι; — Άντε να τ' εσείς δώση ο Άσπρομάτης! της απάντω. Έγώ είμαι ο Άσπρομάτης. — Φτού σου, παλιάνθρωπε! *

Και τώρα, κύριοι, αν διαβάσετε καμιά φορά στις έφημερίδες, ότι συνέλθθη ο Άλέξανδρος Άσπρομάτης ή Άσπρομάτης, ή Μαυροστούπης ή δεν ξέρω τί άλλο, μη βάλετε κακό στο νου σας. Έγώ θα είμαι... ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Υ. Γ. Δημ. Στραν. Έντυπα νεανικά άμαρτήματα. Ποιήματα και τ' άνακαλύψατε. Διερωτώμαι! Π. Π.

— Ένα μήνα από σήμερα. Έχουμε είκοσι έννεα Ιανουαρίου. Την πρώτη Μαρτίου θα τακτοποιήσω όλες μου τις υποχρεώσεις, άνεξαιρέτως! Σας δίνει το λόγο του ένας Άσπρομάτης! — Αυτή ή τελευταία δήλωσι, που έγινε με τον ανάλογο τόνο, τους ήσυχασε. — Άλλη άναβολή όμως δεν έχει! — Είπαμε! Λόγος Άσπρομάτη! *

Τράβηξα για το δικηγόρο μου. Ξέρεις κάτι, άγαπητέ μου κύριε Νομικήδη; Βαρέθηκα το έπιβετο Άσπρομάτης. — Και όμως είναι τόσο αξιοπρεπές. — Όχι και τόσο. Άσπρομάτης, λέει! Έχεις δη κανέναν άνθρωπο με άσπρα ματία; Ο ψωδότης, θέλω να τ' αλλάξω. Διαλέξε ένα άλλο. — Ποιό; — Άλέξανδρος Άσπρομάτης! Παρακαλώ, βάλε μπρός την αίτησι. Έπείγομαι πολύ. Σε ένα μήνα το άργότερο, πρέπει νάχη δημοσιευθώ το διάταγμα! — Θα γίνι!

Πρώτη Μαρτίου. Έρχονται οι πιστωταί. Έρχονται οι έφοριακοί. Χάρις να προσέξουν, ότι ή έπιγραφή του καταστήματος έχει αλλάξει και γράφει τώρα «Άλέξανδρος Άσπρομάτης». Τους άφνω να συγκεντρωθούν όλοι. Τους προσφέρω καφέ. Κι όταν σχηματίζεται ή άπαρτία, τους λέω: — Κύριοι πιστωταί και κύριοι έφοροι! Δεν σας άρείλω τίποτα! Πως; και γουρλώνουν δυο ντουζίνες ματία. — Δεν είναι δυνατόν, κύριε Άσπρομάτη! ψιθυρίζει ένας κάτοχος γραμματίου. — Δεν είμαι Άσπρομάτης, κύριε! Από χθες είμαι ο κύριος Άλέξανδρος Άσπρομάτης. Ορίστε και το διάταγμα, στην «Έφημερίδα της Κυβερνήσεως». Και τώρα πηγαινετε να βρής τον Άσπρομάτη να σας εξοφλήσι! — Απατενά! ξεφωνίζει ένας. — Πρόσεχε πως μιλάς! τον κόβω άγρια. Για τον Άσπρομάτη μπορείς να λες ότι θές. Άλλά ο Άσπρομάτης έχει λευκό το όνομά του και δεν έπιτρέπει σε κανένα να το προσβάλλι! — Λωποδύτη! φωνάζουν δυο-τρεις άλλοι και μου κάνουν έπιθεσι. — Αί, όσο δυνατόν κι αν είναι ένας Άσπρομάτης, δεν μπορεί να τ' αλλάξει με δώδεκα ανθρώπους, που έχουν λαμβάνειν. Σε λίγο με είχαν στην Άστυνομία. — Καλό κουμάσι, είσαι! έππε ο άστυνόμες. Στο κρατητήριο! *

Άσπρομάτης! λέει ο φύλακας από το καγκελλένιο παράθυρο. Σε ζήτανε! — Είνε ή Χρηστίνα. Με πιάνει συγκίνηση. Τί ευγενική ή καυμένη! Ήρθε να με παρηγορήσει. Κολλάει το μουντάκι της στο παράθυρο. Πλησιάζω κι έγω. Και ή πρώτη κουβέντα της είναι: — Και με τις διακόσιες λίρες μου τί θα γίνι; — Άντε να τ' εσείς δώση ο Άσπρομάτης! της απάντω. Έγώ είμαι ο Άσπρομάτης. — Φτού σου, παλιάνθρωπε! *

Και τώρα, κύριοι, αν διαβάσετε καμιά φορά στις έφημερίδες, ότι συνέλθθη ο Άλέξανδρος Άσπρομάτης ή Άσπρομάτης, ή Μαυροστούπης ή δεν ξέρω τί άλλο, μη βάλετε κακό στο νου σας. Έγώ θα είμαι... ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Υ. Γ. Δημ. Στραν. Έντυπα νεανικά άμαρτήματα. Ποιήματα και τ' άνακαλύψατε. Διερωτώμαι! Π. Π.

— Ένα μήνα από σήμερα. Έχουμε είκοσι έννεα Ιανουαρίου. Την πρώτη Μαρτίου θα τακτοποιήσω όλες μου τις υποχρεώσεις, άνεξαιρέτως! Σας δίνει το λόγο του ένας Άσπρομάτης! — Αυτή ή τελευταία δήλωσι, που έγινε με τον ανάλογο τόνο, τους ήσυχασε. — Άλλη άναβολή όμως δεν έχει! — Είπαμε! Λόγος Άσπρομάτη! *

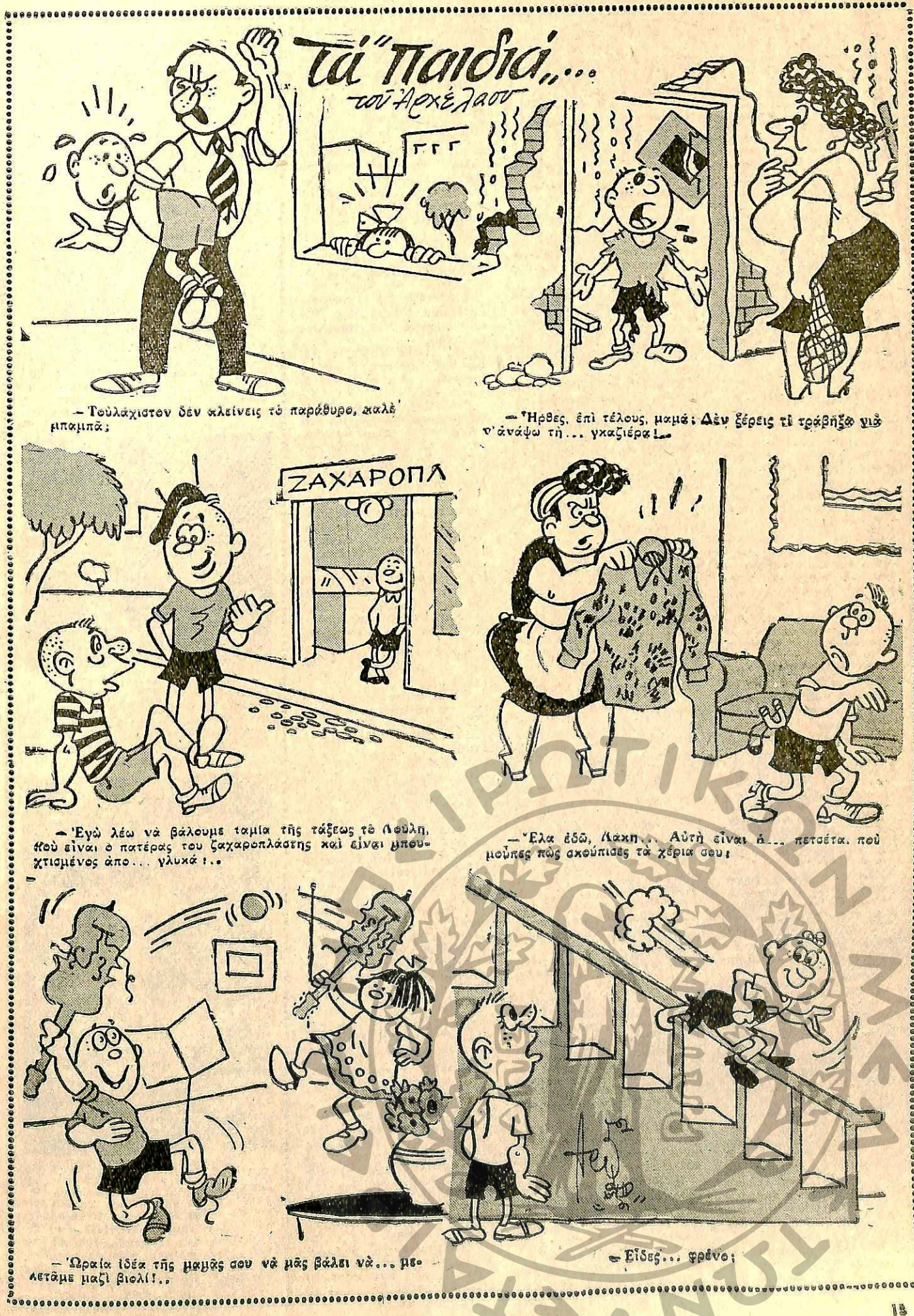
Τράβηξα για το δικηγόρο μου. Ξέρεις κάτι, άγαπητέ μου κύριε Νομικήδη; Βαρέθηκα το έπιβετο Άσπρομάτης. — Και όμως είναι τόσο αξιοπρεπές. — Όχι και τόσο. Άσπρομάτης, λέει! Έχεις δη κανέναν άνθρωπο με άσπρα ματία; Ο ψωδότης, θέλω να τ' αλλάξω. Διαλέξε ένα άλλο. — Ποιό; — Άλέξανδρος Άσπρομάτης! Παρακαλώ, βάλε μπρός την αίτησι. Έπείγομαι πολύ. Σε ένα μήνα το άργότερο, πρέπει νάχη δημοσιευθώ το διάταγμα! — Θα γίνι!

Πρώτη Μαρτίου. Έρχονται οι πιστωταί. Έρχονται οι έφοριακοί. Χάρις να προσέξουν, ότι ή έπιγραφή του καταστήματος έχει αλλάξει και γράφει τώρα «Άλέξανδρος Άσπρομάτης». Τους άφνω να συγκεντρωθούν όλοι. Τους προσφέρω καφέ. Κι όταν σχηματίζεται ή άπαρτία, τους λέω: — Κύριοι πιστωταί και κύριοι έφοροι! Δεν σας άρείλω τίποτα! Πως; και γουρλώνουν δυο ντουζίνες ματία. — Δεν είναι δυνατόν, κύριε Άσπρομάτη! ψιθυρίζει ένας κάτοχος γραμματίου. — Δεν είμαι Άσπρομάτης, κύριε! Από χθες είμαι ο κύριος Άλέξανδρος Άσπρομάτης. Ορίστε και το διάταγμα, στην «Έφημερίδα της Κυβερνήσεως». Και τώρα πηγαινετε να βρής τον Άσπρομάτη να σας εξοφλήσι! — Απατενά! ξεφωνίζει ένας. — Πρόσεχε πως μιλάς! τον κόβω άγρια. Για τον Άσπρομάτη μπορείς να λες ότι θές. Άλλά ο Άσπρομάτης έχει λευκό το όνομά του και δεν έπιτρέπει σε κανένα να το προσβάλλι! — Λωποδύτη! φωνάζουν δυο-τρεις άλλοι και μου κάνουν έπιθεσι. — Αί, όσο δυνατόν κι αν είναι ένας Άσπρομάτης, δεν μπορεί να τ' αλλάξει με δώδεκα ανθρώπους, που έχουν λαμβάνειν. Σε λίγο με είχαν στην Άστυνομία. — Καλό κουμάσι, είσαι! έππε ο άστυνόμες. Στο κρατητήριο! *

Άσπρομάτης! λέει ο φύλακας από το καγκελλένιο παράθυρο. Σε ζήτανε! — Είνε ή Χρηστίνα. Με πιάνει συγκίνηση. Τί ευγενική ή καυμένη! Ήρθε να με παρηγορήσει. Κολλάει το μουντάκι της στο παράθυρο. Πλησιάζω κι έγω. Και ή πρώτη κουβέντα της είναι: — Και με τις διακόσιες λίρες μου τί θα γίνι; — Άντε να τ' εσείς δώση ο Άσπρομάτης! της απάντω. Έγώ είμαι ο Άσπρομάτης. — Φτού σου, παλιάνθρωπε! *

Και τώρα, κύριοι, αν διαβάσετε καμιά φορά στις έφημερίδες, ότι συνέλθθη ο Άλέξανδρος Άσπρομάτης ή Άσπρομάτης, ή Μαυροστούπης ή δεν ξέρω τί άλλο, μη βάλετε κακό στο νου σας. Έγώ θα είμαι... ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Υ. Γ. Δημ. Στραν. Έντυπα νεανικά άμαρτήματα. Ποιήματα και τ' άνακαλύψατε. Διερωτώμαι! Π. Π.

— Τουλάχιστον δεν κλείνεις το παράθυρο, χαλέ μπαμπά;

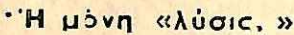
— Ήρθε, επί τέλους, μαμά! Δεν ξέρεις τί τράβηξα για ν' ανάψω τη... γκαζιέρα!

— Έγώ λέω να βάλουμε ταμιά της τάξεως το θούλη, κού είναι ο πατέρας του ζαχαροπλάστης και είναι μπουχτισμένος από... γλυκά!..

— Έλα εδώ, λαλη... Αυτή είναι η... πετσέτα, που μούπες πως σκούπισες τα χέρια σου!

— Ώραία ιδέα της μαμάς σου να μds βάλει να... με λετάρμε μαζί βιολί!..

— Είδες... φρένο;

17

Ο «ΨΕΥΔΗΣ ΜΑΡΤΥΣ»

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΛΕΛΑ ΠΡΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΥ: Χαριτωμένη δελεαστική νεορή και υπέροχη κυρία, 26 χρονών. (Δεν εμφανίζεται). ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΡΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ: Κοντός, φαλακρός και ολίγον... αντιασθητικά «προσάγγατος» κύριος. «Άντρας της ΜΙΜΗΣ ΘΕΜΗΣ: Κομψός, νεαρός δικηγόρος συνήγορος της Λέλας. ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ ΜΑΥΡΙΔΗΣ: Γραφικός, σοβαρός δικηγόρος συνήγορος του Γιώργου. Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ: ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΧΑΡΙΔΗΣ: Τύπος δανδή. Μάρτυς.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στο Δικαστήριο)

ΜΑΥΡΙΔΗΣ (συνεχίζει ανάπτυξη της ύπνωσης): Κύριε Πρόεδρε, η σύζυγός μας, μάς ηπάτησε αποδεδειγμένως. Το ελαιοπρόσθετο και το ξηκρίδιό μας, και ως θα έπραττε πώς τίμιος άνθρωπος, εγκαταλείψαμε την συζυγική στέγη μετά πικρίας, αλλά και αξιοπρέπειας, άνευ θορύβου ή έπεισοδιών, ως πολιτισμένοι άνθρωποι που είμεθα. Διότι η όλη πολιτεία μας...

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Κύριε συνήγορε, παρακαλώ, μην απομακρύνεστε του θέματος. Έδώ κατηγορείται, ότι «έγκαταλείψατε την συζυγική στέγη» δώδεκα αναιτίως και προφανώς διότι συνεδέθητε μετ' άλλης γυναίκας.

ΘΕΜΗΣ: «Ακριβώς κ. Πρόεδρε! Υπήρξαμε πιστοί και τρυφεροί σύζυγοι και πρόθυμοι οικοκύρες! Αιφνιδίως, ο σύζυγός μας, περιπλεχθείς εις τα δίκτυα τής οίσε ποίας «γοήσεως», ίνα μη μεταχειρι-

σθώ άλλην βαρύτεραν έκφρασιν, μάς έγκατέλειψε. Ζητούμεν δικαιοσύνην, κύριε Πρόεδρε!

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: ...Να προσέλθω ο μάρτυς Ευάγγελος Χαρίδης. (Ο μάρτυς εμφανίζεται). «Ονομάζεσθε Ευάγγελος Χαρίδης, έτών;

ΧΑΡΙΔΗΣ: Είκοσιεννέα.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Έπάγγελμα;

ΧΑΡΙΔΗΣ: Τέως υποψήφιος βουλευτής. (Γέλωτες).

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Ήσυχία, παρακαλώ! Τό χέρι σας στο Ευάγγελιο. Ορκίζομαι να είπα την αλήθειαν, χωρίς φόβον και χωρίς πάθος. Τί γνωρίζεις;

ΧΑΡΙΔΗΣ: Ή κ. Λέλα, ή σύζυγος του Γιώργου, ήτο ιδανική σύζυγος. Ωμορφη, χαριτωμένη, κομψή.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Αυτά δεν αποτελούν στοιχεία της «ιδανικής σύζυγου», κύριε μάρτυς!

ΧΑΡΙΔΗΣ: Με συγχωρείτε, κ. Πρόεδρε, πώς δεν αποτελούν; Ίδιο είναι να παντρευτής μία νεαρή κουκλίτσα κι' ίδιο μία γρηά καρακάξα;

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Άλλα προσόντα έχει, κ. μάρτυς;

ΧΑΡΙΔΗΣ: Τρυφερή, στοργική, εύγενης, νοικοκυρά...

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Αυτά, μάλιστα!

ΧΑΡΙΔΗΣ: Και πρό παντός πολύ πιστή και ήθικη!

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Πώς το ξέρετε;

ΧΑΡΙΔΗΣ: Ένα βράδυ που ήμασταν μόνοι στο σαλόνι και πήγα να τί φιλήσω, μου κοπάνησε ένα σφάλιαρο που ακόμα σφυρίζει το αυτί μου... (Καγχασμοί).

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Κουδούνι): Ήσυχία, παρακαλώ!

ΘΕΜΗΣ: Ήτο ισχυρός ο «σφάλιαρος» κ. μάρτυς;

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Μα το είπε, κ. συνήγορε! Ότι ακόμα του σφυρίζει το αυτί!

ΘΕΜΗΣ: Με συγχωρείτε, κ. Πρόεδρε, επιμένω εις την διευκρίνησιν, διὰ να μην εκληφθῇ ότι εδώσαμεν έναν ελαφρόν «σφάλιαρον», διὰ να κάμωμεν νάζια και κατοπιν να υποκύψωμεν!

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Συνέχισε, κ. μάρτυς. Τί άλλο ξέρετε;

ΧΑΡΙΔΗΣ: Μετά το χαστούκι, ένθυμούμαι, ότι μου είπε: «Εγώ είμαι πιστή στην αγάπη μου».

ΜΑΥΡΙΔΗΣ: Κύριε μάρτυς, εξ αυτού δεν προκύπτει, ότι ή «αγάπη της» ήτο και ο σύζυγός της! Μπορεί να ήτο και άλλος τις!

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (νευρικά): Μα μη λέμε τώρα, ό,τι φτάσουμε, κ. συνήγορε! Έδώ υπάρχει ένα γεγονός! Ότι η κυρία ά-

πέκρουσε με ζωρότητα την άνήθικον έπίθεσιν του μάρτυρος.

ΧΑΡΙΔΗΣ: Ή, όχι και «άνήθικον», κ. Πρόεδρε!

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Άνηθικωτάτην! Ορίστε μας! Τίποτε άλλο ξέρεις;

ΧΑΡΙΔΗΣ: Όχι.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Έλευθερος. Ο Πρασινόπουλος έχει να παρουσιάση κανένα μάρτυρα;

ΜΑΥΡΙΔΗΣ: Όχι.

ΘΕΜΗΣ (καγχάζων): Πού να εύρεθῇ μάρτυς, κ. Πρόεδρε, έναντίον ενός δυστυχούς και άγγελικού πλάσματος, που άφῃκε εις τον δρόμον ο σκληρός και άχαροκτήριτος αυτός μεγαλοκαρχαρίας; (Φωνές, θορύβος, κουδούνια, διαμαρτυρίες).

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: (Έντονα): Ήσυχία! ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΡΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ: Έπιτρέπετε, κ. Πρόεδρε; Υπάρχει μάρτυς άψευδής!

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Ποιος; Φέρτε τον!

ΓΙΩΡΓΟΣ: Τόν έχω στην τσέπη μου!

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Άστειεύσθε εις το δικαστήριον;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Όχι, κ. Πρόεδρε! Νάτος! (Βγάζει ένα μάτσο χαρτιά): Ο «κώδιξ» και τα «συνωμοτικά» έρωτικά σημειώματα!

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Τί θα πῇ αυτό;

ΓΙΩΡΓΟΣ (Διαβάει): ...Άριθμος 1 = Γιώργος, δηλαδή εγώ. Άριθμος 2 = Θέμης, δηλαδή ο δικηγόρος της. Άριθμος 3 = Χαρίδης, δηλαδή αυτός που είπε πώς έφαγε το σφάλιαρο. Άριθμος 4 = μαμά, αριθμός 5 = πεθερά, αριθμός 6 = Παναγού-poulos, ένας άλλος φίλος μας, αριθμός 7 = φουστανελλάς — ποιος ξέρει ποιος φουστανελλάς είν' αυτός;

ΜΑΥΡΙΔΗΣ: Άλλος φίλος, φαίνεται!

ΓΙΩΡΓΟΣ: Λοιπόν, άκούστε τ' αντίγραφα των «σημάτων» που έστειλε. Άν και άρκει ένα: (Διαβάει): «Προς 4. (στη μαμά της). Άπόψε, άν σου τηλεφωνήσῃ ο 1 (εγώ) θα πῇς ότι όλο τό άπόγευμα ήμουνα εκεί γιατί» είσαι άρρωστη, επειδή εγώ έχω ραντεβού με τό 2 (τό Θέμη, τό δικηγόρο της). Άλλ' άν σου τηλεφωνήσῃ κι' ο 2, που θα τον άφήσω κατά τις έπτά, γιατί έχω ραντεβού με τον 3 (τό Χαρίδη) να πῇς πώς έφυγα και πάω ν' αγοράσω φάρμακα. Ή 5 (ή μάνα μου) κατ' έχει μυστή για τον 3. Γι' αυτό, έν συνεννοήσῃ με τον 3, τούδωσα προχτές τό βράδυ που μάς παρακολουθούσε ή 5 από την κλειδαροτρύπα, ένα γερό σφάλιαρο. Ή 5 τό είπε στον 1 (σ' έμένα δηλαδή) και τό κοροϊφό τό πίστεψε. Άν με ζητήσουν ο 6 ή ο φουστανελλάς, στον 6 θα πῇς πώς είμαι άδιάθετη, γιατί τον βορέθηκα και ετόν φουστανελλά να με περιμένῃ την Τρίτη τό άπόγευμα στις πέντε, στην 8!» Ή «όκτώ» θα είνε... ή έρωτική «γιαόφκα». κ. Πρόεδρε! Καί τώρα θέλουμε καί διατροφή!

ΘΕΜΗΣ (έξαλλος): Ήστε άπατούσε κι' έμένα με τό Χαρίδη; Καί μ' όλα αυτά τά...νούμερα;

ΜΑΥΡΙΔΗΣ: Ορίστε, κ. συνάδελφε! Ο γραφικός χαρακτήρ της κυρίας! Δεν χωρεί άμφιβολία!

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Άρκει. (Με αγανάκτησιν): Απορρίπτεται ή αίτησις περί διατροφής!... (Κατακόκκινος) Αίσχος!...

ΣΚΗΝΗ 2η

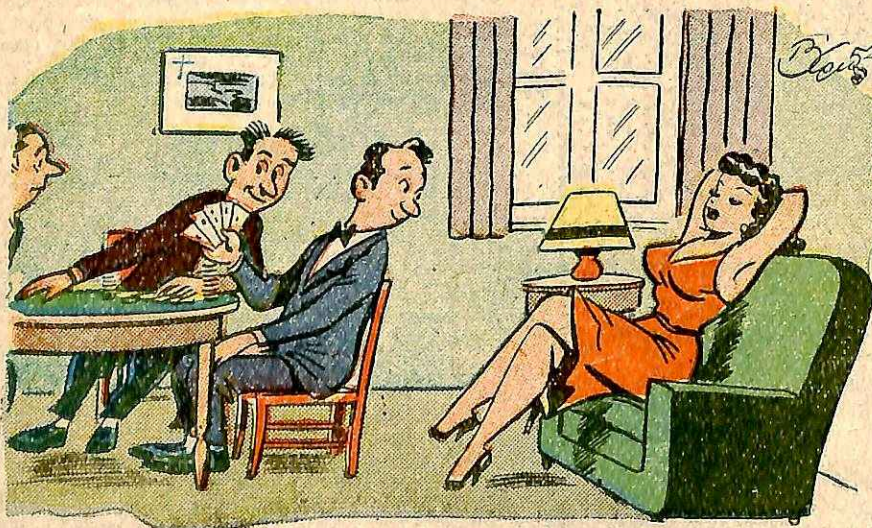
(Στό διάδρομο, μετά τό τέλος της συνεδριάσεως).

ΜΑΥΡΙΔΗΣ: Πρώτη φορά σέ είδα τόσο θυμωμένο, άγαπητέ πρόεδρε. Γιατί έτσι;

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Γιατί;... Γιατί... εγώ είμαι ο «φουστανελλάς»! Έτσι μ' έλεγε χαϊδευτικά: «Ο μυστηριώδης φουστανελλάς της συνωμοτικής μου ζωής»!... Καί πίστευα πώς ήμουνα ο μόνος! Όχι... ολόκληρο τάγμα!

ΜΑΥΡΙΔΗΣ: (Λύλεια)

ΕΠΙΛΟΝ

Ενδιαρίας δοθείσης...

(Του Β. Χριστοδούλου)

(Λύλεια)

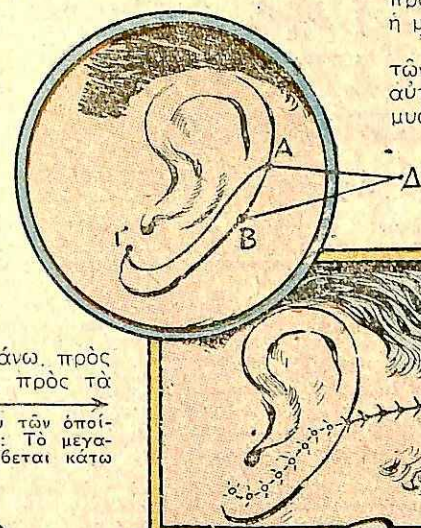
ΕΠΙΛΟΝ

Ο λαιμός είναι ένα από τα ευγενέστερα μέρη του ανθρώπινου σώματος. Τό ωραιότερο πρόσωπο και τό πιό άρμονικό στήθος, χάνουν όλη τή γοητεία τους, όταν δεν συνδέονται μεταξύ τους μ' έναν τέλειο λαιμό.

Ή όμορφιά του λαιμού διαρκεί, δυστυχώς, πολύ λίγο. Μόλις από τό 18 ως τό 25, μάς λένε οι αισθητικοί. Έπειτα άπ' αυτή τήν ηλικία, πολύ λίγες γυναίκες μπορούν να κρατηθούν ότι έχουν ωραίο λαιμό.

Κι' αυτό είναι άναπόφευκτο. Πρώτα-πρώτα, γιατί ο λαιμός είναι ένα από τα μέρη του σώματος που τό κινούμε πιο πολύ: προς τό επάνω, προς τό κάτω, προς τό δεξιά, προς τό

Επάνω: Τα σημεία μεταξύ των οποίων θα γίνῃ ή τομή. Κάτω: Τό μεγαλύτερο μέρος της ούλης, κρύβεται κάτω από τά μαλλιά.

Ιώς διορθώνονται με μία μικρή χειρουργική επέμβαση

άριστερά. Σχηματίζονται έτσι ρυτίδες και ζάρες πάνω στο δέρμα. Κάθε μεταβολή, έξ άλλου, που επέρχεται στο σώμα μας έχει άμεσο αντίκτυπο στο λαιμό. Κι' έπειδή μία γυναίκα, έπειτα από τό 25, δεν διατηρεί σταθερή φόρμα, άλλ' άλλοτε παχύνει κι' άλλοτε αδυνατίζει, οι μύς του λαιμού χαλαρώνονται βαθμιαία και χάνουν τή ζωρότητα και τήν ελαστικότητα τους.

Άς άναφέρουμε μία άλλη αίτία, που είναι ίσως πιο σημαντική από τις δυο προηγούμενες. Οι περισσότερες γυναίκες, ενώ φροντίζουν για τό πρόσωπο και τό υπόλοιπο σώμα τους, παραμελούν τελείως τό λαιμό τους. Ίσως γιατί δεν έχουν καταλάβει πόσο σημαντικός είναι ο ρόλος του.

Για τον ένα ή για τον άλλο λόγο, λοιπόν, ο λαιμός, έπειτα από τό 25 μαραινεται και χάνει τό σφαιρικό σχήμα του. Σε μερικές γυναίκες γίνεται πολυεδρικός. Σ' άλλες παρουσιάζει διογκώσεις από τό ένα ή τό άλλο μέρος του λαιμού. Σ' άλλες, τέλος, που είχαν τό άτύχημα ν' άποκτήσουν διπλό σαγόνι, παρορσώνεται τελείως.

Όταν τό κακό φτάσῃ σ' αυτό τό σημείο, ούτε τό μασάζ ούτε οι κρέμες, ούτε ή ειδική γυμναστική μπορούν να διορθώσουν τά ελαττώματά του.

Δεν υπάρχει, λοιπόν, κανένα μέσον θεραπείας.

Μην απέλπίζετε. Τό κακό είναι λιγότερο σημαντικό από ό,τι φαντάζεστε. Ή αισθητική χειρουργική βοήκε τον τρόπο να τό διορθώσῃ.

Άλλά μην έμπιστεύεστε τον έαυτό σας στή διάθεσι του πρώτου τυχόντος αισθητικού. Ή διάσωση του λαιμού δημιουργεί ένα σοβαρώτατο πρόβλημα.

Άπαραίτητη προϋπόθεσις της επιτυχίας μιας έγχειρήσεως είναι να μην μετακινηθῇ τό αυτί από τή

θέσι του. Διαφορετικά, θα οδηγούσε στην παραμορφωσι του προσώπου.

Οι αισθητικοί χειρουργοί κάνουν σήμερα τήν τομή στο πίσω μέρος της κόγχης και άκριβώς πάνω στην προεξοχή της μαστοειδούς αποφύσεως (καλείται έτσι ή μικρή προεξοχή που σχηματίζεται πίσω από τό αυτί).

Από εκεί πρέπει ν' αφαιρεθῇ τό πλεονάζον μέρος των ιστών του λαιμού, κι' όχι κάτω από τό λοβό του αυτιού. Γιατί τό αυτί παρακολουθεί τις κινήσεις των μυών του προσώπου κι' έτσι, αντί να «στρώσῃ» τό λαιμό, θα κάναμε τό λοβό του αυτιού να τραβήχῃ προς τό κάτω, πράγμα που θα ήταν αντίαισθητικό. Ή άφαίρεσι λοιπόν του πλεονάζοντος μέρους θα γίνῃ ως έξής:

Ο χειρουργός θα σημαδέψῃ μ' ένα δερμογραφικό μολύβι, στο πίσω μέρος του αυτιού και προς τήν κατεύθυνσι των μαλλιών τρία σημεία: Α, Β και Δ. Τό Α και Β θα βρίσκονται πάνω στή μαστοειδή, σ' απόστασι 2—3 εκατοστών τό ένα από τό άλλο. Έπίσης ένα τέταρτο σημείο Γ μπροστά από τό αυτί.

Άφού σημαδέψῃ αυτά τά σημεία, θα συνδέσῃ τό Δ με τό Α και τό Δ με τό Β με δύο ευθείες γραμμές. Κατόπιν δέ τό Α με τό Γ και τό Β με τό Γ με καμπύλες, που θα περνούν κάτω από τό λοβό.

Τό τμήμα που περιλαμβάνεται μεταξύ αυτών των γραμμών είναι εκείνο που περισσεύει και που πρέπει ν' αφαιρεθῇ.

Μετά τήν άφαίρεσί του, που θα γίνῃ, φυσικά, κι' από τά δυο μέρη, ο λαιμός ξαναβρίσκει τό κανονικό σφαιρικό σχήμα του. Ή έγγειρήσις αυτή είναι άπλουστάτη. Γίνεται με άπλή τοπική άναίσθησις, που δεν εμποδίζει τήν έγγειρίζομένη να παρακολουθῇ τήν έργασίαν του γιαιτρού, άν, βέβαια, δεν τήν τρομάζει τό αίμα που θα τρέξῃ από τις πληγές.

Έπειτα από μία έβδομάδα άφαιρούνται τά από νάυλον ράμματα και οι μικρές πληγές έπουλώνονται βαθμιαία, χωρίς ν' αφήσουν ίχνη. Ή μόνη που ένδιαφέρει, άλλωστε, είναι εκείνη που βρίσκεται κάτω από τό λοβό του αυτιού. Γιατί ή άλλη κρύβεται κάτω από τά μαλλιά και δεν φαίνεται.

Ή έγγειρήσις αυτή, όμως, δεν είναι πάντα άπαραίτητη. Κατά τή γνώμη των ειδών, οι ρυτίδες του λαιμού σχηματίζονται σ' ένα μεγάλο αριθμό περιπτώσεων λόγω άφουδατώσεως των ιστών ή λόγω έλλειψεως επαρκών λιπαρών ουσιών. Ή μόνη που ένδιαφέρει, άλλωστε, είναι εκείνη που βρίσκεται κάτω από τό λοβό του αυτιού. Γιατί ή άλλη κρύβεται κάτω από τά μαλλιά και δεν φαίνεται.

Οι βεντούζες αυτές είναι ήλεκτρικές και γίνονται με μία ειδική συσκευή, που ένει επινοήσι ή σύγγρση τεχνική και που τήν χρησιμοποιοῦν τά μεγάλα σιμοποία καλλοῦς. Ο όρρος, έξ άλλου, δεν είσάγεται με ένεσι πράγμα που θάφανε τή διανομή του σ' όλο τον οργανισμό, αλλά με τοπική άπορρόφηση.

Μη νομίζετε ότι ή «λεπτομέρεια» αυτή, δηλαδή ο παραμορφώμενος λαιμός δεν επιδρά στο σύνολο της ώρας και αισθητικής σας εμφάνισως. Καμιά φορά ή διορθωσις του ελαττώματος αυτού συντελεί καί μόνη αυτή στην ώραία σας παρόστασι.

Έπειτα από τις βεντούζες, γίνονται έπαλειψεις με μία ειδική διάλυσι, που άπορροφάται βαθμιαία από τό δέρμα.

Έλληνες και ξένοι κατάσκοποι στην Ελλάδα

(Συνέχεια εκ της προηγούμενης σελίδος)

πιστολιές. Οι Γερμανοί είχαν αναστατωθεί. Μα ήταν πια άργα για να σώσουν το καράδι.

Και τώρα σίγουρα θ' άρχιζε η αναζήτηση των ενοχών...
Ο Διαμαντής Ευαγγελίου κατάλαβε πως έπρεπε να εξαφανιστεί. Οι Γερμανοί θα τον υποψιάζονταν αφού τον είχαν δει να τριγυρίζει εκεί κοντά. Δεν έχασε λοιπόν καιρό. Πήδησε στη στεριά και χάθηκε γρήγορα μέσα στο σκοτάδι... Ωστόσο, ξαναγύρισε στον «Ταξιάρχη» ύστερα από μερικές μέρες, γιατί κανείς δεν τον αναζητούσε. Άλλα με τη σειρά του τώρα ο ηρώικος Έλληνας έψαχνε να βρή τον άγνωστο συμποτή. Όσο όμως κι αν προσπαθούσε, δεν κατάρθωσε να τον ανακαλύψει ποτέ...

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Απαντήσεις επιστολών

1) **Ιωάννη Καμπανάκη** η Ν. Όρλεάνη: Δεν βοίσκα λόγια να σας ευχαριστήσω. Το γράμμα σας είχε αληθινή γαρά. Ή ποτόσας σας να μου εκδώσετε τους «Κατασκόπους» με συγκίνηση βαθύτατα. Δεν ξέρω αν πρέπει να τη δεχτώ. Μα ίσως ό ου λ. Καναδά: Το δώρο σας θαυμάσιο. Πώς να σας ανταποδώσω; Κωνσταντίνον Βαρελά λ α ν. Μενιδι: Να μου γράψετε όποτε θέλετε. ΒΑΡ - ΠΕΡ. Ένταθα: Έτσι νομίζετε: Έγώ όχι. Νίκολαον Σ. Ένταθα: Ευχαριστώ. Δέχομαι την ανταλλαγή. Πικραμένη μανούλα. Ένταθα: Δυστυχώς, σας είπαν την αλήθεια. Το παιδί σας ήταν ένας αληθινός ήρωας που πέθανε για την Ελλάδα. Πρέπει να το έχετε καύχημα. Παναγιώτην Γεωργάτον, Ν. Σ. Α. ό Τμήμα, Θεσ/νίκη: Φωτογραφία του κ. Γιαν. Σας έστειλα. Δεν ξέρω γιατί δεν την πήρατε. Πάντως σας ξαναστέλνω. Άνθούλα Μαυροάκη. Ένταθα: Ευχαριστώ για την καρτ - ποστάλ και τα χονδία πολλά. Άλ έ ξ αν δ ο ν Χ ρ ι σ τ ο φ ί λ η ν. Γεωργιον Πατισουράκον. Σπύρον Κουστάλην. Μάριον Δελαπόρτε. Π. Κ. Κώσταν Άσπιακόπουλον. Σώσα Προτεστάντη. Θεόρων Βαρθιταίτην. Γεωργιον Σάντον. Ίωάννην Γεωργιάδην. Α. Γεωργιάδην. Νικόλαον Μαρακην. Άσπιας. Ίπποκράτην Δημόπουλον. Λουκάν Λιναρόν. Δημήτριον Μιχαηλίδην. Γεωργιον Σαράντη. Γεωργιον Βεντούσην και Χρήστον Α. Ξενοφώντος: Ευχαριστώ για τις ευχές. Δημήτριον Π. Ένταθα: Ευχαριστώ για την καλωσύνη που είχατε να μου στείλετε το «άπορρητον» για το στρατηγό Ν. Θάμπ στο βιβλίο μου. Γρηγόριον Μουρατιάδη η ν. Ένταθα: Ήταν ένας κοινός ποδοστής. Όλα τ' άλλα δεν ώφελούν. Χ. Χ. Χ. Π. Φάληρον: Πώς αυτή η άλλαγή; Αυτό το ξαφνικό ξύπνημα του «άνθρωπισμού» μου γεννά διάφορες υποψίες. Πατριώτην 33. Θεσ/νίκη: Συμβαίνουν κάποτε και «θαύματα». Άλλα αυτό ήταν κάτι που δεν το περίμενα. Δεν πιστεύω να πρόκειται περί φάρσας. Ά γ λ α τ α. Β ι δ α λ η. Άγία Παρασκευή: Το σκαμποτάι αυτό δεν έγινε ποτέ. Ή σύλληψις του Ν. Κ. πραγματοποιήθηκε άλλοι, κατόπιν προδοσίας του άδελφικού του φίλου Γ. Σ. Πώς δεν το ξέρατε; Ά ν τ ρ έ α ν Τ ο υ ν τ α ν και Άθανάσιον Κόλλιαν. Καστοριά: Δυστυχώς, όταν πέσσα απ' την ώραία σας πόλι. Λείπατε. Πάντως θα ξανάρω γρήγορα. Ευχαριστώ για την αγάπη σας. Μαρία Λουσιάνου, Φιλοθέη: Δεν έχετε δίκιο. Ο άνθρωπος αυτός ήταν αληθινός πατριώτης κι' έδωσε τη ζωή του για την Ελλάδα. Ή εκτέλεσις του υπήρξε δραματική. Μην ακούτε τί λένε οι άλλοι. Βασίλειον Ίωαννίδη η. Καστοριά: Ευχαριστώ, τά έλαβα. Άριστέιδη Πανούτσος ό λ ο ν. Γύθειον: Ναί έτσι πρέπει να γίνει. Αισθάνομαι την πίκρα σας, μα όλα θα τακτοποιηθούν με τον καιρό. Τζών Παίος. Ν. Ύόρκη: Δεν κατάλαβα πολλά πράγματα, αλλά από μερικά λόγια σας που σκοοπάτε εδώ και κεί, διαισθάνθηκα πως υπάρχουν κάτι βαθύτερο σ' όλη αυτή την ιστορία. Κάνω λάθος μάλιστα: Σ τ υ λ ι α ν δ η Μ α ο ί τ σ η ν. Κυνουρία: Ουδείς άναμώστης. Ή περίπτωσης όμως του Α. Δ. διαφέρει. Γράψτε μου καθαρά πως έχει η υπόθεσις και θα σας απαντήσω. Αί κ α τ ε ρ ί ν η Π ε ρ ο λ α ρ ά κ η. Χανιά - Κρήτη: Έγγραμα - πόστες φάρές! Δυστυχώς, δεν πρόκειται πιά να επανέλθω, γιατί έχουν κι' άλλοι σειρά.

Γ. Β. Ι.

Ο ΔΕΚΑΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΝΙΣΤΟΥ

Για να εινε μικρότερη ή βλάβη του
οργανισμού σας

Καπνίζετε... Θα ήταν καλύτερο, βέβαια, αν δεν καπνίζατε. Άλλ' αφού αποκτήσατε αυτή την κακή συνήθεια, μάθετε τουλάχιστον μερικά πράγματα, που θα σας επιτρέψουν να...κάνετε μικρότερη βλάβη στον εαυτό σας. Αυτά τα πράγματα εινε τα εξής:

1) Μην καπνίζετε ποτέ νηστικοί. Καί, προ πάντος, αποφύγετε το κάπνισμα μισή ή, αν μπορείτε, μία ώρα πριν από το φαγητό.

2) Αποφύγετε το κάπνισμα, αν υποφέρετε από νευρικές, γαστρικές ή κυκλοφορικές διαταραχές.

3) Προσπαθήστε να μην καταπίνετε τον καπνό. Ο καπνιστής που καταπίνει τον καπνό εισάγει στον οργανισμό του τετραπλάσια νικωτίνη από εκείνον που δεν τον καταπίνει.

4) Κατά τον καθηγητή Ρόφορ, περισσότερο βλαβερή κι' από τη νικωτίνη, εινε ή πίσσα και οι ρητίνες, που βρίσκονται μέσα στον καπνό. Ο καπνός καπνός που χρησιμοποιείται συνήθως για τα τσιγάρα, περιέχει μεγαλύτερη αναλογία πίσσης και ρητίνων από τους σκούρους. Οι δύο αυτές ουσίες, όπως απέδειξαν οι νεώτερες παρατηρήσεις, υποδοθούν τον καρκίνο.

5) Μην καπνίζετε, όταν διαβάζετε ή όταν γράφετε. Γιατί ο καπνός ερεθίζει τα μάτια.

6) Μην καπνίζετε όταν περπατάτε γρήγορα ή τρέχετε. Γιατί απορροφάτε μεγαλύτερη ποσότητα καπνού.

7) Μην καπνίζετε ποτέ περισσότερο από τα 2/3 του τσιγάρου. Γιατί ή μεγαλύτερη αναλογία νικωτίνης συγκεντρώνεται στο τμήμα του τσιγάρου που κρατάτε στα δακτύλα σας.

8) Μην ανάβετε και πάλι το τσιγάρο σας, που έσβυσε. Το ίδιο ισχύει και για το τσιμπούκι ή το πούρο.

9) Το τσιμπούκι ή το πούρο προξενούν μικρότερη βλάβη από το τσιγάρο.

10) Ή δηλητηρίασις άρχίζει έπειτα από τα 10 τσιγάρα ή τα δύο μέτρια πούρα την ημέρα.

Και τώρα ποιές εινε οι βλάβες που μπορεί να προκαλέση το κάπνισμα; Άς τις αναφέρουμε με τη σειρά:

1) Τοπικούς ερεθισμούς: άφθες, στοματίτιδες, πλάκες. Οι ερεθισμοί αυτοί μπορεί να υποδοθήσουν τον σχηματισμό καρκίνου.

2) Αναπνευστικές ανωμαλίες: βήχα βρογχίτιδα, χρόνια βρογχίτιδα.

3) Διαταραχές της καρδιάς και της κυκλοφορίας: άνωψις της αρτηριακής πίεσης, παλμούς, στηθάγχη, αρτηρίτιδα των κάτω άκρων.

4) Πεπτικές διαταραχές: έμετους, δύσκολη χώνευσις, άνορεξία.

5) Νευρικά φαινόμενα: έξασθένησις της θέλησης και της μνήμης διανοητική χώνυσις, άδράνεια.

6) Οι γυναίκες δεν πρέπει να καπνίζουν κατά την περίοδο της εγκυμοσύνης και της γαλουχίας. Άλλα και γενικότερα, το πολύ κάπνισμα καταστρέφει την επιδερμίδα των γυναικών και προκαλεί σ' αυτές διάφορες διαταραχές.

Και τώρα ένα άλλο ζήτημα: Το κάπνισμα υποδοθεί την πνευματική εργασία;

Ο δόκτωρ Ρόζενταλ αναφέρει σχετικά:

«Ο καπνός διεγείρει τις λειτουργίες του εγκεφάλου, ενώ ταυτόχρονα καταπραύνει τα νευρά. Μας επιτρέπει, ές άλλου, να συγκεντρώσουμε την προσοχή μας στο θέμα που μας άσασχολεί».

Ο ίδιος επιστήμων προσθέτει: «Το τσιγάρο εινε ένα στοιχείο παραγορίας, πνευματικής ισορροπίας και ένθαρρύνσεως. Ή ευφορία που μας παρέχει ο καπνός, οφείλεται στο ότι δυναμώνει τον εγκεφαλό μας, πράγμα που αντίσταθμίζει την ελαφρή τοξικότητά του».

Και τώρα θέλετε να κόψετε το κάπνισμα; Να τί συμβουλεύει ή «Ενωσις εναντίον του καπνισματος»:

• Πάρτε τρεις φορές την ημέρα από 20 σταγονές rhodane de potasse. Ή ουσία αυτή θα σας κάμη ν' άηδισάτε το τσιγάρο.

• Πλένετε τα δόντια σας 2-3 φορές την ημέρα μ' ένα παρασκευάσμα που να περιέχει στη βάση του άλκατα άργύρου. Το παρασκευάσμα αυτό δίνει στο τσιγάρο μία άυποφορη μυρωδιά.

• Κάνετε 2-3 φορές την ημέρα πλύσεις του στόματος με μία διάλυσι νιτρικού άργύρου σε αναλογία 1 % (μισή κουταλιά του καφέ μέσα σ' ένα μεγάλο ποτήρι νερό). Θα έχετε το ίδιο αποτέλεσμα, όπως και προηγούμενος.

• Μερικοί γιατροί συμβουλεύουν: «Αν θέλετε να κόψετε το τσιγάρο, βάζετε κάθε τόσο στο στόμα σας ένα κομματάκι ζάχαρη ή μία καραμέλα».

Συμψεύσεις

Ξεχυθήκανε στα περίε κατά τρόπον ασυνήθη και κατέκλυσαν τους λόφους τα περίεργα τα πλήθη, για να δούν θυσία πάση

την ύπεροχη τη φάσι της «έκλειψως ήλιου» και σκηνές να περιγράψουν αφαντάστου μεγαλείου!

★

Με λαχτάρα κι' άγωνία το στερέωμα κυττούσαν και τα μάτια προς τον ήλιο καρφωμένα τα κρατούσαν,

ώσπου μόδεσαν, έν τέλει, ν' απολαύσουνε το θαύμα, ή το «χάρμα όφθαλμών»

και γυρίσανε στα σπίτια ώρισμένοι μ' ένα τραύμα που το λέει ή έπιστήμη... όφθαλμοτραυματισμόν!

★

«Ήταν τρέλλα, μ' όλα ταύτα το φαινόμενον», τονίζουσιν

και το διατυμπανίζουν Κι' ήταν... τρέλλα — συμπληρώνω — και δική (τους δίχως άλλο

αφού πήγανε να πάθουν...στραπατσάρισμα μεγάλο, για να δούν και να θαυμάσουν το φαινόμενον αυτό,

τη στιγμή, που χρόνια τώρα στην ώραία μας τη χώρα

βλέπουμ' άπειρες... «έκλειψεις» κάθε ώρα και λεφτό.

★

Πρώτα-πρώτα μόλις ρίξης, εύσεβέστατον Κοινόν, μιά μωτιά στην λεγομένη άγορά των Άθωνών,

θα προσέξης αυτόματως και θα δης γεμάτος θλίψι, θα προσέξης

και θα δως δυο...μισθούς και πάρα για μισή όκα θα δώσης δυο...μισθούς και πάρα

και μ' αυτή την άβαρία που παθαίνεις στους πα- (ράδες

συμπεραίνεις αύθορημώς, πως οι σύγχρονοι ψα- (ράδες,

σταματήσανε, προσφάτως, άλιείς νάναι ψωιδών κι' ειναι «ά λ ι ε ί ς, που λένε, οι τών... μα ρ γ α - (ρι τ α ρ ι ώ ν)».

★

Δίχως νάχης κανοκυάλια και διόπτρες ειδικές τις «έ κ λ ε ί ψ ε ι ς» θα προσέξης των αυτών τις (όλικές!

και θα πης πως ειναι δράμα να γευθης μιάν όμε- (λέττα,

μιά κι' οι κόττες δεν γεωνάνε για να κάνουν... σι- (λ ο υ έ τ τ α

κι' επί πλέον μέσ' στη γκίνια και στα τόσα μας (κεσάτια

για να φας κανένα... «μάτι» κάνεις, κόσμε... μ α ύ - (ρ α μ α τ ι α !

★

Μεταξύ όλων των άλλων, στον αιώνα μας θα δης, άτελείωτες έκλειψεις, αλλά και παντοειδείς,

όπως ειναι, τόσους μήνες, το ψωμί της έλευθέρας, που το... φιλοκοσκινίζουν και ποτέ δεν φτάνει εις (τέρας!

Όπου νάναι, μάς δηλώνουν, κάποια λύσις θα βρεθί κι' ίσως νάναι σιτοαένιο κι' ίσως κάτασπρη φαρίνα, αλλά

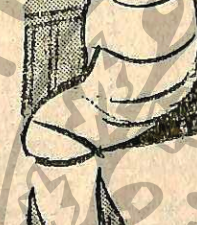
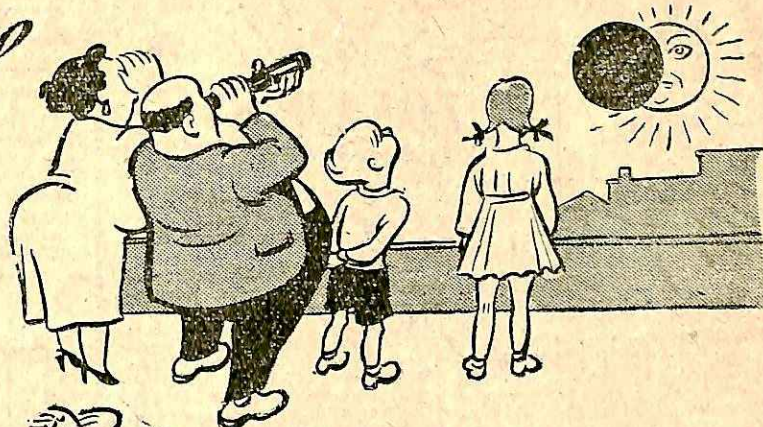
ώσπου αυτό το θέμα το πολύπλοκον λυθί θα... λ υ θ ο υ ν τα γόνάτα μας, άσφαλώς, από την (πεινά!

Το πετρέλαιο, επίσης, της ημέρας ειναι θέμα και την... έκλειψι του ό κόσμος με γυμνό την βλέπει (βλέμα.

Κι' αναγκάζεται συνήθως, το ταλαίπωρο το πλήθος,

προκειμένου ν' αποκτήση πετρελαίου δυο σταγονές, στις ούρες να κάνη άγώνες

και πολέμους να συνάτη έπικαυς κι' Ιστορικούς, ήτοι... Έλληνο-Περσικούς!

Κι' ώρισμένοι που δεν ξέρουν το Δαρείο και τον (Ξέρη,

φτάνουν μέχρις ίκεσίας και μ' εὐλάβεια ζήτάνε ό Πανάγαθος να στέρη και... κουμπάρους να τους κάνη με τό... Σάχη της (Περσίας!

★

Στις «έκλειψεις» τις ποικίλες, που ειναι όλες «ντε- (κλαρέ»,

όπωςόποτε άνήκει και το γάλα «έβαπορέ», που τ' άκούς και δεν το βλέπεις, τόσους μήνες στη (σειρά,

στα μπακάλικά, στους πάγκους και στη μαύρη ά- (γορά.

Κι' αν το Κράτος σε δηλώσει βαρυσήμαντες προ- (βαίνει

και για την... έπάρκειά του έγγυάται σοδαρά, ή σαφής ή δήλωσις του προεικάζει και σημαίνει,

ότι, σίγουρα, μάς παίρνει για... μωρούς ή για... (μ ω ρ ά !

★

Βλέπεις πάμπολλες έκλειψεις, τελευταίως, όπως (είπα,

προ πάντος έχει έκλειψει το φιλότιμο κι'... ή τσιτα! Συνεπώς και πλείστα όσα Κρατικά νοσοκομεία

άρωγή δεν σου παρέχουν ούτε πρόνοια καμιά, και δεν δίνουνε δεκάρα, όπως πας τις έννεί, αν ό άπορος... έ κ λ ε ί ψ η έντελώς απ' τη ζωή!

Περιποιήσι δεν βρίσκεις και περίθαλψι καμιά κι' αν στενάζεις κι' αν πεθάνης ούτε γάτα ούτε (ζημιά!

Παραλλήλως, όμως, σπεύδει, ή... ζωόφιλος αρχή αυτήν τώρα σε όλους έφιστά την προσοχή

να κυττάζουν «σάν τα μάτια» τα μουλάρια τα και- (νουρία

και τ' ανήλικα γαϊδούρια! Και μ' αυτό το νέο μέτρο ανακράζει: Τί εϊρωνεία!

Τις ανθρώπινες υπέρβεις ν' άψηφά ή Κοινωνία και καθ' ήν στιγμήν ό κόσμος έχει χάλα θλιβερά

να προσέχη «μ'ήπως στάξη του... γαϊδάρου ή ούρά!» (Ν τ α λ ί π η !

★

Τί τα θές, τί τα γυρεύεις, έπομένως άναγνώστα, που όλοι σ' έχουν βάλει... πόστα,

όταν μέσα στής ζωής μας τον άτέρμονα το σάλο άκατάπαυστα έ κ λ ε ί π ε ι π ό τ ε τ' άλλο.

Το μοσχάρι λείπει μήνες, το τυρί επίσης λείπει και για λίγη φέτα πέφτει στο λημέρι του (Ν τ α λ ί π η !

★

Όλα, φίλοι μου, έκλείπουν στα παμπόνηρά μας (χρόνια

τά γεώμηλα, το ρύζι, ό καφές, τα μακαρόνια, κι' ό μη γένοιτο, μιά μέρα,

έαν δεν συγκεντρωθούνε των Έθνών οι Κυβερνήτες, θα έκλειψη «στ' άψε-σβύσει» κι' όλη ή γήινος ή (σφαίρα

και θα φάη ή έκλειψις της τούς ούράνιους πλα- (νήτες!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΟΙΣΒΙΟΣ

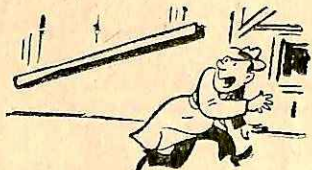

Σκίζα της Εποχής

Εύθυμα ενσταντανέ

«Ανθρώπος περνά από μια οικοδομή. Σαφηνικά, ένα δοκάρει ξεκολλά κάπου απ' την σκαλωσιά και πέφτει με γούπο μορσά στον παρά λίγο άτυχο περαστικό.

Ούτε βόμβα να έπεφτε, όμως, δεν θα του προκαλούσε τέτοιον τρόμο — άσχετα αν δεν θα πρόφαινε ούτε να τρομάξει — και τέτοιαν αναστάτωση. Σταυροκοπιέται, κοκκινίζει, πρασινίζει ύστερα σπκναι το κεφάλι του προς την σκαλωσιά και βάζει άγριες φωνές:

— Βρέ δολοφόνοι! Βρέ παλάνθρωποι! Παρ' όλο να με σκοτώσετε, βρέ! Θέλετε κρέμασμα, βρέ! Παρ' όλο να μ' έδοντώσετε! Τι κατάστασις είχε αυτή; Έτσι σκοτώνουν τον κόσμο στους δρόμους; Αφίλοτιμοι! Δολοφόνοι!...

Κι' όσο λέει, τόσο έννευρίζεται κι' όσο έννευρίζεται, τόσο λέει και μαζεύει κόρμιο, που σχηματίζει κύκλο ολόγυρά του και ρωτά:

— Τι συμβαίνει κύριε; — Τι σας έκαναν; — Ποιος απέπειράθη να σας δολοφονήσει;

Κι' ο άνθρωπος, σ' εξαλλη κατάστασι, δείχνοντας το δοκάρει:

— Νάτο! Έπεσε από κεί άπάνω! Παρά λίγο να πέση στο κεφάλι μου! Παρά λίγο να με σκότωνε! Τους δολοφόνους! Τους άχρείους!

Και κάποιος από τους έργατες, που τον άκουει από ψηλά: — Σε σκοτώσαμε, κύριος; — Παρά λίγο, βρέ! — Έ, τί φανάζεις τότε; Άμα σ' σκοτώσουμε, τότε... μίλα!

Και ή όργη του ανθρώπου — άναμειβητήτως δίκαιη — διαλύεται μέσα στην ιλαρότητα του άκραστηρίου!...

Στρουμπουλή κοπέλλα του λαού, νόστιμη και προφανώς δυνα-

μική, στέκεται όρθια στο τράμ. Άπέναντί της ακριβώς, σ' άπόστασι μισού μέτρου, στέκεται κατάστατα, ένας τύπος επίσης λαϊκός, που την κυττάζει τόσο επίμονα, και τόσο διεισδυτικά, ώστε ή κοπέλλα βιάσκειται σ' άμνηστία, νευραίνει και στο τέλος κάνει την ύπομονη:

— Δεν μου λές, σ' παρακαλώ, γιατί κυττάς;

Άπάντησις: — Κυττάω!... — Με γνωρίζεις; — Όχι.

— Τί θέλεις, λοιπόν; — Τίποτα. Κυττάω... — Δεν βρίσκεις τίποτε άλλο να κυττάσεις;

— Βρίσκω. Άλλά μου γουστάρει να κυττάω έτσι. Κοιμάντο στα μάτια μου θα κάνεις;

Κι' ενώ το επεισόδιο έχει προσελκύσει την προσοχή των άλλων επιβατών, ο βαρύθυμος τύπος εξακολουθεί να περιεργάζεται με περισσότερο πείσμα και περισσότερη διεισδυτικότητα την κοπέλλα, ή οποία έννευρίζεται ακόμα περισσότερο και ανάβει για καλά:

— Μου φαίνεται πως θα σου άστράψω κανένα σκαμπίλι για να μαζεύτεις.

Κι' ο άλλος, άπαθέςτατα: — Για βάραι!... Τα καταφέρνεις;

Το σκαμπίλι άντηχεί κι' ο βαρύθυμος τύπος μένει έμβρόντητος, όπως κι' όλοι οι άλλοι επιβάτες. Κι' ο εισπράκτωρ θυμοσφικά:

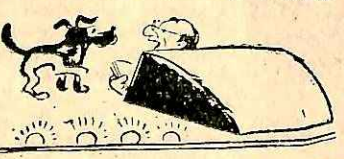
— Κοπέλλα είσαι εσύ, μωρέ μάτια μου, ή άτομική βουβία!...

Κι' ενώ οι επιβάτες γελούν, ο βαρύθυμος τύπος σπειδίζει να κατεβή, άξιοπρεπώς, μουμουρίζοντας, επίσης βαρύθυμα:

— Έχε χάρι πούσαι γυναίκα. Άλλοιώς βά... λιγότευτε ή Άθήνα κατά ένανε!

★

Σε μια επιθεώρησι, τελευταία, για άπ' τις πρωταγωνίστριες, έβγαине κάθε βράδυ στη σκηνή μ' ένα σκυλάκι. Μία βραδυά, όμως, το δύστυχο σκυλάκι κατελήφθη από νευρικότητα, γιατί προφανώς το έπιέζε κάποια άνωτέρα βία. Μή βλοσυκοντας άλλο μέρος καταλληλότερο επάνω στο ίδιο σανίδωμα της σκηνής,

κατέφυγε προς το ύποβολείο και εκεί, προφυλαγμένο, κι' άπ' τα μάτια του κόσμου, ζάρωσε στη στάσι εκείνη που παίρνουν τα σκυλιά όταν δεν πρόκειται, βέβαια, να... γράφουν ποίημα.

Βλέποντας ο δύστυχος ύποβολεύς το θέαμα, άγανακτώς κι' άδυνατώντας να υποβάλει, σφύριζε στους ήθοποιούς: — Πάρτε το παλινόσκυλο θα με τρελλάνη! Πάρτε το γιατί δεν μπορώ να υποβάλω.

Γυρίζουν οι ήθοποιοί, βλέπουν το σκυλάκι... στην άγωνία, δη στάσι του, βλέπουν τον ύποβολέα με την άπελπισμένη έκφρασί του, σταματούν το παίξιμο, και έσπουν σε γέλια.

Έπί τέλους, άντιλαμβάνεται κι' ο κόσμος τί συμβαίνει κι' άσχύζει να χειροκροτή μανιωδώς:

— Μπράβοοο!

— Μπράιι!

— Όλοοοοοο!

Είνε τέτοια έπιτυχία ή άπροσδόκητη παρέμβασις του σκυλιού στην επιθεώρησι, ώστε ο θεατρώνης ευχόθηκε να επαναλαμβάνεται το νούμερο καθ' βράδυ. Και μιά κακόγλωσσος του θιάσου:

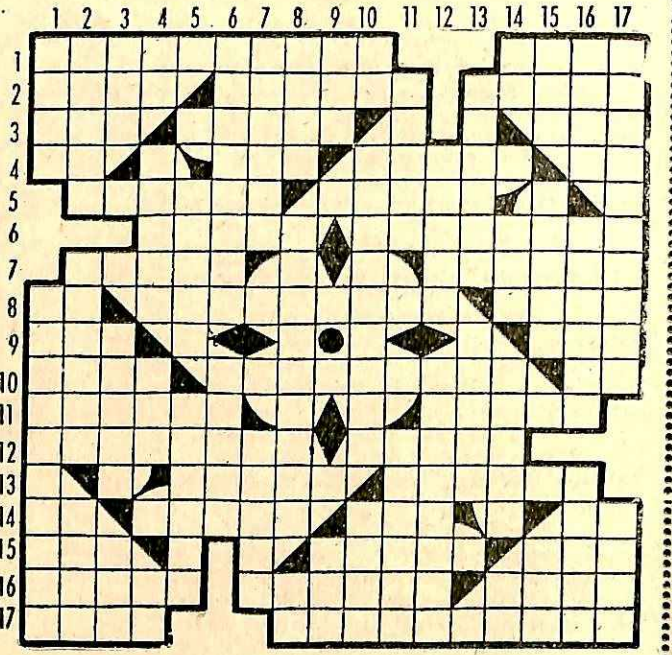
— Άνθρωπος είναι, για να κάνει κάθε βράδυ μιά... κακή πράξι! Σκύλος είναι. Έχει άξιοπρέπεια!...

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 372

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

- 1) Πόλις που σφετίζεται με την ζωή του Χριστού. — Άραγε.
- 2) Έπίθετο που ή μαντάμ Σουσου μύρισε δεξιά και άριστερά. — Βρίσκεται επί κεφαλής.
- 3) Άλάτι (άρχ.). — Φωνήν.
- 4) Χρονικό διάστημα. — Χρονικό έπίο.
- 4) Δύο γράμματα που ένουν στο άλφάβητο την αντίθετη σειρά. — Παιδιά. — Τελικός σύνδεσμος. — Δύο όμοια φωνήεντα.
- 5) Υπάγει σε κάθε δέντρο. — Παραμένει άγνωστος.
- 6) Της ήμέρας (πληθ.). — Ρυθμίζουν τα έξοδα.
- 7) Άγνωστους κανόνες καλής συμπεριφοράς. — Όμιλία.
- 8) Λαλά. — Κοκκινίζουν εύ-

ρημα. — Υπάρχουν πολλές σε κάθε στίτι (καθ.). — 100 τετραγωνικά μέτρα.

5) Μικρή (άρχ. τύπος). — Μέρος του λουλουδιού.

6) Συνβάλλει στην εικονογράψα ένός έντύπου. — Δύσκολο μάθημα.

7) Άγγλος φιλέλλην. — Γραμμή που θα βοήθε μόνο σ' ένα πλοίο.

8) 21. — Έργον διασώμου Ράσου συγγαφέως. — Ίσοδυναμεί με 150 δραχμές.

9) Παράτα! — Πρόθεσις και άσθρο (δημ.).

10) Μεταφορικό μέσον. — Άποκάρυσσις. — Υπαρξίς.

11) Έξωτικό φρούτο. — Καθημερινώς άπασαίτητος.

12) Έξωσις. — Μας όδνει στο κοεββάτι.

13) Κουφά. — Μέρος του σώματος.

14) Μονάς στην ηλεκτρολογία. — Άναπνοή. — Φοβίζει τα ωρά.

15) Καταστρεπτικό έντομο (καθ.). — Άλλη. — Πρώτο συνθετικό που δηλώνει δυσκολία.

16) Περίοδος έπος. — Φρουρούται άγνωστα. — Υπάρχουν εκεί μεγάλες ποσότητες σιτηρών.

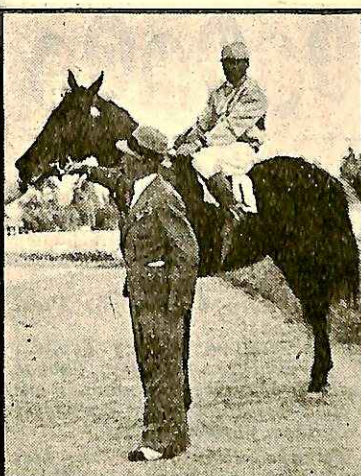
17) Χαϊδεμένη Άλεξάνδρα. — Γίνεται συνήθως για να μάς διασκεδάση.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

- 1) Ρωσικό όνομα. — Παρακμή.
- 2) Εύρωπική χώρα. — Στενά συνδεδεμένα με τη ζωή. — Φουδιά της έπονής.
- 3) Άφαικινικός τίτλος. — Υπάγει σε κάθε ζώο. — Σημερινή όνομασία της Φλαβιουπόλεως των Βυζαντινών.

Τρίχες στο στομάχι

Μέσα στο στομάχι πολλών ανθρώπων ένουν βοήθ ή μάλλες από τριίνες. Στις περισσότερες περιπτώσεις έπρόκειτο για νευρικά κορίτσια, που είχαν άποκτήσει τη συνήθεια να δαγκώνουν ή να μασάνε τα μαλλιά τους. Το ικρότερο στην ηλικία άτομο, στο οποίο παρατηρήθηκε αυτή ή άνωμαλία, ήταν ένα βρέφος 1 έτους και το μεγαλύτερο μιά γυναίκα 50 ετών. Η παρουσία των τριών στο στομάχι υπορεί να προκαλέσει δυσκοιλιότητα, έμετους, πόνους διάστροφας και δυσσμία της άναπνοης. Όταν τα συμπτώματα ένουν σοβαρά, νοείται τότε χειρουργική επέμβασις.

Ο καθαρόαιμος ελληνικός ίππος «Εκτωρ», που έκέρδιζε το πέμπτο ελληνικό Ντέρμπυ, το 1935.

Οι ιπποδρομίες στην Ελλάδα

133 καθαρόαιμα πλουτίζουν τον Φαληρικό Ίπποδρομο

Στις 16 Μαρτίου, θα γίνη, όπως έινε γνωστό, ή μεγάλη δημοπρασία των 133 άγγλικών καθαρόαιμων άλόγων που ά πλουτίζουν τον Φαληρικό Ίπποδρομο.

Τα καθαρόαιμα αυτά προέρχονται από τους καλύτερους επιδότητες που χρησιμοποιούνται στην Άγγλία, στη Γαλλία και στην Ίρλανδία και θα αποτελέσουν τον πυρήνα των μεταπολεμικών ιπποδρομιών.

Πρόκειται δηλαδή για μιά εξαίρετική έπιτυχία, ένα σημαντικό γεγονός που συγκεντρώνει σήμερα το ενδιαφέρον όλων των φιλιππων, γιατί έινε γνωστό ότι οι γεννήτορες αυτών των άλόγων κατά 90% προέρχονται από νικητές του Ντέρμπυ και άλλων διεθνών κλασσικών ιπποδρομιών.

Με την ευκαιρία αυτή δεν θεωρούμε άσκοπο να αναφέρουμε το ιστορικό των ιπποδρομιών. Πότε λοιπόν άρχισαν να λειτουργούν στην Ελλάδα; Νά τί σχετικά μας άνέφεραν διάφοροι γνωστοί φιλιπποι Άθηναίοι:

«Η ίδρυσι του ελληνικού Ίπποδρομού έγινε το 1924. Με βασιλικό διάταγμα, παρεχωρήθη στην εταιρεία των Ίπποδρομιών ή χώρα του Φαληρικού Δέλτα για μιά τριακονταετία, με την προϋπόθεση να άποξηράνη τα έλη και να φτιάξη εκεί το ιπποδρόμιο. Κι' έτσι στις 20 Άπριλίου 1925, ύστερα ακριβώς από ένα χρόνο, έγιναν οι πρώτες ιπποδρομίες με συμμετοχή ελληνικών, άραβικών και άγγλικών άλόγων. Έκείνο δέ το χρόνο διοργανώθηκαν είκοσι ήμέρες ιπποδρομιών στις όποιες μετείχαν 28 άγγλικά άλογα, 9 ελληνικά, 6 άγγλοαραβικά και 25 άραβικά.

Το πρώτο «γκράν-πρι» έγινε την 1η Νοεμβρίου του 1925 μ' έπαθλο έκατό χιλιάδες δραχμές και το κέρδιζε τότε το «Ντρίμ Ντάιμς» του Κ. Κάπαρη.

Κατόπιν, το 1926, συνεστήθη ή «Φιλιππος Ένωσις», που είχε σκοπό την βελτίωσι της ιπποπαράγωγής στην Ελλάδα, την ίδρυσι ιπποδρομιών και γενικά τη φροντίδα της ευθαγγύνσεως της ιπποπαράγωγής. Κι' άλήθεια μέσα σ' έλάχιστο χρονικό διάστημα το καλύτερο των Άσκαριών έγινε το καλύτερο των Βαλκανίων και κατάρθωσε το 1935 — να βγάλη πενήντα «γέρλιν», δηλαδή χρονιάρικα άλογα, που πολ-

λά από αυτά μπορούσαν να λάβουν μέρος σε ιπποδρομίες. Από τη Λαζαρίνα επίσης βγήκε και ή «Άλκυων», τ' άλογο εκείνο που νίκησε πολλές φορές καθαρόαιμα άγγλικά.

Άλλά πως λειτουργούν οι ιπποδρομίες; Πως γυμνάζονται τ' άλογα που λαμβάνουν μέρος σ' αυτές; Τί είδους άλογα είναι τα «φαβορί» των διαφόρων ιπποδρομιών; Υπάρχουν τριών ειδών ιπποδρομίες: όμαλές, μετ' έμποδιών κι' ιπποδρομίες τροχασμού.

Οι κλασσικές ιπποδρομίες γίνονται σε περίφημες ιπποδρόμους. Στην Άγγλία αυτές οι ιπποδρόμοι είναι του Νιού Μάρκετ, του Έπσομ, του γίνεται το «Γκράν-Πρι» του Ντέρμπυ κι' ο άριστοκρατικός ιπποδρόμος του Άσκοτ, που είναι ιδιοκτησία του βασιλέως της Άγγλίας. Στη Γαλλία είναι ο ιπποδρόμος του Λονσάν.

Στις κλασσικές λοιπόν ιπποδρομίες λαμβάνουν μέρος άραβικά και άγγλικά άλογα που ή γενεαλογία τους έχει έξετασθή με μεγάλη προσοχή. Ένα άλογο ράτσας μοιάζει σαν έναν άσπρη εύγενή που προσέχει να διατηρή πάντα την εύγένεια της καταγωγής του.

Όλα τα «φαβορί» των μεγάλων ιπποδρομιών, προέρχονται από τέσσερες μεγάλους Άραβες επιδότητες που ήταν οι γενάρχαι τους. Ένας από αυτούς, ο «Ντάρλεϋ Άράμπιαν» ήταν πρόγονος του περιφήμου «Εκλίπε», που νικούσε σ' όλες τις κούρσες και μ' όλα τα βάρη.

Κάθε νικητής επίσης του Ντέρμπυ θεωρείται πάντα κι' ένας καλός επιδότης. Οι νικηταί του Ντέρμπυ για κάθε έτιδοσις στο παρελθόν έπαιρναν τετρακόσιες λίρες!

Όταν λοιπόν από αυτή την διασταύρωσι γεννηθή ένας πάλος, άρχίζουν τα βάσανα του ιδιοκτήτη των σταύλων και του προπονητού. Η άνάπτυξι ενός άπογόνου, ένός διάσπμου «φαβορί» δεν είναι εύκολη δουλειά. Χρειάζεται μεγάλη προσοχή. Ανατρέφεται σύμφωνα με τις συνήθειες της ράτσας, του και γυμνάζεται με ή μεγαλύτερη φροντίδα. Έτσι όταν φτάση σε ηλικία ένός χρόνου, μπορεί να πουληθή και ν' άρχισή κι' αυτό να προπονηταί για να θριαμβεύση στον ιπποδρόμο. Η τιμή ένός «γέρλιν», ένός χρονιάρικου άλόγου κανονίζεται πάντα σύμφωνα με ή γενεαλογία του. Υπάρχουν «γέρλιν» που πουλιούνται δεκαέντε χιλιάδες λίρες!

Η έκγύμνασι των «γέρλιν» γίνεται πάντα με μεγάλη προσοχή. Τα «τρέχοντα» συνήθως σ' είδικους ιπποδρόμους, σ' ευθεία γραμμή όκτακόσιων μέχρι χιλίων μέτρων. Στον ιπποδρόμο του Έπσομ, όσα άλογα θέλουν να λάβουν μέρος στο περίφημο «Γκράν-Πρι» του Ντέρμπυ πρέπει να έγγραφουν πόλις γεννηθούν και να πληρώσουν έκατό λίρες δικαίωμα συμμετοχής.

Πάνω από εξακόσια άλογα γράφονται για να λάβουν μέρος στο Ντέρμπυ, μα κατά τις διάφορες προπονήσεις τους ξεκαθαρίζονται και τέλος μένουν μόνο 25 για να λάβουν μέρος στο «Γκράν-Πρι».

Όσο για τους άναβάτες τους, είνε γνωστό ότι οι τέλει διαλέγονται πάντα με μεγάλη προσοχή κι' αποτελούν, θα μπορούσε κανείς να πη, ιδιαίτερη τάξι ανθρώπων.

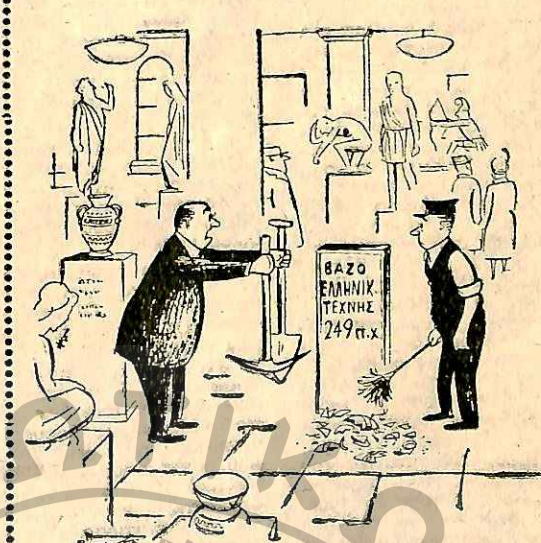
Το έπάγγελμα του τέλει περιγίνεται από πατέρα σε υιό. Οι περισσότεροι από αυτούς είναι μικροί σωμοί, έλαφροί σαν πουτπούρα κι' ή μόνη φροντίδα τους είναι πως να διατηρούν έλαφρό το βάρος τους.

Όσο για το παίξιμο στις ιπποδρομίες, είναι όλόκληρη ή έπιστήμη! Πολλοί έχουν καταστράφη, μα υπάρχουν κι' άλλοι που έχουν κάνει μεγάλες περιουσίες.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

—Γιατρέ μου, να σ' φιλήσω... Μ' έσωσες μ' αυτή την σικραγγουριά που μου σύστησες για την πεθερά μου!.. (Του Β. Χριστοδούλου)

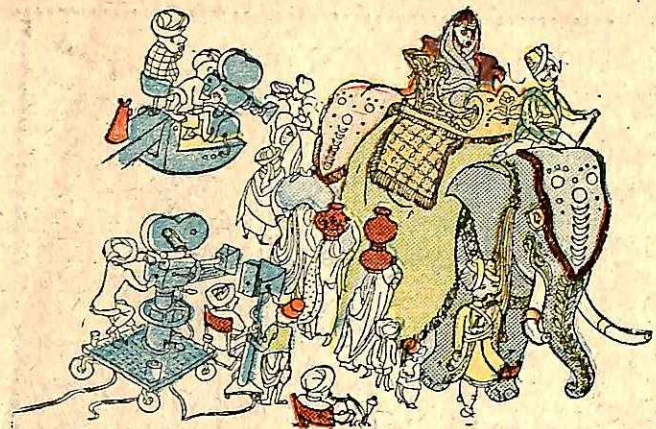

ΣΤΟ ΜΟΥΣΕΙΟ

— Πήγαινε τώρα γύρω στην Άκρόπολι και σκάψε για να βής κανένα παρόμοιο!...

— Μή διαμαρτύρεστε, κυρία Δέσποινα... Σήμερα θα διαλέξω μόνοι μου!...

Μία σκηνή από το γύρισμα του Ινδικού φιλμ «Σαντραλέκα», που κρατεί το εισπρακτικό ρεκόρ.

Το Χόλλυγουντ κάτω απ' τὰ 'Ιμαλάια

Απαραίτητη ή μουσική

Δεν υπάρχει στην Ινδική γλώσσα λέξη που να σημαίνει «υπερ-κολοσσός». Θα πρέπει όμως να εφευρεθεί μία πολύ γρήγορα, αν συνεχισθεί η ανάπτυξη της κινηματογραφικής βιομηχανίας των 'Ινδίων.

Ήδη σήμερα η χώρα αυτή έχει τη δεύτερη θέση στην παγκόσμια κινηματογραφική παραγωγή. Τα φιλμ που γυρίστηκαν πέρυσι στά στούντιο της, ήταν τα μισά απ' όσα είχαν γυριστούν στο Χόλλυγουντ, στο ίδιο χρονικό διάστημα.

Τα περισσότερα Ινδικά στούντιο βρίσκονται στην Καλκούτα, στη βιομηχανική περιοχή αυτής της πόλεως, και τα υπόλοιπα στη Βομβάη και στο Μαντράς. Το μεγαλύτερο μέρος της παραγωγής τους δεν προορίζεται για την παγκόσμια αγορά. Άλλωστε, και μέσα ακόμη στη χώρα, οι 'Ινδοί κάτοικοι των μεγάλων πόλεων που ξέρουν αγγλικά, προτιμούν τις ταινίες του Χόλλυγουντ. Έκατομμύρια όμως συμπατριωτών τους, που αγνοούν την αγγλική γλώσσα, ενθουσιάζονται με τα ινδία φιλμ, που τους προσφέρουν πολλή δράση, μουσική και διαλόγους όχι πολύπλοκους.

Ενδεικτική των δυνατοτήτων των Ινδικών φιλμ είναι η εκπληκτική επιτυχία του έργου «Σαντραλέκα», που κρατεί το εισπρακτικό ρεκόρ. Άρχισε να παίζεται το 1948 κι' εξακολουθεί ακόμη να προβάλλεται σε μερικές μικρές Ινδικές πόλεις. Το έχουν ήδη ως τώρα 15 εκατομμύρια θεατές, κι' έχει αποδώσει ακαθάριστες εισπράξεις πλέον από 10 έκατομμύρια ρούπες (31½ δισεκατομμύρια δραχμές). Παιχθηκε επί 543 μέρες στην Καλκούτα και 30 βδομάδες στη Βομβάη. Κόστισε δε περισσότερο από κάθε προηγουμένο Ινδικό φιλμ: 3 500 000 ρούπες (περίπου 16 δισεκατομμύρια δραχμές).

Η υπόθεσή του αφορούσε ένα πρίγκιπα, που τον φυλάκισε ο αδελφός του για να του κλέψι το θρόνο. Τον ελευθέρωσε όμως μία ώραία κοπέλλα, με τη βοήθεια μερικών ελεφάντων του τσίρ-

κου, κι' έτσι μπόρεσε να διώξει το σφετεριστή και να αναπαύσει το θρόνο του.

Το «Σαντραλέκα» ήταν δημιουργία του διασημού παραγωγού Βασάν, που θεωρείται ο Σεσίλ ντε Μιλ των 'Ινδίων. Πριν άφοσιωθεί στον κινηματογράφο ο Βασάν υπήρξε συγγραφέας μυθιστορημάτων και εκδότης περιοδικού μεγάλης κυκλοφορίας.

Για το γύρισμα του φιλμ «Σαντραλέκα» ενοίκασε 3 ολόκληρα χρόνια, αφού πρώτα σφονυμοέτησε λεπτομερώς τα γούστα του Ινδικού κοινού.

Οι άλλοι όμως παραγωγοί δεν ενοιάζονται τόσο συστηματικά. Οι περισσότεροι απ' αυτούς δέ, έχουν κανόνι μοιροματικό, ούτε στούντιο, ούτε δικό τους γραφείο.

Όταν αποφασίσουν να γυρίσουν ένα φιλμ, προσκαλούν διαφόρους ανθρώπους του κινηματογράφου, τους προσφέρουν αναψυκτικά και βάζουν ένα δρασμάνο να προσευχηθεί για την επιτυχία της νέας ταινίας... Ο πραγματικός σκοπός όλων αυτών των προπαρασκευών είναι να βρουν χρηματοδότες!

Αφού το επιτύχουν, προσλαμβάνουν ένα διευθυντή και μερικούς συγγραφείς και νοικιάζουν ένα απ' τα άκατα στούντιο που υπάρχουν στις τρεις μεγάλες Ινδικές πόλεις. Και πληρώνουν 750 ρούπες (2.400.000 δραχμές) για κάθε χρησιμοποίησή του (μαζί με τα σκηνικά και τους τεχνικούς). Φυσικά, βιάζονται να τελειώσουν όσο το δυνατόν γρηγορότερα. Η εργασία λοιπόν γίνεται πυρετωδώς, κι' έπομένως δεν λείπουν τα λάθη. Έτσι, σε μία ταινία π. χ. με υπόθεσι του 18ου αιώνας, οι θεατές έβλεπαν την ηρωίδα να γυρίζει ένα ήλεκτρικό διακόπτη!

Οι 'Ινδοί δείχνουν ένδιαφέρον για τους αστέρες της οθόνης, όσο και οι Αμερικανοί. Η δημοφιλέστερη στάρ είναι η μελαχροινή και καλοκαυμένη Νάρκισ (Νάρκισσος), που λέγεται στην πραγματικότητα Ρασίντα Χουσεΐν και κατάγεται από μία οικογένεια

μουσουλμανική οικογένεια της Βομβάης.

Για να κάμουν «εμπορική» τα φιλμ τους, οι 'Ινδοί παραγωγοί τα γυρίζουν σε πολλές γλώσσες. Γιατί οι κάτοικοι των 'Ινδίων μιλούν πλέον από 100 διαλέκτους, έπομένως οι ταινίες πρέπει να είναι «πολυγλωσσικές», για να καταλαβαίνουν όλοι τους διαλόγους.

Απολύτως απαραίτητη είναι η άφθονη μουσική. Στις διαφημίσεις πολλών φιλμ τονίζεται κυρίως ο αριθμός των τραγουδιών που περιέχουν. 'Ινδικό φιλμ δίχως τραγουδία είναι κάτι ανήκουστο. Αδιάφορο αν τα τραγουδία έχουν σχέση με την υπόθεσι και με τις σκηνές του φιλμ! Πάντως, ασχέτως των εισπράξεων του. Η μουσική τους είναι ένα μίγμα ανατολίτικου ρυθμού και αμερικανικής τζάζ.

Όσο για την υπόθεσι, είναι συνήθως ένα παραμύθι ή κάποιο απ' τα μεγάλα Ινδικά έπικά ποιήματα. Δεύτερα, κατά σειράν επιτυχίας, έρχονται τα έργα με ήρωικές έρωτικές υποθέσεις και με μεγάλες θυσίες. Τα κοινωνικά θέματα δεν έχουν περάσει — προφανώς γιατί η μεγάλη μάσα των φτωχών 'Ινδών ποθεί ν' απομακρυνθεί για λίγο απ' την ωμή πραγματικότητα και να πλανηθεί σ' ένα κόσμο βασιλέων και θεών.

Πριν παιχθεί, κάθε φιλμ υποβάλλεται σε αυστηρή λογοκρισία. Απαγορεύονται τα φιλμ που στηρίζονται στο φυσικό έρωτικό πάθος ή στο υπερβολικό μίσος. Τα ζευγάρια των ήθοποιών μπορούν να έτοιμάζονται για να φιληθούν, αλλά δεν επιτρέπεται να φαίνεται στην ταινία το άγγιγμα των χειρών τους. Απαγορεύεται επίσης να πίνει ένας ήθοποιος στο φιλμ.

Τα περισσότερα Ινδικά φιλμ έχουν πολύ μεγάλη διάρκεια, γύρω από τις 2½ ώρες. Κι' αυτό γιατί παρουσιάζουν κάθε σκηνή με τις πιο έπαισιώδεις λεπτομέρειές της. 'Ας υποθέσουμε π. χ. ότι ο ήθοποιός φεύγει απ' το γραφείο του, για να πάει στο σπίτι του. Στα Αμερικανικά φιλμ, τον βλέπουμε να παίρνει το καπέλο του, να κλείνει πίσω του την πόρτα του γραφείου του, κι' αμέσως κατόπιν να φιλή τη γυναίκα του στο σπίτι του. Σ' ένα Ινδικό όμως φιλμ, βάζει το καπέλο του, ανοίγει την πόρτα του γραφείου του, βγαίνει έξω, κατεβαίνει τη σκάλα, μπαίνει σ' αυτοκίνητο, βγαίνει απ' το αυτοκίνητο, ανεβαίνει τη σκάλα του σπιτιού του κι' ανοίγει την πόρτα...

Έπειδή, ωστόσο γίνεται μεγάλη έξαγωγή συναλλαγμάτων για την προμήθεια των «παθόνων» ταινιών, η Κυβέρνησις περιορίζει τελευταίως το μήκος των φιλμ σε 3.500 μέτρα το πολύ (1.000 μέτρα περίπου μεγαλύτερο από τα Αμερικανικά). 'Αλλά οι παραγωγοί, με το Βασάν επί κεφαλής, άρχισαν μία αληθινή σταυροφορία εναντίον αυτού του περιοριστικού μέτρου.

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΟΙ ΔΥΟ ΑΛΛΕΣ...

Ο κύριος Βερδελής γυρίζει το βράδυ σπίτι του και βρίσκει τη γυναίκα του με κατεβασμένα τα μούτρα.

— Τί έχεις; τη ρωτάει.

— Αφησέ με ήσυχη!...

— Γιατί αυτή η υποδοχή; Γιατί αυτά τα μούτρα; — Επιμένεις να μάθης; ξεσπάει τότε η γυναίκα του. Δουτών, άκουσέ τα! Είπες ή δεν είπες σε κάποιον φίλο σου πως έγκυος από μένα συντηρείς και δυο άλλες γυναίκες;...

— Γι' αυτό είσαι θυμωμένη; λέει ψύχραιμα ο κύριος Βερδελής. Μάλιστα! Το παραδέχομαι! Τό είπα!... — Τό όμολογείς, λοιπόν, άκουσε; — Βέβαια! Και μάλιστα έσύ είσαι η αιτία που τις συντηρώ!

— Μπιά! Και ποιές εινε αυτές οι γυναίκες για να πάω να τους ξεροιάσω τα μαλλιά; φωνάζει έξω φρενών η γυναίκα του.

— Να στίς πώ άμείσως, απαντάει άτάραχος ο κύριος Βερδελής, εινε ή μωδιάστρα σου κι' ή καπελλού σου!...

Με τις τελευταίες παράκαιρες ξέστες οι μνίγες ξύπνησαν από τη χειμωνιάτικη νάρκη τους και έγιναν πολύ ενοχλητικές. Έτσι το νεαρό ζευγάρι τις κνηγούσε μέσα στο δωμάτιο για να τις ακοτώση.

— Πόσες σκότωσες; ρώτησε ή σύζυγος, διακόπτοντας για λίγο το κνηγητό.

— Όχτω, απάντησε ο σύζυγος. Τέσσερες άρσενικές και τέσσερες θηλυκές.

— Τί είπες; φωνάζει, άπωρώντας ή σύζυγος. Μα πως μπόρεσες να ξεχωρίσης τις άρσενικές από τις θηλυκές;

— Εινε τό πιο εύκολο πράγμα του κόσμου, της άποκρίθηκε εκείνος. Οι τέσσερες καθόντουσαν στο κοντί με τη ζάχαρη κι' οι άλλες τέσσερες στον... καθρέφτη!

Ο έπιστάτης: Γιατί έσύ, στον κάθε δρόμο, που κάνεις, μεταφέρεις από ένα σακκί, έγω όλοι οι άλλοι έργατες κουβαλούν από δυο;

Ο έργατης: Τό ρωτάς κιόλας; Γιατί όλοι τους εινε τεμπέληδες και βαριούνται να κάνουν και δεύτερο δρόμο όπως κάνω έγώ!...

Ο σύζυγος (δίνοντας τό μισθό του στη γυναίκα του): Πάρα τό λεφτά! Και να προσέχης τό παιδί να μην τό βάζη στο στόμα του. Έχουν μικρόβια!...

Η σύζυγος (με δυσφορία): Μην άνησυχείς και με τό λεφτά αυτά που μου δίνεις, δεν μπορούν να ζήσουν ούτε τό μικρόβια!...

Ο κνικός της παρίας μιλάει: — Τό φιλι είναι μία παράξενη εκδήλωσις του πολιτισμένου ανθρώπου. Ένώ είναι περιττό για τον καθένα, γίνεται άπόλυτη ανάγκη σε κάθε δυό.

Τό μικρό παιδί παίρνει τό φιλι με τό τίποτα. Για να τό πάρη όμως ο νέος πρέπει να πη ψεύματα. Και ο νέος πάλι πρέπει να τό αγοράση. Εινε τό δικαίωμα του υπέυκτου, τό προνόμιο του έρωτευμένου και ή μάσκα του ύποκριτη! Σε μία κοπέλλα σημαίνει πίστι, σε μία παντρεμένη, έλπίδα και σε μία γεροντοκόρη έλεημοσύνη.

Πάε' την, βρέ παιδί μου, και άσε μας ήπι-τέλους, να κοιμηθούμε!... (Του Β. Χριστοδούλου)

ΕΠΙΣΤΗΜΗ & ΟΛΟΓΟΣ

ΤΟ ΝΕΟ ΦΑΡΜΑΚΟ ΤΗΣ ΦΥΜΑΤΙΩΣΕΩΣ

Θ' άργήση πολύ νά επαρκέση γιά όλο τόν κόσμο

Όλόκληρη ή ανθρωπότης γενικώς και ειδικότερα οι εκατοντάδες χιλιάδων φυματικοί όλου του κόσμου, άναστατώνθηκαν προ δύο εβδομάδων από την άναγγελία της άνακαλύψεως ένός «κοσμωσωτηρίου» και «θαυματουργού» φαρμάκου κατά της φυματώσεως.

«Μαρσίλιντ», «νυτραζίντ» και «ρεμφόν» είνε οι τρεις όνομασίες που τού έδωσαν οι δυο μεγάλες άμερικανικές φαρμακευτικές εταιρείες «Σκουίμπ» και «Χόφμαν-Λάρος», που μελέτησαν ταυτοχρόνως κ' ανεξάρτητα ή ια άπ' την άλλη τις θεραπευτικές του ιδιότητες.

Ποτέ άλλοτε, στη μακραιώνα ιστορία της φυματώσεως, δεν είχε γίνει τόσος θόρυβος γιά ένα νέο φάρμακο ή ια καινούργια θεραπευτική μέθοδο έναντίον της καταστροφής αυτής άρρώστειας. Οι έφημερίδες της Ν. Υόρκης «Πρστ» και «Τάιμς» διέθεσαν όλόκληρη σελίδα στην πρώτη σελίδα τους γιά τη συντακτική είδηση, κάτω από τίτλους με κεφαλαία στοιχεία των 5 πόντων. Καί, φυσικά, οι άρρωστοι των άμερικανικών ανατοριών γιόρτασαν τού γεγονός χορεύοντας στις αλές... προς μεγάλην εύχαρίστηση των φωτορεπόρτερ που άποθανάτιζαν τις σκηνές τού παραληρήματος της χαράς τους!

Ήταν όμως δικαιολογημένος ό τόσος ένθουσιασμός; Τώρα που άρχισαν νά κοπάζουν οι έκδηλώσεις της πρώτης στιγνής, άς ίδουμε ψύχραιμα και αντικειμενικά ποιές είνε οι δυνατότητες που παρουσιάζει μέγρι της στιγμής τού νέο φάρμακο.

Πρέπει νά σημειωθή ότι, άκούη κι' ό δόκτωρ Τζέφρεϋ Ρέϊκ, ό ίατρικός διευθυντής της εταιρείας Σκουίμπ, ό άνδρωπος δηλαδή που διηύθυνε τις έρευνες γύρω από τού νέο φάρμακο, γασακτριζέι «προόωρο και άστοχο» τού θόρυβο που έγινε στις έφημερίδες, σε ια έπιστολή του προς την έδώ αντιπροσωπεία της εταιρείας. Αύτό δεν σημαίνει ό τι άμφιβόλως ή γιά την άξία του. Θέλει όμως νά δρκληρωθούν πρώτα οι δοκιμές του πάνω σε εκατοντάδες άσθενείς, που γίνονται τώρα στην Άμερική.

Τού νέο φάρμακο άποτελεί τόν καρπό ένός έντατικού προγούμματος έρευνών, που διήρκεσε πολλά χρόνια και στοίχησε στην εταιρεία Σκουίμπ 1.250.000 δολάρια. Οι έπιστήμονες τών έργαστηρίων της πειραματίστηκαν με 5.000 χυμικές ένώσεις, δοκιμάζοντας την επίδραση της καθεμιάς στο βάκιλλο της φυματώσεως. Ίδιως έστρεψαν την προσοχή τους προς τις λεγόμενες «χρυσόμυκαρδόνες» και τά παράγωγά τους. Ένα άπ' αυτά τά πολλά παράγωγα ήταν και ή «υδραζίδη τού ισονικονικινού όξέος», ια ένωση πολύ συγγενής

με τή γνωστή «νισαίνη». Βιταμίνη της ομάδας Β. Αύτή λοιπόν έδωσε έκπληκτικά κ' άνέλπιστα άποτελέσματα, εκεί που είχαν άποτύχει τόσες άλλες χυμικές ένώσεις ελάχιστα διαφορετικές άπ' αύτήν.

Τόσο δηλαδή στις έργαστηριακές καλλιέργειες, όσο και μέσα στο σώμα των πειραματιζώων (ποντικών και πιθήκων) εξόκτωσε τά μικρόβια της φυματώσεως, χωρίς καμιά βλαβερή επίδραση στον όργανισμό τών ζώων.

Ήταν κατά πολλές εκατοντάδες φορές άποτελεσματικότερη από τού ΠΑΣ και πολύ ισχυρότερη από τή στρεπτομυκίνη. Τά πειράματα δέ σε ζώα απέδειξαν ότι δεν είχε καμιά τοξικότητα, άκούη και δέ δόσεις πολύ μεγαλύτερες από τις άπαιτούμενες γιά τή θεραπεία της φυματώσεως — πράγμα που δεν συμβαίνει άπόλυτα με τή στρεπτομυκίνη.

Και ια παρένθεσις: Δεν ήταν καθόλου καινούργια ή ουσία αύτή. Την είχαν παρασκευάσει γιά πρώτη φορά τού 1912 δυο Αυστριακοί χημικοί, την είχαν δοκιμάσει μόνο κατά των ρευματισμών, δίχως μεγάλη επιτυχία, και την είχαν ύστερα εγκαταλείψει. Μετά 30 χρόνια άκριβώς, επανελήφθησαν από άλλον Αυστριακό τά πειράματα αύτά, άνεπιτυχώς και πάλι. Πάντως, ή έμπορική όνομασία «ρεμφόν», που δόθηκε σ' αύτή την ένωση, φαίνεται ότι προήλθε από τις λέξεις «ρευματισμός» και «φονεύω», γιαι έλπιζαν τότε νά «σκοτώσουν» μ' αύτή τούτο ρευματισμούς.

Στους Άμερικανούς έπιστήμονες ανήκει μόνον ή έμπνευση τών δοκιμών της κατά της φυματώσεως.

Τόν Ιούνιο τού 1951, οι γιανοί τού σανατορίου Ση Βιού άρχισαν νά χορηγούν τού νέο φάρμακο σε 92 άπ' τούς 1.500 άρρώστους, που προσφέρθηκαν έθελοντικά γιά τις δοκιμές του. Οι πίο πολλοί άπ' αυτούς βρίσκονταν σε άπελπιστική κατάσταση, είχαν κατανήσει κινούμενοι σκελετοί κ' έθεωρούντο καταδικασμένοι άπ' την Έπιστήμη. Σε 1—2 βδομάδες λοιπόν έπρεσε τελείως ό πυρετός τους. Ένώ πρίν δεν είχαν δίελου όρεξι, άνοιξαν νά τρώνε... σαν Γαργαντούες. Ένας γέρος π.γ.ν. έθωσε νά καταβροχθίη 11 αυγά στο πρόγευμά του!

Συγγρόνως κέρδιζαν βάρος, έως 25 κιλά μέσα σε 3 μήνες! Κι' έννοιθαν άκακίες τις δυνάμεις τους, όπως πρίν άρρωστίσσουν.

Έπειτα άπ' τά πρώτα αύτά ένθαρρυντικά άποτελέσματα, άνέλαβαν τή συνέχιση τών κλινικών έρευνών οι δόκτορες Μάκ Ντέρμωτ και Μουσενάτιμ, τού «Νοσοκομείου-Ίατρικού Κέντρου Κόρνελ» της Ν. Υόρκης, όπου υπάρχουν άθωνώτερα τά έργαστηριακά μέσα. Ό πρώτος άπ' αυτούς έκαμε ια έξαι-

ρετικά ένδιαφέρουσα παρατήρηση: Μολονότι τού φάρμακο χορηγείται σε χάπια, δεν άργεί νά έμφανισθή μέσα στο έντερο άναγινώσκον ύγρον, και μάλιστα σε άξιδόλογη ποσότητα. Αύτό σημαίνει ότι ένως πολύ δραστικό κατά της φυματιώδους υπηγγίτιδος.

Άλλα πειράματα έπιτόρουν βάσιμες ελπίδες θεραπείας της κεγχοειδούς φυματώσεως (που διασκορπίζεται σ' όλόκληρο τού σώμα).

Ήδη θεραπεύθηκε από κεγχοειδή φυματίωση, μέσα σε λίγες βδομάδες, ια κοπέλλα 17 έτών, που βρίσκονταν σχεδόν στα τελευταία της.

Έλπίζεται ότι οι κλινικές έρευνες θα έχουν συμπληρωθή μετά 6—8 βδομάδες. Και θα έχη έξασκριβωθή άν τού νέο φάρμακο άρκεί μόνο του γιά νά γιστρέψη τή φυματίωση, ή άν θα χορηγηθεί βοηθητικά και σύγχρονα με τις άλλες γνωστές ήδη, θεραπευτικές μεθόδους.

Θά υποβληθή ύστερα στην άμερικανική Έπιτροπή Τροφίμων και Φαρμάκων, γιά τήν έγκρισή του και τήν άδεια της διαθέσεως του στο κοινόν. Η άδεια αύτή δεν προβλέπεται νά χορηγηθή πρίν από τις άρχές Μαΐου ή Ιουνίου.

Κατόπιν θα πρέπει νά περάσουν άκούη 2—3 μήνες, γιά νά παρασκευασθούν άρκετές ποσότητες και νά διατεθούν στο έμπόριο. Καί τότε δέ άκούη, δεν θα έπαρκή γιά όλο τόν κόσμο, γιαι δεν υπάρχουν προσωρινά άρκετές πρώτες ύλες και τεχνικά μέσα γιά τήν παραγωγή του. Παρ' όλες τις προσπάθειες αύξήσεώς τους, θα περάση πολύς, πάρα πολύς

καιρός, ως ότου καλυφθή ή ύπολογιζόμενη παγκοσμία ζήτηση.

Είδαμε τά πρώτα δείγματα που έθωσαν στην Έλλάδα. Είνε άσπρες, άσμες και άγευστες ταμπλέτες, όμοιες στην όψη με σουλφοναμίδες. Περιέχουν 100 χιλιοστόγραμμα φαρμάκου ή καθεμιά κ' είνε συσκευασμένες σε φυαλίδια τών 25. Η μέση ήμερησία δόσις φαίνεται ότι θα καθορισθή σε 300—400 χιλιοστόγραμμα, και ή διάρκεια της θεραπείας σε 4 μήνες τού λιγώτερου.

Τό βιομηχανικό κόστος δεν έχει άκούη ύπολογισθή. Ίσως ή ήμερησία δόσις νά στοιχίη πρίν τά 75 σέντε (11.000 δραχμές). Πάντως, ή θεραπεία με τού φάρμακο αύτό θα κοστίη φθηνότερα παρ' όσο με τή στρεπτομυκίνη.

Ο. ΧΑΛ.

Ό ύπνωτισμός φέρνει δύναμη

Όπως απέδειχνη με πειράματα, τά ύπνωτισμένα άτομα άποκτούν μεγαλύτερη σωματική δύναμη άπ' όσην έχουν στη φυσιολογική τους κατάσταση. Έξ άλλου, όταν ή υική δόσις έξασθενίη από έναν πόνο, ό ύπνωτισμός μπορεί νά έξαφανίση αυτόν τόν πόνο, και συνεπώς ν' αύξήση πολύ τήν άπόδοσι των μυών.

Γιά τις δερματικές παθήσεις

Ένας δερματολόγος τού Δουβλίνου βόηκε πολύ άποτελεσματική ια άλοιφή με χυσομυκίνη γιά δυο κοινές δερματικές παθήσεις: τού μολυσματικού κηρίαν (πυοφύτη) και τά έξανθήματα που προκαλούνται άπ' τού έύρισμα. Δεν φαίνεται όμως νά ή άλοιφή αύτή καμιά επίδραση στην άκμή, στον έρπητα και στα υπιτυκία.

ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΓΗΡΑΤΟΣ

Ένας Βιεννέζος γιαιτρος μεταχειρίζεται ια νέα μέθοδο καταπολεμήσεως τού γήρατος που άποδείχθηκε άρκετά άποτελεσματική. Κάνει στην καρωτίδα των άτόμων που θέλουν νά παρατείνουν τή νεότητά τους ή και νά ξαναγίνουν κάπως, έννοις δικής του έπινοήσεως που τις όνόμασε «ύστεργκέν». Οι έννοις αυτές διευκολύνουν τή κυκλοφορία τού αίματος και τήν δραστηριότητα τού έντερου και καθυστερούν έτσι τήν έμφάνιση τών συμπτωμάτων τού γήρατος.

Μπορεϊ νά προληφθή Η ΑΡΘΡΙΤΙΣ ;

Η όρμονοβιταμινική μέθοδος

Οι έπιστήμονες διακρίνουν σήμερα είκοσι περίπου μορφές αρθρίτιδος. Άλλά ποιά είνε ή βαυτερή αίτία που τήν προκαλεί; Γιά τήν προέλευση της έχουν διατυπωθή ως σήμερα άναριθμητες ύποθέσεις. Κι' ύστες πολλές άπ' αυτές βρίσκονται κοντά στην αλήθεια. Καμιά, όμως, δεν φαίνεται άπολύτως ίκανοποιητική.

Κατά τά τελευταία χρόνια, οι έπιστήμονες έστρεψαν τήν προσοχή τους στην ελάχιστη γνωστή περιοχή των άδένων έσωτερικής έκκρίσεως. Είνε άξιοσημείωτο ότι ή αρθρίτις προσβάλλει τις γυναίκες μετά τήν έμμηνοήξια (σταμάτημα της έμμηνου ροής) και τούς άνδρες, όταν οι άναπαράγωγικές τους ικανότητες αρχίζουν νά κάμπτονται. Άλλά κ' όταν πρόκειται γιά νεαρά άτομα, παρατηρείται πάντοτε σ' αυτά ια έξασθενήσεις των σεξουαλικών τους λειτουργιών.

Οι σεξουαλικές λειτουργίες, όμως, βρίσκονται κάτω από τήν άόλυτη εξάρτησι των ένδοκρινών άδένων. Γιά τού λόγο αύτό, ή σύγχρονη έπιστήμη θεωρεί τήν αρθρίτιδα σαν άποτέλεσμα μιάς διασάλευσεως της ισορροπίας τού νευροφυτικού συστήματος και των έκκρίσεων. Η αίτία είνε, λοιπόν, ή ίδια, σ' όλες τις μορφές της άσθενείας.

Φαίνεται πιθανόν ότι υπάρχει κάποιος κληρονομική προδιάθεσι στις άσθενείες των άκρών. Μεταξύ των παραγόντων, έξ άλλου, που εύνοούν τήν αρθρίτιδα, τήν πρώτη θέσι κατέχει τού κρύο, λόγω της άγχειοσταλτικής του επίδρασεως. Η ύγρασία δεν έχει καμιά σημασία, έκτός άν συνδυάζεται με τού κρύο. Η σημερινή μόδα, που θέλει άκάλυπτες σχεδόν τις κνήμες των γυναικών— οι λεπτότερες κάλτσες που φορούν δεν παρέχουν καμιά προστασία—προδιαθέτει στις αρθρίτιδες τού γόνατος και των ποδών.

Η θεραπεία της χρονίας αρθρίτιδος δεν παρουσιάζε κατά τά τελευταία χρόνια καμιά αξιόλογη εξέλιξη.

Τά τόνσόν διαφημιζόμενα ιαματικά λουτρά, έξαφανίζουν προσωρινά τούς πόνους και έπιτρέπουν στον άσθενή νά κι- ή έλεύθερα τά άκρα του, αλλά δεν σταματούν τήν πρόοδο της άσθενείας.

Η κορτιζόνη, έξ άλλου, διέψευσε τις μεγάλες ελπίδες, που είχαν στριχθή άρχικά σ' αύτήν. Όπως απέδειξαν τά διάφορα κλινικά πειράματα, τά ευεργετικά άποτελέσματα τού φαρμάκου έξαφανίζονται άμέσως μόλις σταμάτησιν ή χορήγησι του. Έκτός τούτου, ή κορτιζόνη προκαλεί σημαντική αύξηση της αρτηριακής πίεσεως, μειώνει τήν άμυντική ικανότητα τού οργανισμού απέναντι των διαφόρων άσθενειών και, σε μερικές περιπτώσεις, άναζωογονεί τις ύπάρχουσες παλαιές έστίες φυματώσεως. Στις γυναίκες, έξ άλλου, προκαλεί τήν έμφάνιση άνδρικών στοιχείων (μυστάκι, γένια,

βαρεία φωνή, περιορισμό τού στήθους κλπ.).

Οι Άμερικανοί άνεκάλυψαν ένα νέο προϊόν, που φαίνεται ότι πρόκειται ν' αντικαταστήσιν τήν κορτιζόνη στη θεραπεία της χρονίας αρθρίτιδος. Τό νέο αυτό προϊόν εξαγεται από τούς ιστούς τού μυελού των όστών τού βωδιού. Βρίσκεται, όμως, άκόμη στο πειραματικό στάδιο.

Ένα άλλο φάρμακο που έπρωτάν τελευταία είνε ή «αζοπρίλ». Έχει όμως πρόσκαιρη επίδρασι και προκαλεί σε πολλές περιπτώσεις άλλοίωσι της συστάσεως τού αίματος και διαφόρες άλλες διαταραχές.

Στό πειραματικό στάδιο βρίσκεται προς τού παρόν και ή θεραπεία της αρθρίτιδος με ύπερήχους. Σ' αύτήν έλπίζουν πολλοί έπιστήμονες.

Η άδυναμία της εύρέσεως ένός είδικου φαρμάκου έναντίον της αρθρίτιδος παρακίνησε τούς έπιστήμονες νά στραφούν προς ια άλλη κατεύθυνσι, που συνίσταται στην πρόληψι της ή άκριβέστερα στην καταπολέμησι της εύθης ως έκδηλωθούν τά πρώτα συμπτώματα ή διαπιστωθή ια ιδιαίτερη προδιάθεσι τού οργανισμού σ' αύτήν τήν άσθενεία.

Η νέα μέθοδος συνίσταται στο συνδυασμό σεξουαλικών όρμονών, άρσενικών ή θηλικών (άνάλογα με τού φύλου τού πάσχοντος), με βιταμίνες της ομάδας Β, βιταμίνες Ε και διάφορες άγγειοδιασταλτικές και αντιάγγειοσπαστικές ουσίες, όπως είνε τού νικοτινικού όξυ. (Τό δξύ αύτό δεν έχει καμιά σχέση με τή νικωτή τού καπνού).

Οι δόσεις και ό τρόπος χορήγσεως αυτών των ουσιών ποικίλλουν ανάλογα με τις περιπτώσεις. Τις καθορίζει, φυσικά, ό γιαιτρος που θα εξετάσιν τόν άρρωστο.

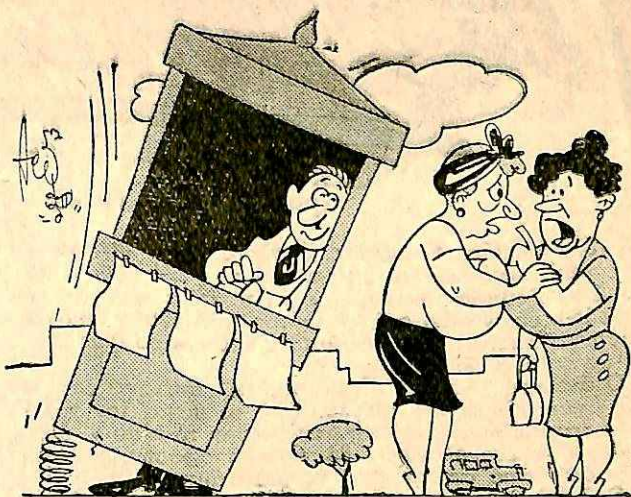
Η μέθοδος αύτή παρουσιάζει τού πλεονέκτημα ότι δεν καταπολεμά μόνον τά συμπτώματα, αλλά και τήν αίτία της άσθενείας.

Είνε ατόνοητο ότι τά φάρμακα αύτά δεν επενεργούν μόνον προληπτικά, αλλά μπορούν ν' άποδώσουν άριστα άποτελέσματα σ' όποιοςδήποτε στάδιο της άρρώστειας. Τό πριμώτερο, όμως, είνε ν' άρχίσιν ή χορήγησι τους εύθύς ως έμφανισθούν τά πρώτα συμπτώματα. Γιαι, με τόν τρόπο αύτό, ή εξέλιξι της άσθενείας άνακόπτεται, ενώ ταυτόχρονα ό οργανισμός όπλίζεται με τά κατάλληλα μέσα γιά νά καταπολεμήσιν ένδεχομένη ύπατροπή.

Η όρμονοβιταμινική μέθοδος έμποδίζει κυρίως τόν έντοπισμό της άσθενείας στις αρθρώσεις και διαβρώνει έγκαιρώς τις κυκλοφορικές ανώμαλίες, που εύνοούν τήν εξέλιξη της. Είνε τού μόνο γιά τήν ώρα άποτελεσματικό μέσο έναντίον κάθε μορφής αρθρίτιδος.

Η νέα μέθοδος εφαρμόζεται σε μεγάλη κλίμακα στις Ηνωμένες Πολιτείες, τήν Αγγλία, τή Γαλλία και τήν Ίταλία. Με αύτήν, άνεξάρτητα από τήν προληπτική της αξία, έπετεύχθησαν άξιοσημείωτες καλύτερεύσεις και σε προχωρημένες άκόμη μορφές αρθρίτιδος, με παραμορφωτικά και άγκυλωτικά φαινόμενα.

Τελωτοθεραπεία

— Πάμε πιο κάτω, Άϊτσα μου! Είνε πολύ περίεργος αυτός ό περιπεριούχος!... Σέρει όλα τά μυστικά της γεντονιάς!...

(Τού Άρχέλαου)

— Άπογε άντρα, δεν σουπα πώς έχω σφουγγαρίσει!...

(Τού Β. Χριστοδούλου)

— Έφυγε ό αδερφός σου, Σούζη! Καλά που δεν μ' άβλεπε, γιαι θά τού... έσπαγα τά μούτρα!...

(Τού Άρχέλαου)

Τὸ ἔπισημὸ ἐπιτήριο

ΠΙΚΑΝΙΚΟ Δ' ΗΓΗΜΑ

Ο δὸν Ἀλβάρο Γκονζαλές, ὁ πλούσιος χηματίας τῆς Γκουίπουζκόα, ἦταν κατὰ τὴν Σαν Σεμπαστιάν μαζί με τὴ γυναίκα του, Βρισκόταν ἀπὸ μερικοὶ ἡμέρες τὸ βράδυ, εἶχαν πάει στὴ «Ραμόνα», τὸ μεγάλο ἀριστοκρατικὸ κέντρο, γιὰ νὰ δει-καὶ πολὺ κομπὴ ἐμφάνισι.

Ὁ ἀγνωστος κάθησε σ' ἕνα τραπέζι ἀπέναντι ἀπὸ τὸ δικό τους κι' ἀπὸ ἐκείνη τῇ στιγμῇ, δὲν ἄφησε καθόλου ἀπὸ τὰ μάτια του τὴν Κάμεν.

Τὸ θρόνος κι' ἡ ἀναίδεια τοῦ ἔκαμαν τὸ αἷμα ν' ἀνεβῇ στὸ κεφάλι τοῦ δὸν Ἀλβάρους. «Ἄν ἐξακολουθήσῃ θὰ τὸν χαστουκίσω», σκέφτηκε.

Ἡ ὀρχήστρα ἄρχισε σὲ λίγο μιὰ σάμπα.

Ὁ ἐνοχλητικὸς ἀγνωστος σηκώθηκε τότε ἀπὸ τὴ θέσι του, πλησίασε στὸ τραπέζι τους κι' ὑποκλίθηκε μπροστὰ στὴν ὀμορφὴ Κάμεν.

—Θέλετε νὰ μοῦ παραχωρήσετε αὐτὸ τὸ χορὸ; τὴ ρώτησε μ' εὐγένεια

Ὁ δὸν Ἀλβάρο ἀπάντησε γιὰ λογάρισμα τῆς γυναίκας του:

—Ἐχινάτε, τοῦ εἶπε, ὅτι ἡ κυρία δὲν εἶναι μόνη; Ἡ μήπως δὲν προσέξατε τὴν παρουσίᾳ μου;...

Ὁ συνομιλητὴς του ἀνασέκωσε τοὺς ὤμους του.

—Δὲν μ' ἐνδιαφέρει ἡ παρουσία σας, ἀπάντησε μὲ ὑπεροπτικὸ ὕφος. Ἡ πρότασί μου ἀπευθυνόταν στὴν κυρία καὶ ὄχι ἐν ὄψει πὼς δὲν σκέφθηκα ὅτι ἔπρεπε νὰ σὰς ζητήσω τὴν ἄδεια γιὰ νὰ τῆς μιλήσω...

—Εἰσαστε ἀγενέστατος! φώναξε ὁ δὸν Ἀλβάρους.

—Καὶ σέις ἕνα κτήνος! ἀπάντησε δυνατὰ ὁ ἀγνωστος.

Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς πελάτες τοῦ κέντρου, ποὺ ἄκουσαν τίς φωνές ἔτρεξαν κοντά.

Ὁ ἀγνωστος εἶχε βγάλει τώρα ἕνα ἐπισκεπτήριο ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ τὸ ἔδωσε στὸ δὸν Ἀλβάρους.

—Τὸ θλιβερὸ αὐτὸ ἐπεισόδιο δὲν μπορεῖ νὰ λυθῇ παρὰ μ' ἕνα μόνον τρόπο, εἶπε. Ὑποθέτω ὅτι τὸν καταλαβαίνετε...

Ὁ δὸν Ἀλβάρους ἔβγαλε ἐπίσης τὸ ἐπισκεπτήριο τοῦ.

—Πάρτε το, εἶπε, μὲ περιφρονητικὸ ὕφος.

Τὰ μάτια του εἶχαν πέσει τώρα πάνω στὸ ἐπισκεπτήριο ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ ἄλλος. Καὶ διάβασε: «Πέντρο Ρεντράλ, κόμης τοῦ Μιραμάρ». Ἡ Μαδρίτη.

—Ἐφτάσα μόλις σήμερα τὸ πρωὶ ἀπὸ τῆς Μαδρίτης καὶ δὲν ξέρω κανένα στὸ Σαν Σεμπαστιάν, εἶπε ὁ Ἰσπανὸς εὐπατρίδης. Δόστε μου, ὡς παρακαλῶ, μιὰ προθεσμία σαράντα ὀκτὼ ὥρων, γιὰ νὰ τηλεγραφίσω σὲ δυὸ φίλους μου νὰ ἔρθουν ἐδῶ.

—Πολὺ καλὰ... ἀπάντησε ὁ δὸν Ἀλβάρους. Εἰδοποιήστε με ὅταν ἔρθουν οἱ μάρτυρές σας. Μένω στὸ «Ἀτλαντίκ»...

—Κι' ἐγὼ στὸ «Σαβόϊ», εἶπε ὁ κόμης.

Ἐρρίξε κατόπιν μιὰ ματιὰ στὴν ὀμορφὴ Κάμεν καὶ δῆλξε ἀπὸ τὴν αἴθουσα.

Ἡ νεαρὴ γυναίκα ἀναστέναξε.

Παντρεμένη ἀπὸ πέντε χρόνια μὲ τὸν Ἀλβάρους δὲν τὸν ἀγαποῦσε πιά. Ἀλλ' οὔτε εἶχε σκεφθῇ ποτὲ ὡς ἐκείνη τῇ στιγμῇ νὰ τὸν παραδώσῃ. Καὶ νὰ ποῦ τώρα ἡ καρδιά της εἶχε ἀρχίσει, ἁφνικὰ, νὰ γτυπᾷ γιὰ τὸν ἀγνωστό...

Θαύμαζε στ' ἀλήθεια τὸ θάρρος του. Εἶχε παρακαλέσει τὸν ἄντρα της σὲ μονομαχία μόνο

καὶ μόνο γιὰ τὰ ὀμορφα ματὰ της. Σὰν τοὺς παλαιοὺς ἱππότες...

Πόσο πεζὸς πόσο ἀσημαντὸς ἦταν μπροστὰ τοῦ ὁ δὸν Ἀλβάρου! Ἡ Κάμεν τὸν λυγρὸν. Κι' ἀναρωτιόταν πὼς μπόρεσε ἄλλοτε νὰ τὸν ἀγαπήσῃ! Μὰ ἕνα ἢ δυὸ μῆνες, μετὰ τὸ γάμο τους, ἡ ἀγάπη της εἶχε ῥεξαμεισθῇ... Κι' ἀπὸ τότε, τὸ κενὸ εἶχε ἀπλωθῇ στὴν καρδιά της...

Πέρασαν τρεῖς μέρες. Στὸ διάστημα αὐτό, οὔτε ὁ κόμης, οὔτε οἱ μάρτυρές του εἶχαν δώσει σημεῖα ζωῆς.

Ἐκείνο τὸ ἀπόγευμα, ὁ δὸν Ἀλβάρου κι' ἡ γυναίκα του καθόντουσαν στὸ σαλόνι τοῦ διαμερίσματός τους, στὸ «Ἀτλαντίκ». Ἀκουστικὴ, ἁφνικὰ, τὸ τηλέφωνο.

Ὁ δὸν Ἀλβάρου σήκωσε τὸ ἀκουστικόν.

—Σὰς ζητοῦν ἀπὸ τῆς Γκουίπουζκόα, τοῦ εἶπε ἡ τηλεφωνήτρια.

—Συνδέστε με!...

Ἦταν ὁ Μανουέλ, ὁ ἐπιστάτης του.

—Μόλις παρέδωκα τοὺς ζωγραφικοὺς πίνακες καὶ σὰς πῆρα γιὰ νὰ σὰς τὸ κάμω γνωστὸ, σενιόρ, τοῦ εἶπε.

—Ποιους πίνακες;

—Τοὺς δυὸ πίνακες τοῦ Μουρίλο, τὸ Βελάσκεθ, τὸ Θουρπαράν, τοὺς τρεῖς τοῦ Γκόγια...

—Τρελλάθηκες, Μανουέλ;... Σὲ ποιὸν ἔδωσες τοὺς πίνακες μου;

—Στὸν κύριο κόμην τοῦ Μιραμάρ...

—Σὲ ποιόν; Στὸν κόμην τοῦ Μιραμάρ;

—Μάλιστα, σενιόρ. Μοῦ ἔδειξε τὴν κάρτα σας καὶ μοῦ εἶπε ὅτι θέλατε αὐτοὺς τοὺς πίνακες γιὰ τὴ μεγάλη φιλανθρωπικὴ γιορτῇ, ποῦ, ὅπως γράφουν οἱ ἐφημερίδες, θὰ δοθῇ αὔριο στὸ Σαν Σεμπαστιάν...

—Ἡλίθιε! φώναξε ὁ δὸν Ἀλβάρου, ποῦ εἶχε γίνει κατακόκκινος ἀπὸ τὸ θυμὸ του. Τρέξε ἀμέσως στὴν ἀστυνομία καὶ πές ὅτι αὐτὸς ὁ κόμης εἶναι ἕνας ἀπατεώνας, ἕνας λωποδύτης...

Κατάλαβες, Μανουέλ;... Μὰς τοὺς ἔκλεψε τοὺς πίνακες! Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς σὲ γέλασε! Μὴν χάνης οὔτε στιγμῇ!

Ἐπειτα πῆρε ἀμέσως τὸ διευθυντὴ τῆς ἀστυνομίας τοῦ Σαν Σεμπαστιάν.

—Εἶμαι θύμα μιᾶς καταπληκτικῆς ἀπάτης, τοῦ εἶπε.

Καὶ τοῦ ἐξιστόρησε τὴ σκηνὴ τῆς «Ραμόνας».

—Καταλαβαίνω τώρα γιὰ τὸν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος κύτταζε μὲ τόσο ἀναίδεια τὴν γυναίκα μου, συνέχισε. Ὁ σκοπὸς του ἦταν νὰ προκαλέσῃ ἕνα ἐπεισόδιο καὶ νὰ μὲ ἀναγκάσῃ νὰ τοῦ δώσω τὴν κάρτα μου... Ἐτρεξε κατόπιν μ' αὐτὴν στὴν Γκουίπουζκόα κι' ἔπεισε τὸν ὑπηρετὴ μου νὰ τοῦ παραδώσῃ τοὺς καλύτερους πίνακες τῆς συλλογῆς μου.

Ὁ Μανουέλ, ποῦ ἤξερε πὼς βρισκόμουν στὸ Σαν Σεμπαστιάν κι' εἶχε διαβάσει τίς ἐφημερίδες τὴν ἀναγγελίαν γιὰ τὴν αὐριανὴ γιορτῇ, ἔδωσε εὐκολὰ πίστι στὰ λόγια του...

Ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας τὸν διεβεβαίωσε ὅτι θὰ ἔκανε τὰ πάντα γιὰ τὴ σύλληψιν τοῦ κλέφτη καὶ τὴν ἀνεύρεσιν τῶν κλεμμένων πινάκων.

Ἡ Κάμεν, ποῦ εἶχε παρακολουθήσει αὐτὲς τίς τηλεφωνικὰς συνδιαλέξεις, ἦταν κατακίτρινη, ἀναστατωμένη καὶ βαθεῖα ἀπελπισμένη...

—Τὸν ἐλεεινόν! φώναξε στὸν ἄντρα της. Πρέπει νὰ κάνῃς τὰ πάντα γιὰ νὰ συλληφθῇ! Πόσο θὰ χαρῶ, ὅταν θὰ πᾶω νὰ καταθέσω κι' ἐγὼ στὴν ἀστυνομία ὅτι συνέβη στὴ «Ραμόνα»!...

Εἶχε ζήσει ἐκείνες τίς τρεῖς ἡμέρες, χωρὶς νὰ σκέπτεται τίποτε ἄλλο, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν κόμην τοῦ Μιραμάρ, τὸν εὐγενικὸ καὶ περήφανο ἱππότη τῆς «Ραμόνας». Καὶ τώρα μάθαινε, ἁφνικὰ, πὼς ἦταν ἕνας κοινὸς ἀπατεώνας, ἕνας λωποδύτης, ποῦ εἶχε προσποιηθῇ τὸν ἐρατευμένο, γιὰ νὰ φτάσῃ στὸ σκοπὸ του.

Τὸ ὅτι ἔκλεψε τοὺς πίνακες τοῦ δὸν Ἀλβάρου δὲν τὴν ἐνδιέφερε. Ἀλλὰ τὴν ἀπάτην ποῦ εἶχε κάμει εἰς ὄφρος της δὲν θὰ τὴν συγχωροῦσε ποτέ.

Κατὰ τὸ μεσημέρι τῆς ἄλλης ἡμέρας, ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας τοῦ Σαν Σεμπαστιάν πῆρε τὸν δὸν Ἀλβάρου στὸ τηλέφωνο. Ὁ κόμης τοῦ Μιραμάρ ἦν Ἀλφόνσο Τζεντίλι, ὅπως ἦταν τὸ ἀληθινὸν ὄνομα, εἶχε συλληφθῇ. Ὅσο γιὰ τοὺς ζωγραφικοὺς πίνακες ἦσαν ἄθικτοι.

Τ. ΦΕΝΝΑΡΟΛ

Η Βαβίλιδα του χρυβού

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Ναδίνα εξήγησε στον Αντρέα, ότι από μικρή έγραφε στο «Ημερολόγιο» της όλα τα γεγονότα της καθημερινής ζωής της. Αυτό, λοιπόν, το «Ημερολόγιο» της είχε διαβάσει προσεκτικά η Ζουανέττα και με τις υποδείξεις του κ. ντε Ροσβέλ, είχε καταφέρει να μοιάσει της Ναδίνας τόσο πολύ σε όλα. «Υστερ» από λίγο καιρό, ένας 'Ινδός, που τον συνάντησαν τυχαία, αναγνώρισε τη Ναδίνα και εξήγησε, ότι την είχε βρει μισοπεθαμένη και ότι, χωρίς στις περιπτώσεις της οικογενείας του, η Ναδίνα σκόπευε να θεραπευθεί. Την ίδια εκείνη ημέρα που συνάντησαν τον 'Ινδο, παρουσιάστηκε στο σπίτι τους ο πλοίαρχος Γκαρβίλ, που είχε εντολή από τη Βαρώνη Γιάκουμπεν να βρει και να πάει γρήγορα στη Γαλλία τον Αντρέα. Η Ναδίνα και ο γαμπρός της αποφάσισαν να φύγουν άμεσα με τον πλοίαρχο.

47ον «Και σεις, κύριε πλοίαρχε, πηγαίνετε να φροντίσετε για τ' άλλα και δώστε τις διαταγές για την αναχώρησή μας. Εγώ, στο μεταξύ, θα φροντίσω να ετοιμαστώ ο γιος μου και να μη μ' αφήσει τίποτα...»

Ο Αντρέας σπρώχθηκε και υπάκουσε μηχανικά. Δεν έλανε πια λέξη, βυθισμένοι στις σκέψεις τους...

«Αλλά και γι' αυτόν, όπως και για την Τερέζα, η Ναδίνα αισθανόταν απέραντη μητρική στοργή.

Τον πλησίασε, λοιπόν, και άκουμπώντας τα χείλια της στους ώμους του, του είπε:

— Παιδί μου, άκουσε με, η γυναίκα σου ζή, σ' τ' δοκίμασε, είμαι βέβαιη γι' αυτό!...

Αυτός κούνησε μελαγχολικά το κεφάλι του.

— Τότε θα είναι βαρεία άρρωστη, μουρμούρισε απελπισμένος.

— 'Ισως, αλλά θα την σώσουμε! Στην ηλικία της, όλα διορθώνονται, εκτός απ' τον θάνατο. Κάλε υπομονή... Σκέψου ότι, αν άρρωστης απ' τη λύπη σου, θ' αναγκαστούμε ν' αναβάλουμε το ταξίδι μας κι' αυτό θα είναι φοβερό κι' επικίνδυνο. Θέλεις να συμβεί κάτι τέτοιο;

— 'Ω! Θεέ μου, όχι!...

— Τότε συγκέντρωσε όλες τις δυνάμεις σου και άφησε τις απελπίσεις και τα δάκρυα...

Όταν ο Αντρέας συνήλθε κάπως, πήγε να προετοιμασθεί για την αναχώρησή του. Ο Μπερνάρ δεν είχε γυρίσει ακόμα απ' την Καϊέννη, όπου τον είχε στείλει ο ντ' Ανζελύ, μα δεν ήταν δυνατόν να καθυστερήσουν ούτε λεπτό για να τον περιμένουν. Θα τον συναντούσαν 'ίσως στο δρόμο και έτσι ο Αντρέας θα μπορούσε να του δώσει τις τελευταίες οδηγίες σχετικά με τη διεύθυνση του χρυσωρυχείου.

«Αλλά κι' αυτό ακόμα πολύ λίγο τον απασχολούσε. Δεν τον έμελλε πια ούτε για τη συνάντησή με τον βοηθό του, ούτε για τα συμφέροντα του χρυσωρυχείου, ούτε για το χρυσάφι που βρισκόταν στις απόψεις.

«Η Τερέζα! Δεν υπήρχε τίποτ' άλλο απ' αυτήν στο μυαλό του. Τι τον ένοιαζε για όλα τ' άλλα, αφού η πολυαναπημένη του κινδύνευε!...

Δυό ώρες αργότερα, όταν σταμάτησε κάπως η φοβερή ζέση κι' άνοιξε να φυσήξει το βορρηνό δροσερό αεράκι, η μικρή συνοδεία ξεκίνησε.

Από καιρό ο Αντρέας είχε φροντίσει να κατασκευαστεί μια μικρή νυκτερίδα σέλλα, που, αν δεν ήταν κομψή, ήταν όμως αρκετά αναπαυτική.

Η Ναδίνα που ήταν άλλοτε εξαιρετική άμαζνα και που, τελευταία, χάρις στις εκδρομές της με τον Αντρέα, είχε αναποκτήσει την παλιά της ευλυνισία στην ιππασία, κάθισε σ' ένα γόνο της χωρίς διόλου να δυσκολεηθεί.

Το ταξίδι τους άρχισε. Οι 'Ινδοί κου-

βαλούσαν τις προμήθειές τους και σήκωναν τις σκηνές και τα όπλα.

Η Ναδίνα προσπεύονταν πάντα και όχι μόνο δεν καθυστέρησε την πορεία, αλλά, αντιθέτως, τους παρακινούσε να βαδίζουν γρηγορώτερα και δλοι τη θαύμαζαν για την ενεργητικότητά της.

Σε δεκαπέντε μέρες ακριβώς έφτασαν στο ποτάμι, όπου βρισκόταν το πλοίο του Γκαρβίλ. Κι' έπειτα από επτά ημέρες, έμπαιναν στο λιμάνι της Καϊέννης...

Όταν βγήκαν απ' τον ποταμό και άρχισαν να ταξιδεύουν στο ανοιχτό πέλαγος, ο Αντρέας αντίκρισε σε κάμπηση απόσταση ένα πλοίο που έρχόταν προς το μέρος τους.

Όταν τα δύο καράβια πλησίασαν αρκετά το ένα τ' άλλο, ο μηχανικός αναγνώρισε στη γέφυρα τον Μπερνάρ!

Τού έκαναν σινιάλο και αυτό πλησίασε και σταμάτησε κοντά τους. «Είσι ντ' Ανζελύ ξαναείδε τον πιστό του σύντροφο, και αφού του εξήγησε την αιτία της βιαστικής τους αναχώρησης, του έδωσε τις τελευταίες του παραγγελίες.

ΔΙΑΦΑΝΗ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ

Ο Λονδρέος υποδηματοποιός Ρόλαν Φόρ έβει Βοή έναν πρωτότυπο τρόπο που έπιτρεπε στους πελάτες του να ελέγουν τα παπούτσια που αγοράζουν. Για κάθε φόρμα και κάθε νούμερο κατασκευάζει ένα πρώτο ζευγάρι από διαφανή πλαστική ύλη που δοκιμάζει ο πελάτης και βλέπει έτσι πώς ακριβώς του έρχεται στο πόδι. Κι' όταν μείνει ευχαριστημένος ο Φόρ του φέρνει το δ-υοίο από δερμά.

Τέλος έφτασαν στο ταχυδρομείο της Καϊέννης, όπου είχαν την ελπίδα ότι κάποια επιστολή της Βαρώνης Γιάκουμπεν θα τους κατατόπιζε περισσότερα για ό,τι συνέβαινε στο Παρίσι.

Πραγματικά οι προσδοκίες της κόμισσας και του γαμπρού της δεν διαψεύστηκαν.

«Αλλά τί σπράγμα ένοιωσαν, όταν διαβάσαν ένα γράμμα από τη Φράγκα που είχε και την υπογραφή της Βαρώνης που τους πληροφορούσε για όλα τα καθέκαστα.

Οι καρδιές τους μάτωσαν! «Ήταν τόσο φοβερές και ανατριχιαστικές αυτές οι ειδήσεις!... Κι' όμως έσπευε να εξακολουθήσουν το δρόμο τους, γιατί το κάθε λεπτό που περνούσε 'ίσως να έφερνε την καταστροφή. Η Ναδίνα έδωσε πάλι πω-τή το παράδειγμα.

— 'Ας φύγουμε άμεσα για τη Ζυρίχη, Αντρέα, του είπε, 'Ο έρωσ σας θα κάνει το θαύμα του. Μόνο μια χάρι θέλω να σου ζητήσω...

— Παιδί!

— Ούτε η Φράγκα, ούτε η νουνά μου ας μη μάθουν ακούη, ότι με βρήκατε κι' με φέρετε πίσω μαζί σας... 'Ο Γκαρβίλ που θα τηλεγραφήσει στη Βαρώνη, ας μην αναφέρει τίποτα για μένα. Για το συν-φέρουν της Τερέζας της Φράγκας και του αραβωνιστικού της πρέπει να νικήν αυτό που λέω. Καταλαβαίνετε πόσο άσχη-μο για μέν, θα είναι, αν μάθει κάτι η σα-τανική αυτή Ζουανέττα!...

— Σωστά!... αποκρίθηκε ο Αντρέας. Θα είδοποιήσω σχετικά τον Γκαρβίλ...

Το δ όμα

Το ταξίδι ήταν μαγευτικό. Και ο και-ρός ήταν τόσο ωραίος, ώστε δεν χρειά-στηκαν παρά μονάχα είκοσιδύο ημέρες για να φτάσουν στην Ευρώπη. Αλλά πόσο άργεσ φάνηκαν οι τρείς αυτές εβδομάδες στον Αντρέα, που έκλαιγε νύχτα-μερά, και στη Ναδίνα, που είχε παρασυρθεί κι' εκείνη από τη λύπη του και ήταν γεμάτη αγωνία και φόβο!

Τέλος, μπήκαν στο λιμάνι της Μασ-σαλίας και αποβιβάστηκαν στο γαλλικό έδαφος. Δεν είχαν όμως τον καιρό να συγκινηθούν απ' τον γυρισμό τους στην πατρίδα. Έτρεξαν σαν τρελλοί στο στα-θμό του σιδηροδρόμου και σε λίγο η α-ναδοστοιχία μετέφερε τον Αντρέα και την κόμισσα Ναδίνα προς τη Ζυρίχη.

Στο προάστειο του 'Εγκ, στις όχθες της λίμνης, πλάι σ' ένα θαυμάσιο παρκο βρισκόταν το σπίτι του γιατρού Στέικεν, όπου περιποιόταν τους πολυάριθμους α-ρρώστους του κατά το νειμώνα.

Η τύχη το έφευσε να βρίσκεται εκείνη την ημέρα ο γιατρός στη Ζυρίχη.

Η Φράγκα, πρώτα και η Βαρώνη Γιά-κουμπεν ύστερα, είχαν πληροφορηθεί το γιατό γι' κάθε τι που αφορούσε την Τερέζα. Έτσι ήξερε τ' όνομα του συζύ-γου της και της υπέρας της.

— Ποιόν ν' αναγγείλω; ρώτησε τους δυό ταξιδιώτες με μικρή υπέρταση μ' έ-υλτον πρόσωπο. 'Ο κύριός μου εονάζε-ται, αλλά φυσικά θα δεχτεί τον κύριο και την κυρία, που φαίνεται ότι είναι Γά-λοι!...

Ο Αντρέας, έπειδή δεν είχε επισκε-πήρια μαζί του, ζήτησε απ' τη μικρή να του φέρει λίγο χαοτί και μελάνη και έγραψε:

«Η κόμισσα ντε Ροσβέλ κι' ο μαρκή-σιος ντ' Ανζελύ ζητούν απ' τόν δόκτο-ρα Στέικεν να τους δεχθή».

Η νεαρή 'Ελβετίδα πήρε το χαοτί κι' εξαφανίστηκε.

Δεν πέρασαν όμως ούτε δυό λεπτά και η πρότα άνοιξε απότομα.

Ο γιατρός Στέικεν, ο ίδιος πάντα, με το γκρίζο κοστούμι του και τόν άσπρο

μεταξωτό λαιμοδέτη του και με πρόσωπο που έδειχνε συγκίνησι και ταραχή, πα-ρουσιάστηκε.

— Η Ναδίνα του έδωσε το χέρι της.

— Πού βρίσκεται η κόρη μου; ρώτησε με πνιγμένη φωνή.

Ο γιατρός φίλησε το χέρι της και της απάντησε με σοβαρό φωνή:

— Είναι όσο το δυνατόν καλύτερα στην κατάρτασι που βρίσκεται, κυρία κόμισσα.

Ο Αντρέας κι' η Ναδίνα ανάνηυσαν:

— Πότε θα μπορούμε να τη δούμε; ρώτησε γεμάτος αγωνία ο ντ' Ανζελύ.

Ο γιατρός έδωσε το ρολόι του.

— Είναι δέκα ή ώρα, είπε. Θα μου κά-μετε την τιμή να προγευματίσετε μαζί μου και κατόπιν θα ξεκινήσουμε άμεσα με τ' αμάξι για την κλινική μου.

Ξαφνικά, όμως, ο γιατρός σταμάτησε και το πρόσωπό του πήρε μια στενοχω-ρημένη έκφρασι, που δεν μπορούσε να την κούνη.

Η Ναδίνα πρόσεξε πρώτη την ξαφνική αυτή αλλαγή, που συνέβη στο δόκτορα Στέικεν.

— Θεέ μου! ξεφώνισε τρομαγμένη. ύ-παρχει 'ίσως κάτι που δεν μάς το είπατε!

Κι' έπειδή ο γιατρός δίσταζε, ο Αν-τρέας που είχε επίσης καταλάβει την πα-ράξενη άμνησινά του, τον πλησίασε και του είπε:

— Σας εξορκίζω, γιατρέ, μη μάς κού-βετε τίποτα!... Είναι τώρα δυό ημερες από τότε που λάβαμε απ' τη Βαρώνη Γιάκουμπ-σεν στη Γουιάνα, τις θλιβερές ειδήσεις. Στο διάστημα αυτό δοκιμάσαμε τόσες α-νυχνίες, που δεν έχουμε τη δύναμι να υποστούνε κι' άλλες. Μιλήστε, λοιπόν...

Είπε προτιμώδη απ' αυτή την κατάρτα-σι της αβεβαιότητας στην οποία ζούσε, αυτή τη στιγμή, η κόμισσα ντε Ροσβέλ κι' εγώ!...

— 'Ε, λοιπόν, κύριε μαρκήσιε, αφού τόσο επιμένετε, θα προσπαθήσω να σας ευχαριστήσω, αποκρίθηκε ο γιατρός.

«Η κυρία Βαρώνη με προσδιοποίησε, ότι θα προσπαθούσε με κάθε τρόπο να κατορθώσει να έρθετε εδώ... Δεν μου εί-πε, όμως, ότι θα έρθετε με συνοδεία... και υαλίστα με την κυρία κόμισσα... Εί-δικά, μάλιστα, για την κυρία ντε Ρο-σβέλ!...

«'Ω! Καταλαβαίνω, γιατρέ, καταλα-βαίνω, τόν δόκτορα απότομα η Ναδίνα. «Έχετε δικήν, φυσικά... Πώς δεν το σκε-φθήκαμε διόλου αυτό το πράγμα;

— Ποιό πράγμα; ρώτησε ο Αντρέας, που ήταν απορροφημένος στις σκέψεις του για την αγαπημένη του και δεν μπορούσε να συλλογιστεί τίποτ' άλλο.

— Μα δεν καταλαβαίνεις, παιδί μου; 'Η νουνά μου κι' η Φράγκα θα διηγήθη-καν βέβαια στο γιατρό όλη τη θλιβερή ιστορία μας...

— Ναί, νάί, αποκρίθηκε ο γιατρός, α-νακατεύοντας γερμανικές και γαλλικές λέ-ξεις στην κουβέντα του. Ναί, η δεσποινίς Φράγκα κι' η Βαρώνη δεν μου έκρυψαν τί-ποτε...

— Και θα σας συνέστησαν, επομένως, να μην αφήσετε με κανένα τρόπο την τρο-μερή κόμισσα ντε Ροσβέλ, που απ' τα χείρια της αγωνίζονται να λυτρώσουν την Τερέζα, να πλησιάσει την άρρωστη σας κι' ούτε καν να της πείτε σε ποιο μέρος την κρύψατε...

— Αυτό είναι... νάί, νάί, αυτό!... έπα-νέλασε ο γιατρός.

— Μη φοβάστε... 'Εκείνη για την ό-ποία σας μίλησαν βρίσκεται αυτή τη στιγ-μή στο Παρίσι και καταστρώνει 'ίσως τα νέα της σατανικά σχέδια ή μάλλον προσπα-θεί τώρα ν' αποφύγη τη Θεά Δίκη που αί-σθάνεται να πλησιάζη!...

«Η γυναίκα που έχετε μπροστά σας, γιατρέ, είναι η βασανισμένη υπέρα της Τερέζας, που από αυτήν η άλλη έκλεψε το πάλ, τις κόρες της, την ταυτότητά της, τη θέσι της, το όνομά της και που αφού πε-ριπλανήθηκε έρημη και σαν τρελή στα παραθμένα δάση του Νέου Κόσμου, συνάν-τησε τέλος τόν αγαπητό αυτό νεό, τόν αν-τρα της κόρης της, που με τις περιποιήσεις του και τη στοργή του κατάφερε να την γιατρέψη!...

«Ο δόκτωρ Στέικεν πνιγόταν απ' τη συγκίνηση. Τα μάτια του είχαν βουρκώσει.

— Θεέ μου! ψιθύρισε, πόσο θα χαοή η δεσποινίς Φράγκα!...

Ο Αντρέας του διηγήθηκε τότε με λίγα λόγια την παράδοξη ιστορία της Ζουανέ-τας και της Ναδίνας και στο τέλος του είπε:

— Η κυρία που είναι εδώ, μαζί μου, είναι η αληθινή κόμισσα ντε Ροσβέλ, η μητέρα της Τερέζας και της Φράγκας και η δική μου ακόμα.

— Σας πιστεύω, κύριε μαρκήσιε, του ά-πάντησε τότε ο γιατρός. Και δεν έχω καμ-μιά αμφιβολία ότι όσα μου κάματε την τι-μή να μου εξιστορήσετε είναι αληθινά ά-πο, την άρχη ως το τέλος. 'Ωστόσο και πάλι δεν θα δώσω την άδεια στην κυρία κόμισσα να σας συνοδεύση κοντά στην άρρωστη μας!...

— 'Α! Θεέ μου! φώναξε η Ναδίνα. Δεν θέλετε λοιπόν να δώ την κόρη μου; Αυτό θα ήταν πολύ σκληρό, το καταλαβαίνετε, δεν είν' έτσι, γιατόε μου!...

— Κυρία κόμισσα, η κυρία ντ' Ανζελύ βρίσκεται σε μια κατάσταση απόλυτης α-ναισθησίας. Προσπάθησα λοιπόν όλο τόν καιρό που είναι στα χείρια μου, να μην την τρομάξη τίποτα και ν' αποφύγη κάθε νευρική διεγερσι ώστε η συγκίνηση που θα δοκιμάση, όταν ξαναδθ τον συζύγό της, να είναι δυνατή και κεραυνόβολη και να έχη έτσι τ' αποτελέσματα που περιμένου-με!...

«Επιθυμώ λοιπόν η συγκίνηση αυτή να είναι μια και μόνη. Δεν πρέπει η προ-σχή της άρρωστης να διασπαστεί, γιατί αυτό μπορεί να τα καταστρέψη όλα...

Ο Ανδρέας πλησίασε τη Ναδίνα και γεμάτος αταπάρνησι της είπε:

— Καλή μου υπέρα, έσεις υποφέρατε περισσότερο από μένα! Πηγαίνετε να δη-τε πρώτη έσεις την Τερέζα. Το αντίκρι-σμα σας θα της είναι επίσης σωτήριο, ό-πως και το δικό μου!...

Μα κι' η Ναδίνα είχε γεναία καρδιά. 'Ακούμπησε λοιπόν το χέρι της πάνω στον ώμο του νεού και του είπε:

— 'Οχι! όχι! 'Η Τερέζα σας ανήκει, είστε ο άντρας της. 'Εσεις πρέπει να την σφίξετε πρώτος στην ανάκαλιά σας. Αλλά, 'Αμα γίνη λοιπόν η συνάντησι μεταξύ της άρρωστης και του συζύγου της, θα τρέξω κοντά σας να σας πληροφορήσω για το κάθε τι, αν φυσικά η μαρκησία βρισκαί-ται ακόμα κατάστασι που να μου επιτρέ-πεται ν' απομακρυνθώ από κοντά της, χω-ρίς να υπάρχη κίνδυνος γι' αυτήν.

— Κι' αν η δοκιμή αυτή δεν πετύχη; ρώτησε η άτυχη υπέρα. «Αν η μεγάλη συγκίνηση χειροτερεύη αντίθετα την κα-τάστασί της; Πώς θα το μάθω;

— Θα σας γράψω άμεσα ένα σημείω-μα και θα σας το στείλω με τόν Κάρλ, τόν υπηρέτη που περιποιείται την κυρία ντ' Ανζελύ, της υποσχέθηκε ο γιατρός.

Η Ναδίνα δεν τόλμησε να επιμείνη πε-ρισσότερο. Θα προτιμούσε βέβαια να πε-ρισσότερο. Θα προτιμούσε της συναντήσεως σήμεν το αποτέλεσμα της κραυμμένη σε τού Αντρέα και της Τερέζας κρυμμένη σε κανένα απομακρυσμένο δωμάτιο της κλι-νικής λίγο.

— 'Εστω, είπε. Θα σας αφήσω στο πα-ράστημα της κλινικής μου, στο Νιντελ-υπαλν, που δεν απέχει πολύ απ' το πε-ριπτερο, όπου μένει η κυρία ντ' Ανζελύ.

«Αμα γίνη λοιπόν η συνάντησι μεταξύ της άρρωστης και του συζύγου της, θα τρέξω κοντά σας να σας πληροφορήσω για το κάθε τι, αν φυσικά η μαρκησία βρισκαί-ται ακόμα κατάστασι που να μου επιτρέ-πεται ν' απομακρυνθώ από κοντά της, χω-ρίς να υπάρχη κίνδυνος γι' αυτήν.

— Κι' αν η δοκιμή αυτή δεν πετύχη; ρώτησε η άτυχη υπέρα. «Αν η μεγάλη συγκίνηση χειροτερεύη αντίθετα την κα-τάστασί της; Πώς θα το μάθω;

— Θα σας γράψω άμεσα ένα σημείω-μα και θα σας το στείλω με τόν Κάρλ, τόν υπηρέτη που περιποιείται την κυρία ντ' Ανζελύ, της υποσχέθηκε ο γιατρός.

Η Ναδίνα δεν τόλμησε να επιμείνη πε-ρισσότερο. Θα προτιμούσε βέβαια να πε-ρισσότερο. Θα προτιμούσε της συναντήσεως σήμεν το αποτέλεσμα της κραυμμένη σε τού Αντρέα και της Τερέζας κρυμμένη σε κανένα απομακρυσμένο δωμάτιο της κλι-νικής λίγο.

— 'Εστω, είπε. Θα σας αφήσω στο πα-ράστημα της κλινικής μου, στο Νιντελ-υπαλν, που δεν απέχει πολύ απ' το πε-ριπτερο, όπου μένει η κυρία ντ' Ανζελύ.

«Αμα γίνη λοιπόν η συνάντησι μεταξύ της άρρωστης και του συζύγου της, θα τρέξω κοντά σας να σας πληροφορήσω για το κάθε τι, αν φυσικά η μαρκησία βρισκαί-ται ακόμα κατάστασι που να μου επιτρέ-πεται ν' απομακρυνθώ από κοντά της, χω-ρίς να υπάρχη κίνδυνος γι' αυτήν.

— Κι' αν η δοκιμή αυτή δεν πετύχη; ρώτησε η άτυχη υπέρα. «Αν η μεγάλη συγκίνηση χειροτερεύη αντίθετα την κα-τάστασί της; Πώς θα το μάθω;

— Θα σας γράψω άμεσα ένα σημείω-μα και θα σας το στείλω με τόν Κάρλ, τόν υπηρέτη που περιποιείται την κυρία ντ' Ανζελύ, της υποσχέθηκε ο γιατρός.

Η Ναδίνα δεν τόλμησε να επιμείνη πε-ρισσότερο. Θα προτιμούσε βέβαια να πε-ρισσότερο. Θα προτιμούσε της συναντήσεως σήμεν το αποτέλεσμα της κραυμμένη σε τού Αντρέα και της Τερέζας κρυμμένη σε κανένα απομακρυσμένο δωμάτιο της κλι-νικής λίγο.

— 'Εστω, είπε. Θα σας αφήσω στο πα-ράστημα της κλινικής μου, στο Νιντελ-υπαλν, που δεν απέχει πολύ απ' το πε-ριπτερο, όπου μένει η κυρία ντ' Ανζελύ.

«Αμα γίνη λοιπόν η συνάντησι μεταξύ της άρρωστης και του συζύγου της, θα τρέξω κοντά σας να σας πληροφορήσω για το κάθε τι, αν φυσικά η μαρκησία βρισκαί-ται ακόμα κατάστασι που να μου επιτρέ-πεται ν' απομακρυνθώ από κοντά της, χω-ρίς να υπάρχη κίνδυνος γι' αυτήν.

— Κι' αν η δοκιμή αυτή δεν πετύχη; ρώτησε η άτυχη υπέρα. «Αν η μεγάλη συγκίνηση χειροτερεύη αντίθετα την κα-τάστασί της; Πώς θα το μάθω;

— Θα σας γράψω άμεσα ένα σημείω-μα και θα σας το στείλω με τόν Κάρλ, τόν υπηρέτη που περιποιείται την κυρία ντ' Ανζελύ, της υποσχέθηκε ο γιατρός.

— Προσέξτε, σας παρακαλώ, σε ό,τι θα σας πώ, συνέχισε ο δόκτωρ. 'Η άρρωστη μας θα ξαναδθ τόν συζύγό της, αλλά θα τόν ξαναδθ τελείως όμοιο, όπως η μη-νη της τόν παρουσιάζε στη φαντασία της, ως την τελευταία στιγμή που την τραυμά-τισαν. 'Ενώ εσάς, για να σας θυμηθώ και να σας αναγνωρίση, χρειάζεται κάποια να σας αναγνωρίση. Πώς θα μπορέση το αδυ-νατο λογικό της να καταλάβη όσα θα προ-σπαθήσω να της κάνω γνωστά σχετικά μ' εσάς!...

«Πριν από καιρό, η έπιμονή της Φράγκας στις ιδέες της, της είχε προξενήσει βα-θεία εντύπωσι και υποπετυόταν ότι η κό-μισσα ντε Ροσβέλ, που είχε έρθε με τόν πατέρα της απ' την 'Αδαν, ήταν μια ξε-νη και όχι η μητέρα της. Αλλά άναμέσα στην ύποψι και στην βεβαιότητα υπάρχει μεγάλη απόστασι!... Στην κατάρτασι λοι-πόν που βρίσκεται τώρα αν η θέα του συ-ζύγου της της ξαναφέρει το λογικό, η γνώ-μη μου είναι ότι χρειάζονται εξαιρετικές προφυλάξεις κι' ότι πρέπει να προσέξου-με πολύ γιατί μπορεί να την βλάβη η συγ-κίνηση που θα νοιώση μαθαίνοντας ότι η αληθινή της μητέρα βρέθηκε κι' ότι είναι κι' αυτή εδώ πέρα.

— 'Εχετε πολύ δίκιο, γιατρέ! φώναξε ο Ανδρέας. 'Εγώ ζέρω με πόση θέρη κι' έξωμι μιλούσε πάντα η Τερέζα γι' αυτά τα πράγματα και τι ταραχή θα δοκιμάση ό-ταν μάθη ότι εκείνη, που γι' αυτήν έλα-με τόσο βρίσκεται κοντά της.

— Τότε λοιπόν; ρώτησε η Ναδίνα, θα μ' αφήσετε εδώ μονάχη, να σας περιμένω ως αύριο; Νά μένω μακριά και να μην έ-χω διόλου ειδήσεις!... Πολύ φοδούμαι πως μ' όλο το κουράγιο που κάνω η καρδιά μου θα σπάση, ώσπου να ξαναγυρίσετε!...

Ο γιατρός Στέικεν, συγκινημένος, σκέ-φθηκε λίγο.

— 'Εστω, είπε. Θα σας αφήσω στο πα-ράστημα της κλινικής μου, στο Νιντελ-υπαλν, που δεν απέχει πολύ απ' το πε-ριπτερο, όπου μένει η κυρία ντ' Ανζελύ. «Αμα γίνη λοιπόν η συνάντησι μεταξύ της άρρωστης και του συζύγου της, θα τρέξω κοντά σας να σας πληροφορήσω για το κάθε τι, αν φυσικά η μαρκησία βρισκαί-ται ακόμα κατάστασι που να μου επιτρέ-πεται ν' απομακρυνθώ από κοντά της, χω-ρίς να υπάρχη κίνδυνος γι' αυτήν.

— Κι' αν η δοκιμή αυτή δεν πετύχη; ρώτησε η άτυχη υπέρα. «Αν η μεγάλη συγκίνηση χειροτερεύη αντίθετα την κα-τάστασί της; Πώς θα το μάθω;

— Θα σας γράψω άμεσα ένα σημείω-μα και θα σας το στείλω με τόν Κάρλ, τόν υπηρέτη που περιποιείται την κυρία ντ' Ανζελύ, της υποσχέθηκε ο γιατρός.

Η Ναδίνα δεν τόλμησε να επιμείνη πε-ρισσότερο. Θα προτιμούσε βέβαια να πε-ρισσότερο. Θα προτιμούσε της συναντήσεως σήμεν το αποτέλεσμα της κραυμμένη σε τού Αντρέα και της Τερέζας κρυμμένη σε κανένα απομακρυσμένο δωμάτιο της κλι-νικής λίγο.

— Δεν μου λές, Δεσνίδα, πλήρωσε το λογαριασμό αυτός ο ναύτης τών υπο-βρυχίων;...

νικής διπου νοσηλεύσαν η κόρη της, αλλά μάντεψε τις σκέψεις του γιατρού. Κι' αλήθεια, αυτός δεν την ήξερε. Δεν είχε ιδέα για το θάρος της και τη δύναμη του χαρακτήρα της. Ήξερε μόνο ότι είχε να κάνει με μια μητέρα που δεν είχε δη την κόρη της από εδώ και δεκατρία περίπου χρόνια, την αγαπημένη κόρη της που είχε μάλιστα διατρέξει τελευταία ένα θανάσιμο κίνδυνο. 'Η μητέρα λοιπόν αυτή θα μπορούσε να κρατηθεί και να μη φανερώσει την παρουσία της:

'Η κυρία ντε Ροσβέλ έννοιωσε σε τι δύσκολη θέση βρισκόταν ο γιατρός και έπνιξε τη φωνή της καρδιάς της. Προγευμάτισαν λοιπόν βιαστικά. Κι' έπειτα το άμαξι του γιατρού ήρθε και σταμάτησε μπροστά στην πόρτα.

'Ο δόκτωρ Στέικεν έβγαλε τον 'Ανδρέα και την Ναδίνα στο βάθος του κι' άσφου είπε μερικές γευματικές λέξεις στον άμαξά, ανέβηκε και κάθισε απέναντί τους.

'Ο καιρός, αν και ο 'Οκτώβριος βρισκόταν στο τέλος του ήταν τόσο γλυκός, ώστε ο γιατρός είχε παραγγείλει ν' ανοίξουν από πάνω το άμαξι για να μπορούν έτσι οι δυο ταξιδιώτες να βλέπουν έξω το θαυμάσιο τοπίο και να ξεχνούν κάπως τις θλίψεις σκέψεις τους.

'Αφού ανέβηκε μια μικρή ανηφοριά, το άμαξι άρχισε να τρέχει στη μέση μιας όμορφης δενδροστοιχίας, δίπλα στη λίμνη της Ζυρίχης. 'Ο αέρας ήταν δροσιστικός και οι άερες γεμάτες από άρωμα λουλουδιών. Στο βάθος, υψωνόντουσαν απόκοσμα βουνά, σκεπασμένα από πυκνά χιόνια, που, αστραποβολούσαν κάτω απ' τις χρυσές ακτίνες του ήλιου.

Το άμαξι έτρεχε πάντα, και σε λίγο μέσα απ' τα καταπράσινα έλατα και τις φουντωμένες μυλιές, φάνηκαν οι στέγες μερικών σπιτιών.

—Να το Νίντελμπαρντ, είπε ο γιατρός με χαμόγελο, γιατί λάντρενε αυτή τη γωνιά της γης, όπου πετούχαινε τις πιο εκπληκτικές βροχές της.

Σε λίγα λεπτά το άμαξι σταμάτησε μπροστά σε μια έπαυλη με πυρνίσκους, που σκιαζόταν από γιγαντίες φυλές. Μερικά πρόσωπα που περιπατούσαν στην κατάφυτη αυλή της έπαύλεως, πλησίασαν προς την καγκελλόπορτα, μόλις είδαν να φτάνει το άμαξι του γιατρού.

—Αυτοί είναι οι τελευταίοι μου άρρωστοί, είπε ο δόκτωρ Στέικεν στον 'Ανδρέα. Προτιμούν την ησυχία που υπάρχει εδώ, απ' το θόρυβο της Ζυρίχης...

—Θα μείνουμε πολύ εδώ; ρώτησε ο 'Ανδρέας κατεβαίνοντας απ' τη θέση του.

—Ας προχωρήσουμε είπε ο γιατρός. Θα συζητάμε απάνω...

Πέρασαν έναν μακρύ πλακόστρωτο διάδρομο και αφού ανέβηκαν μια μικρή δριύνη σκάλα, μπήκαν στο ιδιαίτερο γραφείο του γιατρού.

'Ηταν ένα κομψό κι' ωραίο δωμάτιο γεμάτο από θαυμάσιους πίνακες και υπέροχα κομμοτεχνήματα.

'Ο μαρκήσιος ντ' 'Ανζελύ άνυπομονούσε.

—Με συγχωρείτε, του είπε ο δόκτωρ. Ήσυχάστε λίγο, γιατί δεν μπορούμε να φύγουμε ακόμη...

—Γιατί λοιπόν, γιατρέ; φώναξε ο νέος, μη μπορώντας πια να συγκρατηθεί. Σας υπάκουσα όσο ήταν δυνατόν, μα δεν άντέχω περισσότερο! 'Αναπνέω τον ίδιο αέρα με τη γυναίκα μου απ' την οποία με χωρίζει μια μικρή απόσταση. 'Αν μ' έμπόδιζετε και τώρα να την δω θα με κάμπετε να τρελλαθώ!...

'Ο γιατρός άνασκήκωσε τους ώμους του και του άποκρίθηκε με απότομο ύφος αυτή τη φορά:

—'Ολ' αυτά είναι λόγια! Δεν μιλάτε διόλου σαν λογικός κι' έξυπνος άνθρωπος! —'Εξηγήηθε λοιπόν είπε ο 'Αντρέας νευριασμένος.

—'Η κυρία ντ' 'Ανζελύ, του είπε ο γιατρός, αφού πρώτα ήταν τρελή, έντελώς τρελή, με καταλαβαίνετε. Βρίσκεται τώρα σε μια κατάσταση πνευματικού λήθαργου...

—'Οπως εγώ, ψιθύρισε η κόρη της, που άκουσε με προσοχή, χωρίς να δείχνει καμμία άνυπομονή.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια

Καθώς το άμαξι του περνούσε από τον Κεραμεικό πρόσσεε μια νέα με έκθαμβωτική άμοοφία...

ANNA NTE ROMAN ή αντίπαλος της Πομπανόυρ

Μια ευνουμένη του Λουδοβίκου 15ου

Μια άνοιξιάντικη ημέρα του 1759, ο Λουδοβίκος 15ος πήγαινε με μεγάλη πομπή από τις Βερσαλλίες στο Παρίσι, για να παραστή σε μια συνεδρίαση του Παρλαμέντου. Καθώς το άμαξι του περνούσε μπροστά από τον Κεραμεικό, διέκρινε άναμεσα στο πλήθος μια νέα μ' έκθαμβωτική όμορφιά, που συνοδευόταν από έναν ηλικιωμένο κύριο και μια κυρία.

—'Ολη την ημέρα, ο βασιλιάς δεν έπαψε να συλλογίζεται αυτή τη νέα. Και το βράδυ, όταν γύρισε στις Βερσαλλίες, φώναζε τον πιστό του Λεμπέλ, που ήταν ένα είδος «έκφορος των βασιλικών ερωτών».

—Λεμπέλ, του είπε, δεν ξέρω τίποτε γι' αυτή τη νέα. Φαντάζομαι μόνο ότι θα κάνει συχνά τον περίπατό της στον κήπο του Κεραμεικού. 'Ο άντρας κι' η γυναίκα που την συνοδεύουν και που θα πρέπει να ήταν οι γονείς της δεν μου φάνηκαν πλούσιοι. 'Υποθέτω, λοιπόν, ότι αυτή η νέα θ' άργήσει πολύ ν' αντικαταστήσει το άπο ρόζ ταφτά φόρεμα που φορούσε σήμερα και που ταίριαζε τόσο πολύ στην όμορφιά της. Προσπάθησε με κάθε τρόπο να την βρήκ...

Δεν ήταν η πρώτη φορά που ο Λεμπέλ έκανε παρόμοιες έρευνες. Δεν άργησε, λοιπόν, ν' άνακαλύψει τη νέα με τον ταφτά που είχε συγκινήσει το βασιλιά.

Λεγόταν 'Αννα Κουφφιέ κι' ήταν κόρη ενός δικηγόρου από τη Γρεννόμπλ, που είχε πάει στο Παρίσι, με την έλπιδα πως θα κατάφερνε να έργασθι καλύτερα εκεί. 'Αλλ' οι προσδοκίες του δεν πραγματοποιήθηκαν και λογάριζε τώρα να ξαναγύριση στην πατρίδα του.

Οί πληροφορίες αυτές ένοουσίασαν το Λεμπέλ, που δεν δυσκολεύθηκε να συνεννοηθεί μαζί του. Μια μέρα, λοιπόν, πήρε τη νεαρή 'Αννα, με την ιδιότητα του οικογενειακού φίλου και την πήγε στις Βερσαλλίες για να της δείξει το βασιλικό άνακτορο...

'Η νέα έφυγε από κεί το άλλο πρωί.

—'Από τότε, έγινε η δεσποινίς 'Αννα ντε Ρομάν ντε Κουφφιέ, που όλοι στις Βερσαλλίες τη χαιρετούσαν με σεβασμό. 'Οσο για τον πατέρα της, δεν ξανασκέφτηκε πια να γυρίση στη Γρεννόμπλ.

'Ο περίφημος Καζανόβας, που είδε την 'Αννα κατά την εποχή εκείνη, έκθειάζει την όμορφιά της. 'Εγκωμιαστικά επίσης μιλούν γι' αυτήν η Σοφία 'Αρνου κι' η κυρία Καμπάν.

'Εκείνοι που ήξεραν το Λουδοβίκο 15ο φαντάσθηκαν ότι επρόκειτο για ένα παροδικό καπρίτσιο. 'Αλλ' άπατήθηκαν στις προβλέψεις τους. 'Ο βασιλιάς είχε γοητευθεί από τη μικρή 'Αννα κι' άφοσίωσις

που έδειχνε γι' αυτήν ήταν τόσο μεγάλη, που η μαρκησία ντε Πομπανόυρ, άρχισε να φοβάται στα σοβαρά μήπως χάσει τη θέση της.

—Θα την χάσης άσφαλώς, της είπε η φίλη της μαρκησία ντε Μιρετουά, αν δημιουργήσης ζήτημα. 'Αφισε καλύτερα το χρόνο να διορθώση τα πράγματα...

Κι' όπως αποδείχτηκε δεν είχε άδικο.

'Η 'Αννα έφερε στον κόσμο ένα χαριτωμένο αγοράκι. 'Ο Λουδοβίκος 15ος, που εξακολουθούσε πάντοτε να την αγαπάη, τουλάχιστον να την ξεχωρίζη από τις άλλες ευνουμένες του, σκέφτηκε για μια στιγμή να νομιμοποιήση αυτό το παιδί.

'Η 'Αννα, όταν της έκαμε γνωστό αυτό το σχέδιό του, είχε την άπειροσκέψια να τον ρωτήσει τί σκεφτόταν για τη μητέρα του παιδιού του.

Αυτή η έρώτησι όμως κοπέστρεψε τα πάντα. 'Ο Λουδοβίκος 15ος δεν της ξαναμίλησε πια για τη νομιμοποίησι του παιδιού τους. 'Εξουσιοδότησε μόνο τη μητέρα του να το δηλώση ως Λουδοβίκο ντε Μπουρμπόν και της έδωσε μια έπιστολή όπου άναγνώριζε ρητά ότι ήταν παιδί του.

Οί σχέσεις του με την 'Αννα συνεχίστηκαν το ίδιο θερμές, όπως και κατά το παρελθόν, ως τη στιγμή που ένα νέο άστρο εμφανίστηκε στον ορίζοντα: η περίφημη Ντυμπάρνύ. Αυτή αντικατέστησε τη δεσποινίδα ντε Ρομάν στην εύνοια του Λουδοβίκου κι' αυτή πήρε τη θέση της μαρκησίας ντε Πομπανόυρ μετά το θάνατο της τελευταίας.

'Η βασιλεία της 'Αννας είχε τερματισθι πια. 'Ο Λουδοβίκος 15ος δεν έπαψε, ωστόσο, να ενδιαφέρεται γι' αυτήν. Την έκαμε, πρώτα-πρώτα, βαρύνη του Μεγύ-Κουλουζ και, έκτος από τον άόανυμο πύργο και τα κτήματα που της χάρισε, της ώρισε μια έτησια έπιχορήγησι από 50 χιλιάδες φράγκα, που ήταν ποσόν πολύ σημαντικό για την εποχή. Φρόντισε, εξ άλλου, να την παντρεύη και της διάλεξε ως σύζυγο το μαρκήσιο ντε Καβανιάκ, που καταγόταν από τους παλούς βασιλείς της 'Αραγωνίας. Με την ευκαιρία του γάμου της, της έδωσε ως προίκα 1.200.000 φράγκα (που αντιστοιχούσαν σε 500.000.000 τουλάχιστον σημερινά) και της χάρισε πολλά κοσμήματα σημαντικής αξίας. Για να της δείξη δε περισσότερο την εύνοιά του, υπέγραψε ο ίδιος το πρακτικό του γάμου της, και υποχρέωσε τους βασιλικούς πριγκίπες και τους αξιωματούχους της αυλής να κάμουν το ίδιο.

Μετά το θάνατο του Λουδοβίκου 15ου, η τώας δεσποινίς ντε Ρομάν και τώρα μαρκησία ντε Καβανιάκ παρουσιάσθηκε στο Λουδοβίκο 16ο, που ανέλαβε να πληρώνη από το ιδιαίτερο ταμείο την έτησια έπιχορήγησι των 50.000 φράγγων, που της είχε όρισει ο πάππος του. 'Ενδιαφέθηκε επίσης για το νεαρό Λουδοβίκο ντε Μπουρμπόν, που, στο μεταξύ, είχε άκολουθήσει το έκκλησιαστικό στάδιο και συνέστησε στον άρχιεπίσκοπο των Παρισίων να του δώση την πρώτη θέση έπισκόπου που θα έχηρενε.

'Η συγγική ζωή της 'Αννας δεν ήταν άρμονική. 'Ο μαρκήσιος κατεσπατάλησε την περιουσία της στις διασκεδάσεις και τα χαρτοπαίγνια. 'Αλλά κι' η ίδια δεν άισθανόταν γι' αυτόν τίποτε άλλο από περιφρόνησι και τον έπρόδιδε.

—'Ενα βράδυ, όμως, ο μαρκήσιος, γυρίζοντας, ξαφνικά, στο σπίτι του, τη βρήκε στην άγκαλιά ενός από τους φίλους της, του άββα ντε Μπουαγκελέν. Οί δυο σύζυγοι χώρισαν τότε.

—'Επειτα από το χωρισμό, ο μαρκήσιος ντε Καβανιάκ πήγε στο γερμανικό δουκάτο των δυο Γεφυρών, όπου πέθανε το 1784. 'Η 'Αννα έμεινε στο Παρίσι κι' έφυγε από κεί μόνον μετά την έπικράτησι της 'Επαναστάσεως. Ξαναγύρισε, όμως, μετά την άνακήρυξη της άυτοκρατορίας και πέθανε στις 27 Δεκεμβρίου του 1808, ξεχασμένη από όλους, σ' ένα φτωχικό δωμάτιο της όδου Σατορύ. Ήταν τότε 63 χρόνων.

Η ΑΙΜΟΣΤΑΓΗΣ ΙΩΑΝΝΑ

'Ο βασιλεύς Λαδίσλαος της Νεαπόλεως συνήθιζε να λήπτως τον άπασχολούσε περισσότερο η άδελφή του 'Ιωάννα, παρά το βασιλείό του.

Κι' ωστόσο, αυτό το βασιλείο ήταν το μύλον της έριδος μεταξύ της 'Ισπανίας και της Γαλλίας, που κάθε μία τους το διεκδικούσε για δικό της λογαριασμό.

—'Αν η 'Ιωάννα τον άπασχολούσε τόσο πολύ, σ' αυτό έφταιγε η φλογερή της ιδιοσυγκρασία. 'Οπως έλεγαν οι σύγχρονοί της, είχε μέσα της τη φλόγα του Βεζουβίου. 'Ερωατροπούσε με τους αλλικούς και τους άξιωματικούς του άδελφού της μπροστά στα μάτια του κι' όπως ήταν πολύ όμορφη, συγκέντρωνε πάντα γύρω της ένα πλήθος από θαυμαστές.

'Ο άδελφός της κατάφερε, ωστόσο, να την παντρεύη με τον δούκα της Αυστρίας Γουλιέλμο. 'Αλλ' ο σύζυγος της 'Ιωάννας πέθανε έπειτα από λίγο καιρό κι' η νεαρή πριγκίπισσα ξαναγύρισε στη Νεάπολι.

'Ηταν νέα, χήρα και σκανδαλώδως όμορφη. Αυτή τη φορά, οι σχέσεις του άδελφού της δεν της έκαναν καμμία έντύπωσι. 'ΕΗ ζωή του είναι ο έως, του άπαντούσε κάθε φορά που τολμούσε να της κάμη κάποια παρατήρησι. 'Ε-

ΜΕΤΑΛΙΝΕΣ

σύ κίτταξε το βασιλείό σου, που κινδυνεύει να το χάσης μέσα από τα χέρια σου.

—'Απελπισμένος ο Λαδίσλαος, την άποιακρυνε από τ' άνάκτορα και την έστειλε σ' έναν πύργο κοντά στο Πασαλιμπο. 'Εκεί η 'Ιωάννα ρίχτηκε με την ήφαιστειώδη όρη της, σ' ένα σωρό έρωτικές περιπέτειες, που πολλές απ' αυτές είχαν τραγικό τέλος.

'Η άκόλαστη πριγκίπισσα εύρισκε εύχαρίστησι να προκαλή την αντίηλιία μεταξύ των έραστών της και να τους κάνη ν' άλληλοσκοτώνονται μπροστά στα μάτια της. Σε μια περίπτωση, ένας απ' αυτούς, είτε γιατί την άγαπούσε πραγματικά, είτε από έγωισμό, τόλμησε να της άξιώση ν' άποιακρύνη όλους τους άλλους. 'Η 'Ιωάννα, χωρίς να διστάση, κάλεσε άμέσως έναν από τους λοχούφρους που φορούσαν έξω από τα διαμερίματά της και τον διέταξε να σκοτώση με τη λόγχη του τον άναίδη! Οί ύποκρητες της πέταξαν κατόπιν το πτώμα του σ' ένα βάραθρο.

Σε μια άλλη περίπτωση, ένας ωραίος έφηβος, που είχε φέσει στον πύργο της, έκαμε την άπειροσκέψια να σηκώσει τα μάτια του πάνω σε μια από τις γυναίκες της άκολουθήσε της. 'Η σκληρή πριγκίπισσα διέταξε τους άνθρώπους της να τον τυφλώσουν. Κατόπιν τον άφησε έλεύθερο.

'Η ζωή της κυλούσε μέσα σε άφάνταστα όργια, όταν, ξαφνικά, πέθανε ο άδελφός της χωρίς ν' άφήση άπογόνους. 'Η 'Ιωάννα έτρεξε τότε στη Νεάπολι, όπου άνακηρύχθηκε βασίλισσα.

Ευνουμένός της εκείνη την εποχή ήταν ένας νέος από ταπεινή οικογένεια, ο Παντοφύλο Πίσκοπο. 'Η 'Ιωάννα τον έκαμε άυλάρχη της και του έδωσε τέτοια δικαιώματα, που ο νεαρός ευνουμένος της συγκέντρωνε όλη την έξουσία στα χέρια του.

'Ο Παντοφύλο ήταν ο μόνος άνθρωπος, που η 'Ιωάννα άγάπησε πραγματικά. Αυτό δεν την έμποδίζε, όμως, να τον προδίδη, κάθε φορά που τύχαινε να της άρέση κάποιος πολίτης άξιωματικός ή κάποιος από τους έξενους διπλωμάτες.

—'Ενα σωρό όφμες κυκλοφορούσαν γι' αυτούς τους έόημερους έρωτες της Βασίλισσας. Κι' από τ' άλλο μέρος, πολλοί από τους εύγενείς και τους άνώτερους αξιωματούχους του κράτους δεν έβλεπαν με καλό μάτι την έξουσία που είχε συγκέντρωσει στα χέρια του ο άυλάρχης της 'Ιωάννας.

'Ο Παντοφύλο σκέφτηκε τότε να την παντρεύη και της διάλεξε για σύζυγο το δόν Χουάν της 'Αραγωνίας, που ήταν την εποχή εκείνη μόλις τριών χρόνων! 'Ο Πάπας, όμως, άνήθηκε να δώση τη συγκατάθεσι του κι' έτσι ο παράξε-

νος αυτός γάμος ματαιώθηκε.

—'Αλλ' ο πονηρός ευνουμένος δεν άπελπίσθηκε. 'Αναζητήσε έναν άλλο σύζυγο, που να ήταν το ίδιο άκίνδυνος κι' η έκλογή του έπεσε σ' ένα μακρινό συγγενή του βασιλικού οίκου της Γαλλίας, τον κόμητα 'Ιάκωβο ντε λα Μάρσ, που ήταν χήρος, κατάρχεως και δεν είχε δείξει ως τότε καμμία δραστηριότητα.

—'Αλλ' αυτή τη φορά, δεν είχε κάμει καλά τους υπολογισμούς του. 'Ο σύζυγος της 'Ιωάννας, είχε πληροφορηθεί από έναν παλιό έραστή της, τον κόμητα της Καπούης τις σχέσεις της με τον Παντοφύλο κι' όταν έφτασε στη Νεάπολι, διέταξε τη σύλληψη και τον άποκεφαλισμό του ευνουμένου.

'Η ένέργεια αυτή ήταν τόσο κεραυνοβόλος, που η 'Ιωάννα δεν πρόφτασε ν' αντιδράση. 'Ολη της ή όργη στράφηκε τότε έναντίον του κόμητος της Καπούης. Προσπονήθηκε, λοιπόν, πως τον άγαπούσε και τον έπεισε να πάη ένα βράδυ στο δωμάτιό της. 'Αλλά προσηυμένως, είχε είδοποιήσει το σύζυγό της, που ήταν κορυμμένος πίσω από ένα παραπέτασμα.

'Ο κόμης της Καπούης, τρελλός από έρωτα, έπεσε στα πόδια της βασίλισσας, λέγοντάς της ότι δεν προίμενε παρά ένα νεύμα της μόνο για να την άπαλλάξη από τον τύραννο (ήτοι τον άνδρα της).

—'Ορκίζου μου πως θα το κάμης, του είπε η 'Ιωάννα.

—'Ορκίζομαι, άπάντησε ο κόμης της Καπούης, πως προτού περάσουν δυο μέρες, ο 'Ιάκωβος ντε λα Μάρσ δεν θα βρίσκεται στη ζωή!

Δεν πρόφτασε να προσθέση τίποτε άλλο.

Την ίδια στιγμή, ο σύζυγος της 'Ιωάννας ώρμησε μέσα στο δωμάτιο με γυμνό έφος και τον τόπωσε πέρα για πέρα!

—'Αλλά κι' η δική του σειρά δεν άργησε να έρθη.

—'Η 'Ιωάννα βγήκε μια μέρα στους δρόμους κι' άρχισε να φωνάζει:

—'Αγαπητοί μου ύπηκοοι, μην μ' αφήγετε στα χέρια του τυράννου, που, αφού σφετερίσθηκε την έξουσία, έπιδουλεύεται τώρα και τη ζωή μου. Δεν μπορώ να ξαναγύρισω στα άνάκτορα, γιατί έχει βάλει τους άνθρώπους του να με σκοτώσουν!

Οί εύπιστοι Ναπολιτάνοι πήραν άμέσως τα όπλα κι' έτρεξαν στα άνάκτορα, από όπου ο 'Ιάκωβος ντε λα Μάρσ μόλις πρόφτασε να φύγη μαζί με μερικούς έμπιστους του, για να γλυτώση τη ζωή του που κινδύνευε.

—'Ετσι, η 'Ιωάννα γλύτωσε κι' από τον άνεπιθύμητο σύζυγό της. Στο μεταξύ, είχε δώσει την εύνοιά της σ' έναν εύπατοίδη, τον Σεργιάνι Καρατσιόλο, που την είχε μαγέψει με την άρεωαγή όμορφιά του.

—'Αλλ' ο νέος ευνουμένος, που ήταν πολύ νεώτερός της, δεν τη σεβάσθηκε ούτε ως βασίλισσα, ούτε ως γυναίκα. Της συμπεριφερόταν με μεγάλη σκαϊότητα κι' η θρασύτητα του έπεριόρασε ως το σημείο να φέρη τις φίλες του μέσα στο άνάκτορα και να όργιάζη μαζί τους, άδιαφορώντας αν θα το μάθαινε η Βασίλισσα.

—'Η 'Ιωάννα άποφάσισε τότε το θάνατό του. Μια μέρα, ενώ ήταν σκυμμένος πλάι της και της έδινε να υπογράψη μερικά έγγραφα, τρεις έμπιστοι της Βασίλισσας ώρμησαν μέσα στην αίθουσα και τον άκότωσαν, βυθίζοντας τα έχειριδιά τους στην καρδιά του.

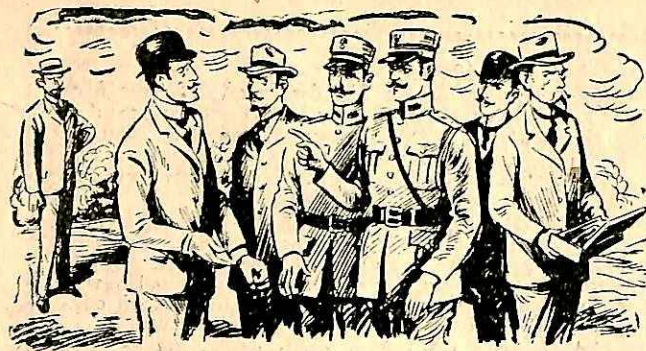
—'Ετσι τιμωρούνται οι έχθροί της Βασίλισσας! φώναξαν ύστερα.

—'Αλλ' η 'Ιωάννα είχε γεράσει πια. Κι' οι τύψεις για τα έγκλήματά της άρχισαν να την βασανίζουν, να μη την άόινουν να άουχάση.

—'Εμπνύσε τις νύχτες και έσοήκωνε όλους στο πόδι για να την προστατεύσουν από φανταστικά τέρατα, που έβλεπε να όρμουν γύρω της. Οί τρομακτικοί αυτοί έφιάλτες έκαπνη λογικό της να σαλεύη κι' η άμυσταγή της Βασίλισσας κατάντησε με τον καιρό τρελή. Την περιώρισαν τότε στα διαμερίσματα της. 'Ωστόσο, διατήρησε τη βασιλική έξουσία, γιατί άλλωστε δεν είχε άποκτήσει παιδι για να τη διαδεχθ.

—'Είπε, ωστόσο, μερικά χρόνια ακόμη, αλλά χωρίς να ξαναβρής ποτέ το λογικό της. Όταν πέθανε, στις 2 Φεβρουαρίου 1435, ήταν 56 χρόνων.

Οι δύο αξιωματικοί ανάφεραν στους μάστορες ότι είχαν έντολη, από τον διευθυντή της Αστυνομίας ν' απαγορεύσουν τη μονομαχία...

ΟΙ ΔΙΑΣΗΜΟΤΕΡΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΜΟΝΟΜΑΧΟΙ

Τα ψυγεία των Αθηνών άφορμή μονομαχίας

Η μονομαχία του παλαιού Δημάρχου Αθηναίων Σπύρου Μερκούρη, που έγινε κατά τις δημοτικές εκλογές του 1907, με τον τότε αντίπαλό του Άγγελο Πυρρή, είναι αρκετά ενδιαφέροντα.

Είχε δημιουργηθεί, τότε, μεγάλος φανατισμός ανάμεσα στους φίλους των δύο αντιπάλων. Η αποτυχία του Πυρρή, παρά το άφθονο χρήμα που δόθηκε για την υποστήριξη της υποψηφιότητάς του, και το πείσμα του Αγώνα, έπροκάλεσε ζωνή εντύπωσης και έδωσε την έμπνευση στο Σουρή να γράψει ένα σατυρικό επίγραμμα, με τον τίτλο:

«Είς ήχον πλάγιον βαρύ
μεγάλος θρήνος στου Πυρρή»

Αλλ' ο Πυρρής, μετά την έκδοσι των δριστικών αποτελεσμάτων, υπέβαλε ενστάσεις κατά του κύρους της εκλογής, ισχυριζόμενος, ότι ο αντίπαλός του Σπ. Μερκούρης, περιδεύοντας στα εκλογικά τμήματα την ημέρα της εκλογής, έκανε πολλές έπεμβάσεις, για να εξασφαλίσει την εκλογική του έπιτυχία.

Ταυτόχρονα ο Πυρρής άνοιξε και δημοσιογραφικό αγώνα εναντίον του αντιπάλου του.

Επειδή, όμως, στα σχετικά δημοσιεύματα υπήρχαν και ύβριστικές φράσεις, ο έπιτυχών Δημάρχος έστειλε προς τον αποτυχόντα αντίπαλό του μάρτυρες, ζητώντας ίκανοποίηση, με τα όπλα.

Ο Πυρρής δέχτηκε την πρόσκλησι και ώρισε κι αυτός τους μάρτυρές του. Αποφασίστηκε έπειτα απ' τους τέσσερις μάρτυρες, να πραγματοποιηθ η ένοπλη συνάντησι των δύο αντιπάλων, σ' ένα γήπεδο στους Άμπελοκήπους.

Αρχηγός της συναντήσεως ώρίστηκε ο τότε λοχαγός Μανουσός Δερλερές, που έθεωρείτο ειδικός στα ζητήματα των μονομαχιών.

Τη στιγμή, όμως, που είχαν συγκεντρωθ η αντίπαλοι, μάρτυρες και γιατροί, και έπρόκειτο να παραδοθούν τα πιστόλια στους δύο αντιπάλους, κατέφθασε στον τόπο της μονομαχίας ένα άμαξι με δύο ά-

στυνομικούς, αξιωματικούς της χωροφυλακής.

Οι δύο αξιωματικοί ανέφεραν στους μάρτυρες, ότι είχαν έντολη, από τον διευθυντή της Αστυνομίας ν' απαγορεύσουν την πραγματοποίηση της μονομαχίας.

Μετά απ' αυτό, οι μάρτυρες δήλωσαν, ότι ήταν υποχρεωμένοι να συμμορφωθούν με τις εντολές της αστυνομικής αρχής και έσύναξαν πρωτόκολλο όριστικής ματαιώσεως της ένοπλης συναντήσεως των δύο αντιπάλων.

Φθάνουμε τώρα σ' μια άλλη μονομαχία του Σπύρου Μερκούρη με τον παλαιό Δημοτικό Σύμβουλο, γιατρό Β. Τουφεγή, τον Οκτώβριο του 1909.

Αφορμή της μονομαχίας αυτής, που πραγματοποιήθηκε με πιστόλια, ήταν το ζήτημα που είχε δημιουργηθεί, τότε, για τα ψυγεία των Αθηνών. Ζωνή συζητησι έπροκάλεσε το θέμα αυτό τόσο στο Δημοτικό Συμβούλιο Αθηναίων, όσο και στις έφημερίδες.

Επρόκειτο, δηλαδή, να έκτεθι σ' έμειδοτικό διαγωνισμό το έργο της κατασκευής υπογείων ψυγείων στη Νέα Αγορά.

Κατά τη σχετική συζητησι που έγινε στο Δημοτικό Συμβούλιο και ύστερα από πρότασι του Δημάρχου ν' ανατεθι το έργο, με σύμβασι του Δήμου σ' ειδικό εργολάβο, ο Τουφεγής έφερε αντιρρήσεις, υποστηρίζοντας, ότι θα έπρεπε να εξασφαλισθ ο Δήμος, όχι μόνο για την έκτελεσι του έργου, αλλά και για την αποφυγή στο μέλλον αξιώσεως γι' αποζημίωσι σε περίπτωση που για, διαφόρους λόγους, δεν θα έκτελείτο το έργο.

Αλλά η συζητησι της υποθέσεως δεν περιωρίστηκε μόνο στο Δημοτικό Συμβούλιο. Έφτασε και ως τις στήλες μερικών από τις αθηναϊκές έφημερίδες της εποχής εκείνης. Στο «Σκρίπ» μάλιστα δημοσιεύθηκαν και ανακοινώσεις του Τουφεγί και του συναδέλφου του στο Δημοτικό Συμβούλιο Παπασπυροπούλου, που ισχυρίζονταν, ότι η έκτελεσι του έργου των ψυγείων είχε προκηρυχθ

για τα μάτια του κόσμου και ότι έπρόκειτο ν' ανοιχθούν μόνο μερικοί λάκκοι, μπροστά στο Βαρβάκειο, που θα έμεναν, έπειτα, ανοιχτοί, για να ζητηθούν, αργότερα, και αποζημιώσεις από το Δήμο.

Απαντώντας στο δημοσίευμα του «Σκρίπ» ο Σπ. Μερκούρης, έστειλε γράμμα στην έφημερίδα «Εστία» με ημερομηνία 8 Οκτωβρίου 1909, λέγοντας, ότι δεν πίστευε τέτοιες «ατιμίες και αχρειότητες» που έπρόσβαλλαν και όλους τους άλλους συναδέλφους τους, να είχαν στο «Σκρίπ» οι δημοτικοί σύμβουλοι Τουφεγί και Παπασπυροπούλου. Γι' αυτό και περίμενε να διαψεύσουν τα γραφέντα.

Μετά τη δημοσίευσι του γράμματος αυτού, ο Δημοτικός Σύμβουλος Β. Τουφεγής, έστειλε στο Μερκούρη, ως μάρτυρές του, τον τότε υπολοχαγό του πυροβολικού Ίωαννη Ίσάχομαχο και τον υπίλαρχο Παναγι. Κλείτο, που του έζητησαν ίκανοποίηση για λογαριασμό του πελάτου τους.

Ο Μερκούρης, όταν άκουσε το σκοπό της έπισκέψεως των δύο αξιωματικών, ξαφνιάστηκε και είπε:

— Μπα! Δεν ήξερα τον Τουφεγή και για μονομαχο!

Όρισε, όμως, άμέσως κι' αυτός ως μάρτυρές του, το λοχαγό του πεζικού Κ. Μήτσα, και το δικηγόρο Γεώργιο Αναστασόπουλο. Οι τέσσερις μάρτυρες συνεδρίασαν το μεσημέρι στις 11 Οκτωβρίου 1909. Και αφού έκτεσαν την υπόθεσι, έσύναξαν πρωτόκολλο μονομαχίας με τους παρακάτω όρους:

Όπλον: Πιστόλια μονομαχίας των Τομπάκι και Μάνου, που δηλωθήκε με διαβεβαίωσι του λόγου τιμής απ' τους δύο αντιπάλους, ότι ουδέποτε προηγουμένως τα είχαν χρησιμοποιήσει.

Τόπος συναντήσεως: Ο χώρος μετά τα παρατήματα της οδού Λιοσίων.

Όρα 5 το απόγευμα. Όρίστηκε ανταλλαγή 1 βολής και από τα δύο μέρη, από απόστασι 25 μέτρων. Οι πυροβολισμοί, μεταξύ του παραγγέλματος «πύρ» και των λέξεων ένα-δύο-τρία.

Η γύμνωσι των πιστολίων ανέτεθι στους Κλείτο και Αναστασόπουλο και σε περίπτωση που η έκρώνησι του παραγγέλματος στον Αναστασόπουλο.

Με τους παραπάνω όρους, πραγματοποιήθηκε, την ίδια ημέρα και την ώρισμένη ώρα, η μονομαχία κοντά στο τέρμα Λιοσίων.

Αλλά και των δύο αντιπάλων οι σφαίρες, αστόνησαν και η μονομαχία θεωρήθηκε, ότι έληξε, χωρίς να συμπληρωθούν οι δύο αντίπαλοι, που αργότερα όμως έγιναν και πάλι φίλοι.

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

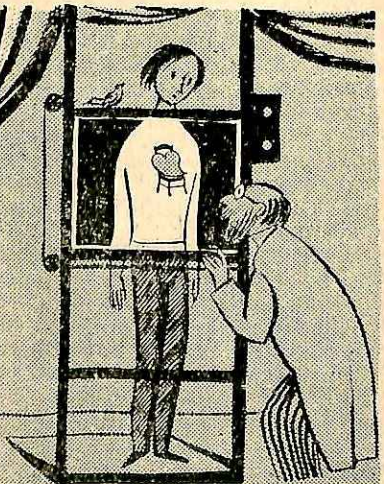
ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

Ό τ α μ ί α ς: Φεύγω, κύριε διευθυντά, και θ' αναγκασθώ να παραδεχθώ πώς αφήνω πίσω μου ένα δυσαναπλήρωτο... κενόν!

Ό σ π ή κ ε ρ: Και τώρα θ' ακούσετε τον αγαπημένο σας έγγαστριμυθο κ. Βαθυφωνιάδη!...

— Η καρδιά σου, παιδί μου, φαίνεται πολύ κουρασμένη!...

Τὰ τέσσερα όπλα ΤΗΣ ΠΑΝΙΡΕΜΕΝΗΣ

Πώς θα κρατήσετε πιστό τον άντρα σας

Τα περισσότερα «όλισθήματα» των παντρεμένων — των ανδρών δηλαδή — φαίνονται τελείως ακούσια. Και ίσως πραγματικά να είναι. Μπορεί όμως επίσης να θεωρηθούν αποτέλεσμα μιας υποσυνείδητης ανάγκης. Έρχονται δηλαδή σαν συνέπεια της ελλείψεως ενός ή περισσοτέρων απ' τα τρία βασικά πράγματα που ζητούν οι άνδρες απ' τη ζωή.

Ποιά είναι τα πράγματα αυτά: Η δύναμις, ένα σπίτι ευχάριστο και η ερωτική ίκανοποίησις.

Ο άντρας μπορεί να βοηθ η δύναμι στην έρευσά του — όποια δουλειά κι' αν κάνει, ένοστασίωσης ή υπάλληλος, ενοάτης ή έπιστήμων. Αν όμως δεν τ η έπιτύχη, από φυσική αδυναμία του, τότε ξεθυμαίνει στη γυναίκα του, με μια έπίδειξις δυνάμεως εις βάρος της για να ίκανοποίησι τον έγωισμό του.

Ένα ευχάριστο σπίτι — έπιτυγχάνεται δίχως πολύ κόπο και μ' ελάχιστά έξοδα, αρκεί να η γυναίκα αληθινά ένοστικη νοικοκυράς και κάποια έφευρετικότητα. Με έξη μέτρα απ' το σπινόζερ υβασμα και με δύο μεγάλα χαρτονένια κουτιά μπορεί μια νοικοκυρά με ταλέντο να σκαρώσει πραγματικά αριστουργήματα. Δεν έχει άλλωστε συνήθως ύπερβολικές απαιτήσεις ο άντρας. Το ότάνει ένα περιβάλλον ζεστό και ξεκούραστο και μια άνετη πολυθρόνα για να ξεπληρώη μετά το φαγητό...

Έρχομαστε τώρα στην ερωτική ή ίκανοποίησι. Αυτή λοιπόν αρχίζει με την βρασι. Πώς μπορεί ποτέ να ευχαριστιέμενος ο άντρας από μια γυναίκα, που φροντίζει μιν να φοράη π.χ., κομψά παπουδάκια, άφνει δίχως τα μαλλιά της ξεχτενιστά; Δεν είναι φυσικό να στραφώ τρε προς τις άλλες γυναίκες, που καιροπυλατούν για να τον ασπάζουν;...

Έχετε στη διάθεσί σας τέσσερα γερά «σκοινιά», για να δέσετε μ' αυτά τον άντρα σας και να τον κρατήστε πιστό σε σας. Το καθένα απ' αυτά, μόνο του, θα σας βοηθήσει πολύ. Ακόμη όμως καλύτερο είναι να υπάσχοναι και τα τέσσερα.

Το πρώτο είναι: ένα σώμα περιποιημένο. Με το γενικό αυτό όρο έννοούμε σώμα και πρόσωπο

ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

* Στις Ένωμένες Πολιτείες λειτουργούν 448 μετεωρολογικά παρατηρητήρια.

* Οι συνδρομητά της τηλεόρασεως στην Αμερική, υπολογίζονται σε 30 εκατομμύρια.

* Στις Ένωμένες Πολιτείες κατασκευάστηκε μια γυναιρία, που είναι ευαίσθητη στο έν εκατομμυριοστό του γραμμαρίου. Οι ίνες του φυτού «κουάρες», που χρησιμοποιούνται ως βάρη, έχουν διάμετρο που αντιστοιχεί στο 1/50 της διαμέτρου μιας τρίχας.

* Ένας Σουηδός έπιστήμων υποστηρίζει, ότι ο Ατλαντικός έχει ήλικια 500 εκατομμυρίων έτών, δηλαδή το τέταρτον της ήλικίας της γής, που υπολογίζεται σε 2 δισεκατομμύρια χρόνια.

* Στις Ένωμένες Πολιτείες αντιστοιχεί ένα τηλεόνο σε 4 κατοίκους, ενώ στον υπόλοιπο κόσμο αντιστοιχεί ένα τηλεόνο σε 80 κατοίκους.

* Οι Αμερικανοί έγκατέστησαν ένα μετεωρολογικό σταθμό, σ' απόστασι 650 χιλιομέτρων από το Βόρειο Πόλο.

σκολαστικά καθαρά, νύγια δίχως παρονυχίδες, φρούδια κανονικά σγείασμένα, άτοιγες κνήμες και μπράτσα, καλοσιδερωμένο φόρεμα, όχι φαγωμένα τακούνια ούτε κάλτσες με φυγάτους πόντους, και γενικώς όλες εκείνες τις λεπτομέρειες που άπαρτίζουν ένα περιποιημένο σύνολο.

Η γυναίκα που φροντίζει έτσι για το παρουσιαστικό της, έχει διπλό κέρδος: Πρώτον, άρρσει στον άντρα της, και δεύτερον αισθάνεται το ήθος της τονωμένο απ' την αυτοπεποίθησι και κάνει πιδ ευχάριστα τις δουλειές του νοικοκυριού της.

Το δεύτερο «σκοινί» είναι το σώμα που λείτουμε γυί καλά. Πώς μπορεί π.χ. να κάνει ποτέ ευχάριστη συντροφιά μια γυναίκα που υποφέρει συνεχώς από το στομάχι της; Η πώς μπορεί να διεκδικήσει τίτλους ωραιότητας εκείνη που έχει κομμένα τα μάτια της απ' την αϋπνία;

Στο κάτω-κάτω, είναι τόσο άπλο για μια γυναίκα το να διατηρη πάντα την υγεία της! Αρκεί να τρέφεται κανονικά, να κοιμάται αρκετά, να αναπνέη καθαρό αέρα, να κάνει λίγη γυμναστική (χωρίς κουραστικές ύπερβολές) και να πίνη αρκετό νερό.

Όταν ύπάρχη μια έπιμονη ανωμαλία του οργανισμού (κακοστουαγία, αϋπνία, κλπ.), αμοόδιος είναι ο γιατρός.

Η ωραιότης του γαράκτι ήρος αποτελεί το τρίτο όπλο της παντρεμένης. Αυτό είναι πιδ ακαθόριστο απ' τα προηγούμενα. Είναι ο «φωτιστέφανος» που δημιουργών γύρω από μια γυναίκα τα ψυχικά και πνευματικά της χαρίσματα. Από τις κλίσεις της, τις πεποιθήσεις της, τη συμπεριφορά της απέναντι της ζωής, γενικά από την προσωπικότητά της, αναβλύζει μια έσωτερική ακτινοβολία, που γοητεύει ένα τυχαίο γνώριμο, αλλά αιχμαλωτίζει το σύζυγο που έχει την ευκαιρία να τη γνωρίσει καλύτερα.

Η γυναίκα αυτή αγαπάει τη ζωή και τους ανθρώπους. Τελείως αντίθετος τύπος είναι η γκρινιάρη, η απαισιόδοξη, που της φταίει το κάθε τι. Η αντίπαθέτις της προς τη ζωή και τους ανθρώπους δηλητηριάζει αυτή την ίδια και της δημιουργεί πραγματικές φυσικές ανικανότητες. Μια τέτοια γυναίκα δεν μπορεί να κρατήσει για πολύ τον άντρα της.

Αοίσαιτε τελευταία τη σ α ν η ν.

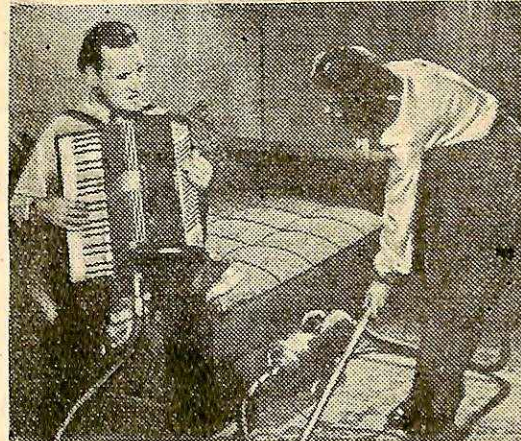
Είνε άλλωστε και το λιγώτερο σπουδαίο από τα τέσσερα όπλα της παντρεμένης. Οι περισσότεροι άντρες δεν παντρεύονται με «πίν-άπ-γκέολες», αλλά με συνθισμένες γυναίκες. Όταν όμως ύπάρχη το περιποιημένο σώμα, η υγεία κι' η ωραιότης του χαρακτήρος, τα τρία αυτά μαζί αποτελούν ήδη αρκετή σάνη.

Έξετάστε λοιπόν με προσνή, ειλκρίνεα και αμεροληψία τη συζυγική ζωή σας και ρωτήστε τον εαυτό σας αν θάγε λόγο ο άντρας σας να έπιθυμηση την απιστία. Το πιθανώτερο είναι ν' αναγνωρίσετε ότι ύστερείτε λιγάκι, στο συναγωνισμό σας με τις άλλες γυναίκες. Φροντίστε λοιπόν να σφίξετε τα τέσσερα «σκοινιά», για να κρατήστε τον άντρα σας — η για να τον εαυφέρετε κοντά σας, αν έχη αρχίσει ήδη ν' απομακρύνεται.

Τις εύρισκ' πολύ εύκολες

Μια φοιτήτρια του πανεπιστημίου ού Ουίσκονσιν, η Σέιμους Χάντλερ, άπεσώθη από τις εξετάσεις του τελευταίου έτους, γιατί εύρισκε ότι οι ερωτήσεις που της έκαναν οι καθηγητά ήταν πολύ εύκολες.

— Οι ερωτήσεις αυτές, δήλωσε, προσέβαλλαν την εύθυία μου.

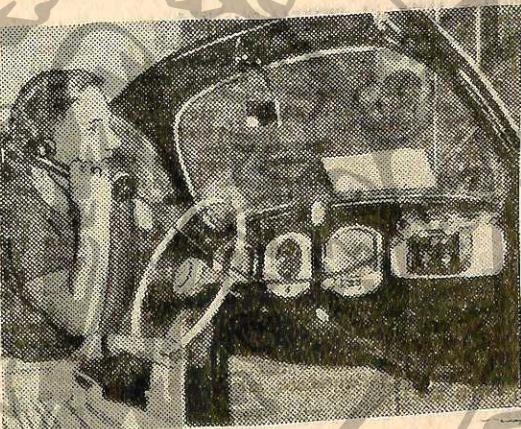
ΕΝΑΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΣ

Ένας παίκτης φυσασμόνικας της Βιέννης, για ν' αποφύγη τις προσπάθειες, που απαιτεί το συνεχές ανοιγοκλείσιμο του οργάνου του προσάρμοσε σ' αυτήν την ηλεκτρική σκούπα του. Για να τ η κατάφέη όμως αυτό πέτυνε έναν άλλο μηχανικό έθλο: Έκανε τ η σκούπα του τελείως αθόρυβη, γιατί διαφορετικά ο θόρυβος της θα σκέπαζε ένολητικώτατα τις νότες του ακορντεόν.

Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΟ ΑΛΟΓΑΚΙ

Οι κάτοικοι του Κέντ της Αγγλίας δεν παραξενεύονται πιδ καθόλου βλέποντας κάθε πρωί την κυρία Μπαλαντίν που βγαίνει να ψωνίση με το αλογάκι της. Πρόκειται για ένα ηπικόσωμο «Πόνεϋ-Σέιλαντ», στο όποιο φορτώνει τα ψώνια της για να τα μεταφέρει στο σπίτι της γρήγορα και δίχως να κουράζεται καθόλου.

ΤΗΛΕΦΩΝΟ ΣΤΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ

Στην Αμερική σήμερα τ' αυτοκίνητα των τελευταίων μοντελων δεν ένουν μόνο ραδιόφωνα, αλλά και τηλεφωνα νάρις στο όποιο μπορεί κανείς να τηλεφωνή απ' όπου σ' έποινώδητε και να δηνθ τηλεφώνηα απ' όπου σ' έποινώδητε. Οι ειδικοί τεχνικοί προβλέπουν ότι τα αυτοκίνητα του 1953 θα είναι έφοδιασμένα και με δέκτη τηλεόρασεως.

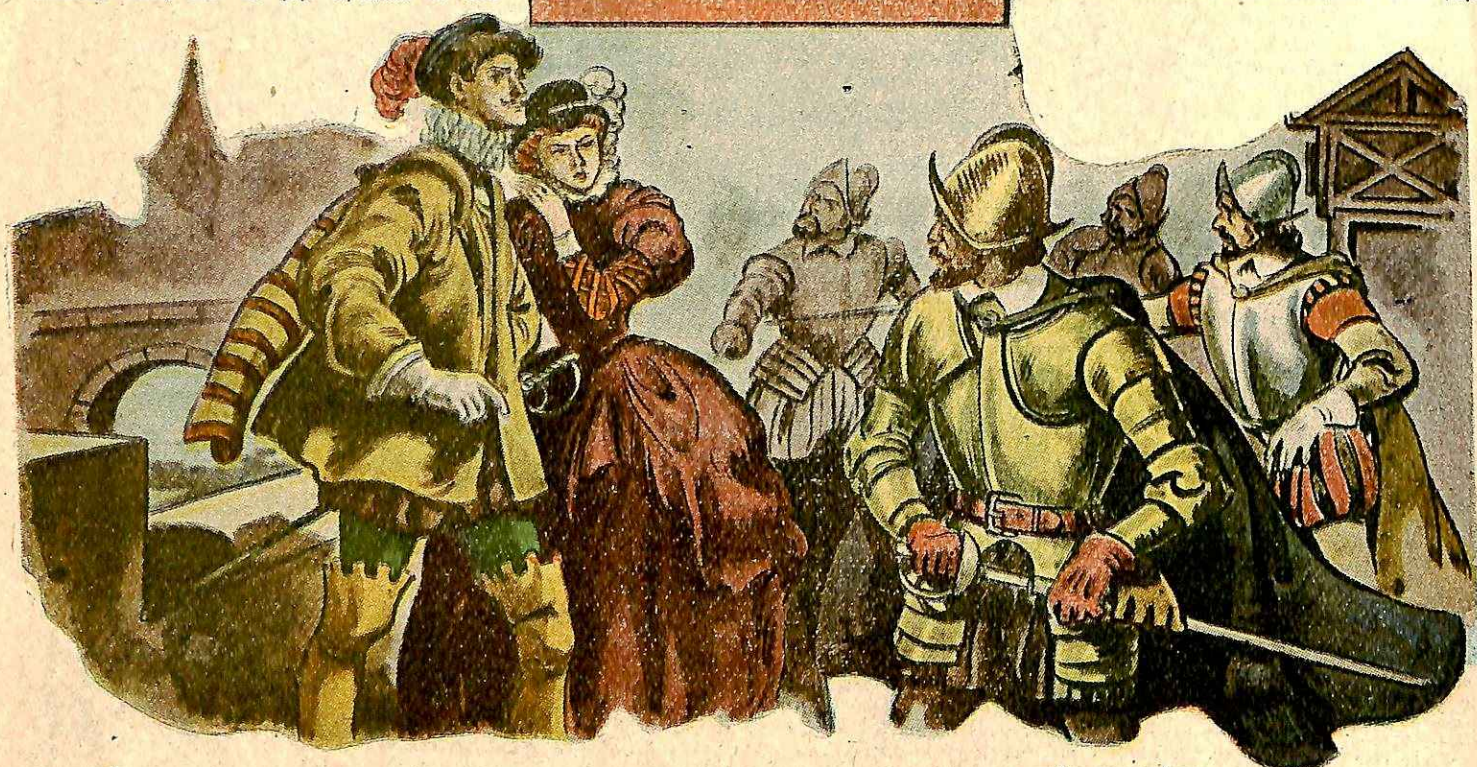
ΙΣΤΟΡΙΚΟ Δ'ΗΓΗΜΑ

Αγαπημένο μου, είδα ένα κακό όνειρο απόψε... είπε η Άννα-Μαρία στο νεαρό βαρόνο. Καμιά δεκαριά άνθρωποι, με άγριες φυσιογνωμίες, σε κυνηγούσαν! Σε τριγύρισαν μια στιγμή κι' άρχισαν να σε τρυπάνε με τα ξίφη τους. Κι' όπως έγω έκλαιγα, γύρισαν προς το μέρος μου, για να με σκοτώσουν... Εκείνη τη στιγμή ξύπνησα...

Ο νεαρός βαρόνος Αϊμάρ ντε Σαιντ-Κρουά γέλασε.

— Άνοησίες! είπε. Είπατε τώρα κύριοι της πόλεως κι' αλλοίμονο σε κείνον που θα τολμούσε να μας πειράξει!...

Η ζωή τότε των ανθρώπων έβριζε πολύ λίγο. Οι θρησκευτικοί πόλεμοι είχαν αιματοκυλήσει τη Γαλλία. Καθολικοί και Ουγενότοι, συναγινίζονταν μεταξύ τους σε θηριωδία. Καί, σαν να μην έφταναν οι δύο

αντιμαχόμενες παραταξεις, είχαν σχηματισθεί κι' ένα σωρό ομάδες, που έρχονταν για δικό τους λογαριασμό, μέσα στη γενική αταξία και τη σύγχυση.

Το Κάν, στη βόρεια Γαλλία, ήταν μια από τις πόλεις που είχαν υποφέρει περισσότερο από όλες τις άλλες. Κατά τα τέλη του 1562, οι Ουγενότοι πέρασαν σαν λαίλαπα από εκεί, πυρπόλησαν τις εκκλησίες, έσφαξαν εκατοντάδες καθολικούς κι' ατίμασαν αναρίθμητες νέες. Η προσέγγιση όμως των καθολικών, τους ανάγκασε να φύγουν. Μα και οι καθολικοί έκαμαν τα ίδια εις βάρος της άλλης παρατάξεως κι' όταν έφυγαν κι' αυτοί, η Κάν έζησε πολλές ημέρες μέσα στην αναρχία και τη φρίκη. Οι λαικές τάξεις, που οι οδικοί πόλεμοι της είχαν καταστρέψει πεινώντας. Και ξέσπασαν έναντιόν των πλουσίων άριστοκρατών.

Ένα από τα θύματά τους, ήταν κι' ο γηραιός βαρόνος ντε Κλενσάν. Το εξαγριωμένο πλήθος, τον είχε σκοτώσει μπροστά στα μάτια της κόρης του, της νεαρής Άννας-Μαρίας, που ήταν τότε μόλις δεκαοκτώ χρόνων. Μερικοί είχαν σηκώσει κιόλας το χέρι έναντιόν της...

Αλλά, ξαφνικά, έγινε κάποια ανάταραχη ανάμεσα στο πλήθος, που είχε καθή μεσα στο σπίτι κι' ένας άντρας με ψηλό ανάστημα, έφτασε, σπρώχνοντας δεξιά κι' αριστερά, μπροστά στη νέα. Απλωσε άμέσως το χέρι πάνω στον άμο της και είπε:

— Αυτή η νέα βρίσκεται κάτω από την προστασία μου!...

Επειτα, τράβηξε το ξίφος του και φώναξε με άγρια φωνή:

— Είμαι ο λοχαγός ντε Μπουρόν κι' έχω έντολη να επαναφέρω την ησυχία και την τάξη στην πόλη!...

Από ποιών; τον ρώτησαν δυο-τρεις. Τό ξίφος του κολοσσού έπεσε με όλη την δύναμη στα κεφάλια εκείνων που βρίσκονταν πιο κοντά του. Δύο απ' αυτούς, κυλίστηκαν νεκροί. Οι άλλοι τάβαλαν άμέσως στα πόδια και, σε λίγο, δεν είχε μείνει ούτε ένας μέσα στο σπίτι. Ο Μπουρόν γύρισε τότε προς το μέρος της νέας, που τον κύταζε τρομαγμένη.

— Αϊμάρ, φυλάξου! φώναξε η Άννα-Μαρία στον αγαπημένο της. Οι άνθρωποι αυτοί έχουν κακούς σκοπούς...

— Οι ηλίθιοι, είπε, ήθελαν να μάθουν ποιός μου έδωσε την έντολη! Δεν τους άκούσε, λοιπόν, το όνομά μου; Εκείνο που θεωρώσα περίττο να κάμω γνωστό σ' αυτούς, θα το πω σε σάς, ωραία μου. Τριακόσιοι άνθρωποι, που μου είναι αφοσιωμένοι ως το θάνατο και που δεν ξέρουν τί θα πη τρώμος, με ακολουθούσαν ως εδώ. Αυτό σημαίνει πως είμαι ο κυρίαρχος του Κάν! Και χαμογέλασε.

Και σεις, πρόσθεσε είσασε η προστατευόμενη του. Νομίζω πως δεν θ' αρνηθήτε την ευνοία σας στον άνθρωπο που κρατάει όλο το Κάν στα χέρια του... Ακούτε αυτές τις φωνές;... Οι άνθρωποι μου δεν κάνουν διάκριση μεταξύ Καθολικών και Ουγενότων... Τους έδωσα έντολη να σκοτώσουν μερικούς, για να φρονιμώσουν οι άλλοι. Και τώρα είναι καιρός να σκεφθούμε για σάς, ωραία μου... Δέχστε την προστασία μου:

— Την προστασία ενός δολοφόνου; Ο Μπουρόν γέλασε.

— Πως σας άρεσουν τα μεγάλα λόγια! είπε. Τι είναι οι Ουγενότοι κι' οι Καθολικοί; Οι πρώτοι υπηρετούν, χωρίς να τα καταλαβαίνουν, την αχαλίνωτη φιλοδοξία των Κοντε, που, σαν βασιλική πρίγκηπισ, διεκδικούν το θρόνο της Γαλλίας για τον εαυτό τους. Οι δεύτεροι, πάλι, είναι δούλοι των δυνάμεων της Γκίζης, που, μη μπορώντας να φτάσουν ως το θρόνο, ονειρεύονται να γίνουν υποστηρικτές του βασιλέως, μ' άλλα λόγια, να συγκεντρώσουν την εξουσία στα χέρια τους. Η θρησκεία είναι ένα πρόσχημα, που το χρησιμοποιούν κι' οι πρώτοι κι' οι δεύτεροι για να φτάσουν στο σκοπό τους!

Εγώ όμως, είμαι πιο ελκυστική απ' αυτούς. Δεν χρησιμοποιώ τη θρησκεία για να σκεπάζω τις πράξεις μου. Λέω καθαρά: Είμαι ο Μπουρόν, που προσπαθώ να εξασφαλίσω μια θέση κάτω από τον ήλιο κι' αλλοίμονο σε κείνον που θα βρεθί μπροστά μου! Τι έχετε να πείτε σ' αυτά, ωραία μου;

— Σας μισώ! ήταν η απάντησή της

Άννας-Μαρίας.

— Μου φτάνει τώρα το μίσος σας! είπε ο Μπουρόν. Καί, για αντάλλαγμα, σας παρέχω την προστασία μου!

Χαιρέτησε κατόπιν τη νέα κι' έφυγε.

Πέρασε καιρός από τότε.

Ο Μπουρόν ήταν πάντα κύριος του Κάν, αλλά, μ' όλες τις προσπάθειές του δεν είχε κατορθώσει να συγκινήσει την καρδιά της Άννας-Μαρίας.

Μια μέρα, τέλος, έφτασαν οι Καθολικοί. Ο τυχοδιώκτης λοχαγός προθυμοποιήθηκε τότε να τους παραδώσει την πόλη και ανέλαβε μαζί με τους συντρόφους του, υπηρεσία στις τάξεις τους.

Η Άννα-Μαρία είχε ξαναβρεί τώρα τον αγαπημένο της Αϊμάρ.

Εκείνη το βράδυ, είχαν βγή για να κάνουν έναν περίπατο στην πόλη. Αλλά, ξαφνικά, βρέθηκαν περικυκλωμένοι από μερι-

κούς στρατιώτες.

Η Άννα-Μαρία αναγνώρισε άμέσως το Μπουρόν στον αξιωματικό που τους διοικούσε και θυμήθηκε πάλι το νυχτερινό όνειρό της.

— Αϊμάρ, φυλάξου! φώναξε στον αγαπημένο της. Οι άνθρωποι αυτοί έχουν κακούς σκοπούς!...

Ο βαρόνος ντε Σαιντ-Κρουά έκαμε ένα βήμα προς τα πίσω και έτοιμάστηκε να βγάλει το ξίφος του. Αλλά δεν πρόφτασε. Ο Μπουρόν κι' οι άνθρωποι του ρίχτηκαν άμέσως πάνω του κι' άρχισαν να τον τρυπάνε με τα ξίφη τους... Ο δυστυχισμένος νέος κυλίστηκε καταγής, αιμόφυρτος...

Οι δολοφόνοι είχαν άποτραβηχτή τώρα μερικά βήματα.

Η Άννα-Μαρία έστεκε ακίνητη πλάι στον αγαπημένο της Αϊμάρ. Ο τρώμος κι' η φρίκη είχαν παραλύσει τις δυνάμεις της.

Αλλά, ξαφνικά, ένα άλλο αίσθημα, πιο δυνατό, κυριάρχησε στην ψυχή της.

Εσκυψε τότε πάνω στον Αϊμάρ, τράβηξε αθόρυβα το ξίφος του και, τρέχοντας ξαφνικά το βύθισε ως τη λαβή μέσα στο στήθος του Μπουρόν, που κυλίστηκε άμέσως νεκρός.

Αλλ' η προσπάθεια αυτή είχε εξαντλήσει τις δυνάμεις της Άννας-Μαρίας. Και σωριάστηκε χάρω, αφήνοντας ένα υπόκοφο βογγητό.

Είχε γάσει τις αισθήσεις της.

Οι άνδρες του Μπουρόν, μόλις είδαν νεκρό τον αρχηγό τους, τάβαλαν στα πόδια. Επειτα από κάμποση ώρα, μια περίοδος, πέρασε απ' εκείνο το μέρος. Κι' οι άνδρες που την αποτελούσαν, είδαν τότε πως ο βαρόνος ντε Σαιντ-Κρουά, μ' όλο που τα τραυμάτά του ήταν πολύ σοβαρά ζούσε ακόμη...

Αυτό ήταν το πρώτο πράγμα που έμαθε η Άννα-Μαρία, όταν συνήλθε από τη λιποθυμία της.

Επειτα από κάμποσο καιρό, έγιναν οι γάμοι των δύο νέων. Και το παλιό χρονικό, από όπου δανεισθήκα αυτή την ιστορία, προσθέτει πως έζησαν ευτυχισμένοι.

ΛΕΟΝ ΤΡΕΚ

Το πνευμονικό ΟΙΔΗΜΑ

Το πνευμονικό οίδημα ήταν ως προχθές ακόμη μια ασθένεια, που πολλοί γιατροί δεν την συναντούσαν ούτε μια φορά κατά την εξέταση του επάγγελμάτος τους. Αλλά σήμερα είναι, δυστυχώς, πολύ πιο συχνό από ότι φανταζόμαστε. Πράγμα που σημαίνει ότι οι συνθήκες της σημερινής ζωής το ευνοούν.

Στις σύγχρονες πόλεις ο αέρας δεν είναι μόνο ανθυγιεινός, αλλά και φορτωμένος με σκόνης και διάφορα όξέα, που, με τον καιρό, πληγώνουν τους πνεύμονες.

Κατά τον πόλεμο του 1914—18 παρατηρήθηκαν πολλές περιπτώσεις πνευμονικών οιδημάτων σε στρατιώτες, που είχαν υποστεί επίθεσι με άσφουξιγόνα αέρια. Αλλά και το υποβρύχιο ψάρεμα, που διαδίδεται ολοένα περισσότερο στις ημέρες μας, φαίνεται ότι ευνοεί αυτή την ασθένεια. Παρατηρήθηκαν πολλές περιπτώσεις πνευμονικών οιδημάτων σε άτομα που ασχολούνται μ' αυτό το είδος του ψαρέματος. Φαίνεται δε πιθανόν ότι η είσοδος σταγονιδίων θαλασσίου νερού στους πνεύμονες προκαλεί τον ερεθισμό τους. Τα σταγονίδια αυτά παίρνουν τον ίδιο ρόλο με τις σκόνης και τα όξέα που βρίσκονται στον αέρα των πόλεων.

Κανένα δυσάρεστο σύμπτωμα δεν προαναγγέλλει την εμφάνισή της ασθένειας. Μια μέρα, το άτομο αισθάνεται ξαφνικά, έναν δυνατό πόνο στο στήθος ή τη ράχη. Συγχρόνως η θερμοκρασία του ξεπερνάει τους 40 βαθμούς. Ο γιατρός δεν μπορεί ν' αποφαισί άμέσως. Υποπτεύεται μια πνευμονική συμφόρηση, γιατί ο ασθενής παρουσιάζει όλα τα συμπτώματά της.

Ο πυρετός, ωστόσο, συνεχίζεται, με απότομες ανόδους και καθόδους. Αρκετές ημέρες αργότερα — 8 έως 15 — ο ασθενής κυριεύεται, ξαφνικά, από ισχυρό βήχα και βγάζει από το στόμα του μια ή περισσότερες γουλιές δυσώδους πύου. Αυτό σημαίνει ότι το απόστημα έσπασε.

Κατά τις επόμενες ημέρες, ο ασθενής εξακολουθεί να βγάζει πύον από το στόμα του, αλλ' η ποσότης του ελαττώνεται βαθμιαία. Αυτό γίνεται σε ώριμες ώρες και, συνήθετα, το πρωί και το βράδυ.

Η άναπνοή του ασθενούς είναι δυσώδης. Σε πολλές περιπτώσεις, έξ' άλλου, μαζί με το πύον βγαίνει ποσότης αίματος.

Η γενική κατάσταση του ασθενούς επιδεινώνεται σε μεγάλο βαθμό. Αδυνατίζει πολύ γρήγορα και το πρόσωπό του παίρνει τεφρώδες χρώμα. Τα νύχια του έξ' άλλου, κυρτώνονται και γίνονται, όπως των αρπακτικών ορνέων. (Αυτή η κύρωση χαρακτηρίζει όλα γενικώς τα πνευμονικά νοσήματα). Η άκρως σπαστική εξέταση επιτρέπει στο γιατρό να διακρίνει την ύπαρξη ενός σπηλαιίου, που προέρχεται από το απόστημα που έσπασε.

Αν αναλύσουμε τα πτύελα του ασθενούς, θα βρούμε μέσα σ' αυτά ένα μεγάλο αριθμό μικροβίων: πνευμονοκόκκους, στρε-

Πως φαίνεται ο πνεύμων, στον όποιον έχει σχηματισθεί απόστημα, σε μια ραδιογραφική πλάκα.

πτοκόκκους, σταφυλοκόκκους, πνευμονοβακίλλους κτλ. Τα μικρόβια αυτά χειροτερεύουν την κατάσταση του ασθενούς.

Το πνευμονικό οίδημα μπορεί να προέλθει από πολλές αιτίες. Οι κυριώτερες απ' αυτές είναι η διαταραχή του νευροφυτικού συστήματος, αγγειοκινητικές παραλύσεις, τοξική ενέργεια μικροβίων στο σημείον όπου σχηματίζεται το απόστημα κτλ. Αλλά και η ψύξις επίσης μπορεί, υπό ώριμες προϋποθέσεις, να προκαλέσει το σχηματισμό του.

Μια ασθένεια της εποχής μας

Το πνευμονικό οίδημα αποτελεί μια πολύ σοβαρή ασθένεια. Αποτελεί, πάντως, ευτύχημα το να διαρραγή το απόστημα και να βγή το πύον από το στόμα. Αυτός ο αυτόματος καθαρισμός είναι δυνατόν, μάλιστα, να επιφέρει την ταχεία θεραπεία. Καί στην περίπτωση όμως αυτή, που αποτελεί την ευνοϊκότερη εξέλιξη της ασθένειας, η ανάρρωση είναι βραδυτάτη. Ο ασθενής δεν κατορθώνει να σηκωθεί από το κρεβάτι του προτού περάσουν πολλοί μήνες.

Αλλ' η θεραπεία δεν επέρχεται πάντα με το σπασίμο του απόσπτηματος. Σε πολλές περιπτώσεις, τουναντίον, το απόστημα καταντάει χρόνιο. Ο ασθενής βγάζει τότε από το στόμα του πύον για πολλούς μήνες. (Η κατάσταση αυτή μπορεί να συνεχισθεί ένα ή δύο χρόνια.) Στην περίπτωση αυτή, η τοξική ενέργεια των μικροβίων υποσκάπτει βαθμιαία τον οργανισμό του και η ασθένεια είναι δυνατόν να έχη μοιραία εξέλιξη.

Παλαιότερα, η πρόγνωση για έναν ασθενή, που είχε προσβληθεί από αυτή την ασθένεια, ήταν δυσμενής. Σή-

Σχηματική παράσταση πνεύμονος στον όποιον έχει σχηματισθεί απόστημα (Α). Όταν το απόστημα αυτό σπάσει, το πύον θα βγή από τους βρόγχους και την τραχεία (Τ), ακολουθώντας τη διακεκομμένη γραμμή. Μεσα στον κύκλο: Μεγεθύνσεις των μικροβίων του πύου.

τοξική ενέργεια των μικροβίων. Ο κίνδυνος της ύποτροπης δεν εξαφανίζεται λέως με την έγχείρησι. Αλλ' όπωσδήποτε περιορίζεται σε πολύ μεγάλο βαθμό, πράγμα αρκετά σημαντικό.

Και τ φυτο προσβάλλονται από πυρετό

Σύμφωνα με τον Άγγλο βοτανολόγο δόκτορα Χότκιν, τα φυτά προσβάλλονται από πυρετό, όπως τα ζώα και οι άνθρωποι. Η κανονική θερμοκρασία του φυτού πρέπει να είναι κατά 0.5—1.5 βαθμούς ανώτερη από εκείνη του περιβάλλοντος. Όταν όμως, το φυτό είναι άρρωστο, η θερμοκρασία του ξεπερνάει κατά 2—2.5 βαθμούς τη θερμοκρασία του περιβάλλοντός του. Μπορούμε να πούμε ότι έχει τότε πυρετό.

ΑΥΤΗ η ιστορία άρχισε με μια επίσκεψη που έκανε ο αστυνομικός Κόσιον στο μέγαρο του Χάρτυμπουρ Γκουτλεμπέργκερ. Ο Βαθύπλουτος αυτός Αμερικανός τον είχε καλέσει για να ζητήσει την βοήθειά του. Ο Κόσιον πρώτη φορά έβλεπε ένα δισεκατομμυριοχού τόσο δυστυχισμένο. Ο Γκουτλεμπέργκερ είχε πέσει θύμα μιας σοβαρής κλοπής. Έμπειροι διαρρηκτές είχαν ανοίξει το χρηματοκιβώτιό του και του είχαν πάρει τριάντα χιλιάδες δολάρια.

Μα ο Γκουτλεμπέργκερ δεν ήταν στενοχωρημένος γι' αυτό. Μόλις αντίκρισε τον Κόσιον του έσφιξε μ' ένα καρδιά-τητα το χέρι κι' άμέσως τον ώθησε στο σαλόνι μπροστά στο πορτραίτο μιας πολύ όμορφης νέας.

—Τι θαμύσιος πίνakas, παρατήρησε μ' ειλικρίνεια ο Κόσιον. Αυτό το έργο θα είναι ασφαλώς κανονός διασημού ζωγράφου... Μήπως λοιπόν θέλετε να σας το φυλάξουμε; Θα κοστίσει δίχως άλλο μια ολόκληρη περιουσία...

—Ακριβώς, στέναξε ο Γκουτλεμπέργκερ. Αυτό θέλω να μου προστατέψετε. Αυτό το πρόσωπο που παριστάνει είναι η μοναχοκόρη μου. Είδατε πόσο όμορφη είναι; Σωστός άγγελος! Κι' όμως, ποιος θα φανταζόταν, ποτέ ότι είναι τρελλά ερωτευμένη μ' ένα γκάνγκστερ, μ' έναν από τους πιο επικίνδυνους εγκληματίες; Είναι ερωτευμένη, κύριε Κόσιον, με το Μπούγκ Γκρίσελ! Ο ντέκετιβ δεν μπόρεσε να κρύψει την κατάπληξή του.

—Με τον Γκρίσελ; άπορησε. Θα προτιμούσα καλύτερα ν' άκουγα ότι είναι ερωτευμένη με τον Διάβολο!

—Έχετε δίκιο, στέναξε ο δισεκατομμυριούχος. Γι' αυτό σας κάλεσα να με βοηθήσετε. Αν καταφέρετε ν' απομακρύνετε αυτό το αίμοδορο θηρίο από την κόρη μου, θα σας ευγνωμονώ σ' όλη μου τη ζωή. Μεταχειρισθείτε όλα τα μέσα. Σοδέψτε όσα λεφτά θέλετε, φτάνει να γλυτώσετε την κόρη μου...

Ο Κόσιον υποσχέθηκε στον Γκουτλεμπέργκερ ότι θα έκανε ό,τι μπορούσε. Και το ίδιο βράδυ πήγε στο «Καρμίνε Κλάμπ», όπου ήξερε ότι σύχναζε ο Γκρίσελ. Τον βρήκε πραγματικά να καθεύδα σ' ένα τραπέζι και να πίνει κεφάτος το ουίσκυ του. Δίπλα του καθόταν μια πολύ όμορφη νέα, που κρεμόταν κυριολεκτικά από τα χείλη του. Ο Κόσιον τη γνώρισε άμέσως. Ήταν η μοναχοκόρη του Γκουτλεμπέργκερ. Πλησίασε λοιπόν στο τραπέζι τους και είπε αυστηρά στον παληό γνώριμό του, το Γκρίσελ:

—Άκουσε, Μπούγκ... Με ξέρεις και σέ ξέρω... Δεν έχω καιρό για χάσιμο. Δεν είναι σωστό να κυκλοφορήσ' αυτό το κορίτσι και να το εκθέτης. Μια κοπέλλα σαν αυτή δεν σου ταιριάζει... Είσαι επικίνδυνος κι' έχεις μια στοιβιά από δικογραφίες που ζυγίζουν δυο τόνους! Μη μ' άναγκάσης λοιπόν να φάω πιο προσεχτικά τη ζωή σου. Άφισε αυτή την κοπέλλα και διάλεξε καμιά άλλη που να σου ταιριάζει... Ο Γκρίσελ κύτταξε τον Κόσιον μια στιγμή σοβαρά κι' έπειτα του απάντησε:

—Σε ξέρω κύριε Κόσιον ως διάσημο αστυνομικό και σε θαυμάζω! Μα εδώ είναι μια υπόθεση της καρδιάς. Η Μαίρυν Μπούγκ και τον κρατήσω κοντά μου...

Ο Κόσιον κατάλαβε ότι έχανε άδικα τον καιρό του. Τους χαιρέτησε και βγήκε από το «Καρμίνε Κλάμπ», προσπαθώντας να βρή ένα τρόπο για να μπλέξει τον Γκρίσελ. Σαφνικά σκέφθηκε να χρησιμοποίησε ένα φίλο του Μπούγκ, που καμιά φορά βοηθούσε την Αστυνομία. Έτσι πήγε και βρήκε το Ντέλ, που έκανε τον μάγιστρο στα κέντρα. Συμφώνησε λοιπόν μαζί του να παρασύρει τον Μπούγκ σε μια ύποπτη δουλειά...

—Θα συνεννοηθώ με το Γκουτλεμπέργκερ, του είπε, ν' αφήσει ξεκλειδωτό το χρηματοκιβώτιό του. Έσύ θα πάρης τον Μπούγκ για να σε βοηθήσει. Κι' εγώ θα σε βοηθήσω κι' εγώ θα σε βοηθήσω κι' εγώ θα σε βοηθήσω...

—Ο Ντέλ υποσχέθηκε στον Κόσιον ότι θα τα κατάφερνε.

ΓΚΑΓΚΣΤΕΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο Κόσιον βρήκε τον Γκρίσελ να καθεύδα σ' ένα τραπέζι με μια όμορφη νέα... άκούσε να μιλούσαν πολύ για σάς και, μα την αλήθεια, ήθελα πολύ να σας γνωρίσω... Να λοιπόν που η γνωριμία μου με το Μπούγκ μου βγήκε σε καλό! Η αλήθεια είναι ότι αγάπησα ένα γκάνγκστερ, γιατί αυτόν πρωτογνώρισα. Αν γνώριζα προηγουμένως να διάσημο αστυνομικό, ίσως να έρωτευόμουν αυτόν. Μα τώρα ό,τι έγινε, έγινε. Σας παρακαλώ να σημειώσετε ότι όχι μόνο αγαπώ τον Μπούγκ, αλλά και θα τον παντρευθώ. Και κανείς δεν μπορεί να μ' εμποδίσει...

—Δεσποινίς, της παρατήρησε ο Κόσιον, θα κάνετε τη μεγαλύτερη ανοησία της ζωής σας. Ος Μαίρυν Γκουτλεμπέργκερ είσατε δίχως αμφιβολία αξιολάτρευτη! Μα ως κυρία Γκρίσελ θα είσατε ή πιο αντιπαθητική γυναίκα του κόσμου; Ένα επικίνδυνο και ύποπτο υποκείμενο. Κι' έπειτα, ο Μπούγκ βαρύνεται μ' ένα πύθος εγκλημάτων, που γι' αυτά κάποτε θα λογοδοτήσει. Πολύ γρήγορα τον βλέπω κλεισμένο στις φυλακές της Οκλαχόμα...

—Μη προσπαθήτε να με μεταπείσετε, του είπε πάλι η Μαίρυν. Άγαπάω τον Μπούγκ και θα τον κρατήσω κοντά μου...

Η ένοχη του Μπούγκ είχε αποδειχθεί από τα δακτυλικά αποτυπώματά του. Και κανείς δεν φανταζόταν ότι θα τη γλύτωνε...

Το δικαστήριο λοιπόν έτοιμαζόταν να κηρύξει τελειωμένη την ακροαματική διαδικασία, όταν ξαφνικά μπήκε στην αίθουσα, σαν σίφουνας, η Μαίρυν.

—Μια στιγμή, παρακαλώ, φώναξε στον πρόεδρο. Θα ήθελα να μου επιτρέψετε να ξετασθώ... Ο Μπούγκ είναι άθώος! Έγώ έκλεψα τα κοσμήματα και τα λεφτά από το χρηματοκιβώτιο! Έγώ επίσης άδειασα την θυρίδα της Τραπέζης για ν' αποδείξω στον πατέρα μου ότι και μια καλή κοπέλλα μπορεί να κάνει αυτή τη δουλειά! Δεν είναι απαραίτητο να είναι κανείς γκάνγκστερ!

Ύστερα φυσικά από την κατάθεση αυτή της Μαίρυν ο Μπούγκ καταδικάστηκε ως συννενοχός της σε μια ελαφρά ποινή.

Κι' όταν ο δισεκατομμυριούχος ρώτησε κατόπιν απεπισημένους τον Κόσιον τ' έπρεπε να κάνει, εκείνος του συνέστησε:

—Το μόνο που έχετε να κάνετε είναι ν' αφήσετε τη Μαίρυν να παντρευτεί τον αγαπημένο της και να κάνει το κέφι της. Όσο την εμποδίζετε τόσο την πεισματάνετε. Αφήστε την να καταλάβει μόνη της το λάθος της...

Κι' έτσι η Μαίρυν παντρεύτηκε το Γκρίσελ μόλις βγήκε από τη φυλακή.

Πέρασαν κατόπιν τρεις μήνες κι' ο Μπούγκ δεν φάνηκε σε καμιά ύποπτη δουλειά. Σαφνικά, όμως, μια μέρα ο Κόσιον ειδοποιήθηκε ότι ήθελε να τον ιδεί ο Γκρίσελ. Κι' ο γκάνγκστερ μπήκε άνοστατωμένος στο γραφείο του αστυνομικού.

—Πάρε χαρτί και γράψε, του είπε. Ήρθα να σου ομολογήσω όλες τις δουλειές που έχω κάνει!

Ο Κόσιον άμέσως άρχισε να γράφει την κατάθεσή του Γκρίσελ, που κράτησε δυο ολόκληρες ώρες. Έπειτα, ο γκάνγκστερ με σταθερό χέρι την υπέγραψε.

Πόσα χρόνια μπορούν να μου φορτώσουν γι' αυτές τις δουλειές; ρώτησε τον Κόσιον.

—Έχεις εξασφαλισμένα έκατο χρόνια! του απάντησε εκείνος.

—Θαυμάσια! είπε ευχαριστημένος ο Γκρίσελ. Θα βρω, επί τέλους, την ήσυχία μου! Παρακαλώ όμως να μη επιτραπεί ποτέ στη γυναίκα μου να μ' επισκεφθεί στη φυλακή. Αυτή δεν είναι γυναίκα! Είναι σάβας διαβόλος με φουστάνια! Μου έχει κάνει Κόλαση τη ζωή μου. Χίλιες φορές προτιμώ τα κατέργα από την συντροφιά της και τη γκρίνια της. Έγώ είμαι διαρρηκτής, δεν είμαι φονιάς... Μα έρχονται στιγμές που μου φαίνεται πως δεν θα τη γλυτώσω!

Κι' ο Μπούγκ Γκρίσελ κλείστηκε στη φυλακή. Όσο για την Μαίρυν, αφού αγνώσθηκε αρκετό καιρό για να τον ιδεί, τέλος πήρε διαζύγιο και παντρεύθηκε έναν κόμη του θεόκουφου. Μ' αυτόν ασφαλώς θα ζούσε ευτυχισμένη, γιατί ο δεύτερος σύζυγός της, δεν άκουγε την άκατασχετη και φοβερή γκρίνια της!

ΠΗΤΕΡ ΤΣΕΝΕΥ.

ΟΙ Αμερικανοί λατρεύουν τους ούρανοξύστες τους. Κι' είναι περήφανοι γι' αυτούς. Τους θέλουν, λοιπόν, καθαρούς από τη βάση τους ως την κορυφή. Και θέλουν επίσης να είναι φρεσκοβαμμένα τα παράθυρά τους και να λαμποκοπούν από καθαριότητα τα τζάμια τους.

Αλλά ποιος θα καθαρίση και θα βάψη τους τοίχους; Ποιος θα πλύνει τα τζάμια των παραθύρων;

Τα προβλήματα αυτά έμεναν αλυτα ως τη στιγμή που εμφανίστηκαν οι άνθρωποι που δουλεύουν στον άερα. Χωρίς αυτούς, οι προσώψεις των ούρανοξύστων θα ήταν γεμάτες σκόνες και ακαθαρσίες. Και τα παράθυρα, έπειτα από το δέκατο ή τον δέκατο πέμπτο όροφο, θα ήταν επίσης ακάθαρτα, γιατί καμιά νοικοκυρά και καμιά υπηρέτρια δεν θα τολμούσε να διακινδυνεύσει τη ζωή για να τα καθαρίση.

Οι άνθρωποι που δουλεύουν στον άερα» διακινδυνεύουν σε κάθε στιγμή τη ζωή τους. Και κερδίζουν πέντε δολάρια την ώρα, δηλαδή σαράντα δολάρια για οκτώωρη ήμερη-σία εργασία.

Η αμοιβή είναι, βέβαια, καλή. Άλλα καμιά ασφαλιστική Έταιρία δεν δέχεται ν' ασφαλίση τους «άνθρωπους που δουλεύουν στον άερα».

Δεν ανήκουν, εξ άλλου, σε κανένα σωματείο και δεν έχουν καμιά προστασία από τους νόμους. Μόνο στην καλή τους τύχη μπορούν να στηριχθούν και πουθενά αλλού!

Οι άνθρωποι αυτοί είναι λίγοι σε κάθε πόλη. Συχνάζουν σε κάποιο κέντρο κι' εκεί πηγαίνουν οι πελάτες τους για να τους βρουν. Οι συμφωνίες κλείνονται άμέσως. Η τιμή που σάς αναφέραμε είναι η καλύτερη. Για τους μεγάλους ούρανοξύστες τα ήμερομισθία φθάνουν πολλές φορές στο διπλάσιο.

Εκείνο που τους κάνει περιζήτητους είναι η ιδιόμορφη κατασκευή των παραθύρων των αμερικανικών σπιτιών. Δεν ανοίγουν προς τα μέσα, όπως συμβαίνει σε μας, αλλά προς τα έξω. Αποτελούνται δε συνήθως από δυο τετράγωνα τζάμια που κυλούν το ένα πάνω στο άλλο, σε τρόπο που το πρώτο μπορεί να πάρη τη θέση του δεύτερου και το δεύτερο του πρώτου. Όταν, όμως οι ένοικοι βρουν να παύουν αέρα, δεν μπορούν να τ' ανοίξουν παρά μόνον προς τα έξω. Και ο καθαρισμός της εξωτερικής επιφάνειας τους, συνεπώς, δεν μπορεί να γίνει παρά μόνον από το εξωτερικό μέρος του παραθύρου.

Περπατώντας κανείς στους δρόμους της Νέας Υόρκης, διακρίνει συχνά ανθρώπους που εργάζονται στο πεντηκάστο ή το έδδομηκοστό πάτωμα ενός ούρανοξύστου και που κρέμονται κυριολεκτικά στο κενό.

Η εργασία τους, ωστόσο, είναι λιγώτερο επικίνδυνη από ό,τι φαίνεται. Όλα τα παράθυρα των ούρανοξύστων έχουν στα πλάγια δυο σιδερένιους κρίκους που

Οι άνθρωποι που δουλεύουν στον άερα»

Αντικρύζουν σε κάθε στιγμή το θάνατο

Εργασία του. Οι δυο βασικοί κανόνες για έναν καθαριστή ούρανοξύστου είναι οι εξής: Να μην κυττάζη ποτέ προς τα κάτω και να μην ενδιαφέρεται για τίποτε άλλο εκτός από τη δουλειά του.

Οι πιο επικίνδυνες στιγμές είναι όταν αφήνουν το παράθυρο, για να καθίση στην κούνια κι' όταν αφήνουν την κούνια και τινάζει το σώμα του προς τα εμπρός για να ξαναμπή στο παράθυρο. Κατά τη διάρκεια της εργασίας του, όμως, δεν έχει να φοβηθεί τίποτε. Γιατί κι' αν ακόμη ζαλισθή και χάση τις αισθήσεις του, θα μείνη και πάλι δεμένος πάνω στην κούνια. Άλλα κατά την έξοδο από το παράθυρο και κατά την επιστροφή στο σπίτι, η παραμικρή άπροσεξία μπορεί ν' αποβεί μοιραία!

Πριν από λίγο καιρό, ένας καθαριστής παρέλειψε να σκουπίση καλά τα χέρια του, όταν τελείωσε την εργασία του κι' άφησε τις σαποουνάδες πάνω τους. Θέλησε κατόπιν να πιαστή στο πρεβάτι του παραθύρου. Άλλα τα χέρια του γλύστησαν πάνω στο ξύλο κι' ο δυστυχισμένος έπεσε από τον 58ο όροφο ενός ούρανοξύστου της 5ης Λεωφόρου όπου εργαζόταν.

Οι άνθρωποι που δουλεύουν στον άερα» τοποθετούν επίσης τις κεραίες των ραδιοφώνων και της τηλεόρασης στην κορυφή των ούρανοξύστων.

Για την εγκατάστασι της κεραίας στην κορυφή του «Εμπάιο Σταίητ Μπύλντινγκ» που είναι ο ψηλότερος ούρανοξύστης της Νέας Υόρκης, εργάστηκαν τρεις καθαριστές, που ήταν ανεβασμένοι σε μια σανίδα μήκους μόνον 30 εκατοστών του μέτρου. Καθένας τους είχε το ένα του πόδι σ' αυτή τη σανίδα και το άλλο στο κενό. Η εργασία τους συνεχίστηκε επί μια βδομάδα. Και αφηγούνται ότι, κάθε μέρα, λιποθυμούσαν 8—10 άνθρωποι μεταξύ εκείνων που παρακολουθούσαν την τόσο επικίνδυνη εργασία τους από το δρόμο ή από τα παράθυρα των γειτονικών ούρανοξύστων.

Οι άνθρωποι που δουλεύουν στον άερα», διακινδυνεύουν σε κάθε στιγμή τη ζωή τους...

της έδειξε τον άντρα της στην κορυφή του Κράϋσλερ Μπύλντινγκ.

Η δυστυχισμένη έπαθε τότε ένα νευρικό κλονισμό τόσο ισχυρό, που χρειάστηκε να μείνη περισσότερο από ένα μήνα στο νοσοκομείο για να συνέλθει! Κι' ήταν πολύ φυσικό να πάθη τέτοιον κλονισμό βλέποντας τον άντρα της ξαφνικά σε τόσο επικίνδυνη θέση.

τοποθετούνται σ' αυτή τη θέση κατά την ανέγερσι του κτιρίου. Ο καθαριστής περνάει σ' αυτούς δύο άλλους κρίκους, από τους οποίους κρέμεται μια κούνια. Το μόνο που έχει να κάμνη τότε είναι να βγεί από το παράθυρο και να καθίση σ' αυτή την κούνια. Δένει κατόπιν τα πόδια του με δυο ιμάντες πάνω στην κούνια κι' αρχίζει την εργασία του.

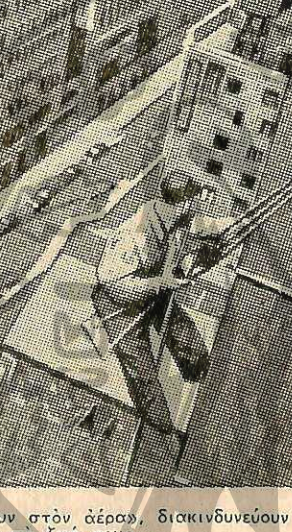
Οι δυο βασικοί κανόνες για έναν καθαριστή ούρανοξύστου είναι οι εξής: Να μην κυττάζη ποτέ προς τα κάτω και να μην ενδιαφέρεται για τίποτε άλλο εκτός από τη δουλειά του.

Οι πιο επικίνδυνες στιγμές είναι όταν αφήνουν το παράθυρο, για να καθίση στην κούνια κι' όταν αφήνουν την κούνια και τινάζει το σώμα του προς τα εμπρός για να ξαναμπή στο παράθυρο. Κατά τη διάρκεια της εργασίας του, όμως, δεν έχει να φοβηθεί τίποτε. Γιατί κι' αν ακόμη ζαλισθή και χάση τις αισθήσεις του, θα μείνη και πάλι δεμένος πάνω στην κούνια. Άλλα κατά την έξοδο από το παράθυρο και κατά την επιστροφή στο σπίτι, η παραμικρή άπροσεξία μπορεί ν' αποβεί μοιραία!

Πριν από λίγο καιρό, ένας καθαριστής παρέλειψε να σκουπίση καλά τα χέρια του, όταν τελείωσε την εργασία του κι' άφησε τις σαποουνάδες πάνω τους. Θέλησε κατόπιν να πιαστή στο πρεβάτι του παραθύρου. Άλλα τα χέρια του γλύστησαν πάνω στο ξύλο κι' ο δυστυχισμένος έπεσε από τον 58ο όροφο ενός ούρανοξύστου της 5ης Λεωφόρου όπου εργαζόταν.

Οι άνθρωποι που δουλεύουν στον άερα» τοποθετούν επίσης τις κεραίες των ραδιοφώνων και της τηλεόρασης στην κορυφή των ούρανοξύστων.

Για την εγκατάστασι της κεραίας στην κορυφή του «Εμπάιο Σταίητ Μπύλντινγκ» που είναι ο ψηλότερος ούρανοξύστης της Νέας Υόρκης, εργάστηκαν τρεις καθαριστές, που ήταν ανεβασμένοι σε μια σανίδα μήκους μόνον 30 εκατοστών του μέτρου. Καθένας τους είχε το ένα του πόδι σ' αυτή τη σανίδα και το άλλο στο κενό. Η εργασία τους συνεχίστηκε επί μια βδομάδα. Και αφηγούνται ότι, κάθε μέρα, λιποθυμούσαν 8—10 άνθρωποι μεταξύ εκείνων που παρακολουθούσαν την τόσο επικίνδυνη εργασία τους από το δρόμο ή από τα παράθυρα των γειτονικών ούρανοξύστων.

Οι άνθρωποι που δουλεύουν στον άερα», διακινδυνεύουν σε κάθε στιγμή τη ζωή τους...

της έδειξε τον άντρα της στην κορυφή του Κράϋσλερ Μπύλντινγκ.

Η δυστυχισμένη έπαθε τότε ένα νευρικό κλονισμό τόσο ισχυρό, που χρειάστηκε να μείνη περισσότερο από ένα μήνα στο νοσοκομείο για να συνέλθει! Κι' ήταν πολύ φυσικό να πάθη τέτοιον κλονισμό βλέποντας τον άντρα της ξαφνικά σε τόσο επικίνδυνη θέση.

Στο Σόχι, ο Στάλιν κυβερνάει την άπειραν Σοβιετική αυτοκρατορία από το κρεβάτι του...

Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ ΤΟΥ ΣΤΑΛΙΝ

Ο λόγος που αποφεύγει τον πόλεμο

“Αν στέλνατε ένα γράμμα με διεύθυνση: «Ιωσήφ Στάλιν, Κρεμλίνο, Μόσχα», θα καθυστερούσε πολύ ως ο φάσμα στον ποταμό του. Γιατί ο Στάλιν δε μένει πια στη Μόσχα. Την επισκέπτεται σπάνια, μιά-δυο φορές το χρόνο, ιδίως δε το καλοκαίρι. Είναι ακατάλληλο για την κλονισμένη υγεία του το τραχύ της κλίμα. Κι’ η κατάσταση της καρδιάς του απαγορεύει τα πολλά ταξίδια και την κούραση εν γένει. Γέρος και με αδύνατη καρδιά καθώς είναι, δεν θ’ αντέξει αν πάθη καμμία σοβαρή πνευμονία.

Περνάει τώρα όλο σχεδόν τον καιρό του σε μία ωραία άσπρη βίλλα, είδος σαντορίου, στη μικρή πόλη Σόχι, που βρίσκεται στις ακτές του Εύξεινου, σε μία ρωσική περιοχή ηλιόλουστη όλο το χρόνο. Και κυβερνάει την άπειραν Σοβιετική αυτοκρατορία από το κρεβάτι του. ή απ’ τη σαιζόν του.

Βέβαια, το περιβάλλον του προσπαθεί να δώσει κρατική μυστική, αλλά, δεν ήταν όμως δυνατόν να μην κοινοποιήσει η είδηση της παρουσίας του σε ένα μικρό μέρος, σαν το Σόχι. Κι’ οι χιλιάδες πρόσφυγες που κατέφυγαν πέρυσι απ’ την περιφέρεια του Εύξεινου στις γύρω γώρες—Γιουγκοσλαβία, Τουρκία, Ελλάδα και Ιράν—ικανοποιήσαν την περιέργειά του κόσμου, διαψεύσαν να μάθουν κά-θε λεπτομέρεια της ζωής του ανθρώπου που κρατάει ακόμα στα γερασμένα χέρια του την ειρήνη ή τον πόλεμο.

Αυτό δεν σημαίνει ωστόσο ότι ο Στάλιν είναι έτοιμος να πεθάνει. Απεναντίας δείχνει πως έχει την απόφαση να ζήσει όσο το δυνατόν περισσότερο, αποφεύγοντας τη σωματική κόπωση, τα ταξίδια και το παγωμένο κλίμα του Βορρά.

Η ρεαλιστική προσαρμογή του στις νέες αυτές συνθήκες έγινε σιγά-σιγά. Λιγότερες δηλαδή βαρύνσεις τις δημοσίες εμφανίσεις του και τις συνεντεύξεις του με ξένες προσωπικότητες κι’ άλλαξε τον τρόπο εgressίας του. Έτσι ώστε να καταργήσει τις προσωπικές επαφές με τους υφιστάμενους του.

Φαίνεται ότι εγκαίνιασε τη μεταβολή αυτή απ’ το θινόπωρο του 1947, όταν είχε πάθει μία σοβαρή καρδιακή κρίση, που έγινε μάλιστα αφορμή να κυκλοφορήσουν σ’ όλο τον κόσμο διάφορες φήμες για την κατάσταση της υγείας του. Το έτος αυτό ήταν το πρώτο που παρέλειψε να κάνει τη δημοσία εμφάνισή του στις 7 Νοεμβρίου, την επέτειο δηλαδή της Μπολσεβίκικης Έπανάστασης και εθνική εορτή των Σοβιέτ. Πέρασε το χειμώνα εκείνο στο Σόχι, προσπαθώντας να συνέλθει απ’ το σοβαρό κλονισμό. Κατάλαβε όμως ότι οι σωματικές δυνάμεις του είχαν λυγίσει οριστικά, και κατέστρωσε ανάλογα τα σχέδιά του για το μέλλον.

Στο τελευταίο έτος, δεν εμφανίσθηκε στην εθνική εορτή ούτε και

στον έορτασμό των γενεθλίων του (στις 21 Δεκεμβρίου, που έκλεισε τα 72 χρόνια). Η τελευταία δημοσία εμφάνισή του στη Μόσχα έγινε τον Ιανουάριο του 1951, την Ημέρα της Σοβιετικής Αεροπορίας.

Οι επίσημες ανακοινώσεις τονίζουν, μ’ ένα τρόπο άριστο ότι η υγεία του κείται ικανοποιητική για ένα άνθρωπο της ηλικίας του. Ας μη ξεχνούμε εξ’ άλλου ότι το Κρεμλίνο δέχθηκε με παγερή σιωπή τις διακυτές προτάσεις περί συνάντησης Τσώρτσιλ και Στάλιν, μετά τις τελευταίες αγγλικές εκλογές. Γιατί δεν έσπευσε ν’ αρπάξει μία τέτοια ευκαιρία προσεγγίσεως της Ρωσίας με τη Μεγ. Βρετανία; Γιατί, απλουστάτα, θάπρεπε τότε να εγκατασταθεί ο Στάλιν στη Μόσχα, ή να πάν να τον βρουν Τσώρτσιλ στο Σόχι, κι’ έτσι θα μάθαινε όλος ο κόσμος την κατάσταση του.

Εννοώντας ωστόσο να κρατήσει στα χέρια του την ολοκληρωτική εξουσία έφασαν ζή. ο Στάλιν έχει δημιουργήσει γύρω του μία προσωπική «γραμμάτεια» του από 750 περίπου άνδρες και γυναίκες, νέους ως επί το πλείστον, διαλεγμένους για κάποια ειδική ικανότητα ή γνώση τους, και φανταστικά άσφαλισμένους σ’ αυτόν. Μ’ αυτό το όργανο κυβερνάει τη Ρωσία.

Τα μέλη αυτής της «γραμμάτειας» είναι υπεύθυνα μόνον απέναντι του ίδιου του Στάλιν. Δεν μπορεί να τα ενοχλήσει ούτε η φοβερή μυστική αστυνομία ΜΒΤ, ούτε η λιγότερο γνωστή αστυνομία του υπουργείου Κρατικής Ασφαλείας, που έχει έργο της την επίβλεψη της πρώτης. Η «γραμμάτεια» αυτή έχει τη δική της αστυνομία, που τα μέλη της είναι τοποθετημένα σε ζωτικές θέσεις του επιτελείου καθενός από τα μέλη του Πολιτμπυρό. Δεν τα ξέρει κανείς άλλος από το Στάλιν.

Έτσι, ως κι’ ο Μπέρια, ο γενικός αρχηγός της επίσημης ρωσικής μυστικής αστυνομίας, δεν μπορεί να κάνει ή να πη κάτι, χωρίς να τα μάθει όλα ο Στάλιν.

Άλλα μέλη της «γραμμάτειας» μεταφέρουν τις διαταγές του Στάλιν, ταξιδεύοντας συνεχώς μεταξύ Μόσχας και Σόχι, με αεροπλάνα που τα οδηγούν συνάδελφοί τους. Κι’ άλλα μένουν κοντά στο Στάλιν, για να τον εξυπηρετούν ως γραμματείς, βιβλιοθηκάριοι, τηλεφωνηταί, αστυνισταί, άρχειοφύλακες, κρυπτογράφοι (η γραμμάτεια έχει δικό της κρυπτογραφικό κώδικα) και σωματοφύλακες. Οι γιατροί κι’ οι νοσοκόμοι, οι υπεύθυνοι για την υγεία του, βρίσκονται υπό συνεχή επίτηρηση, μέρα και νύχτα.

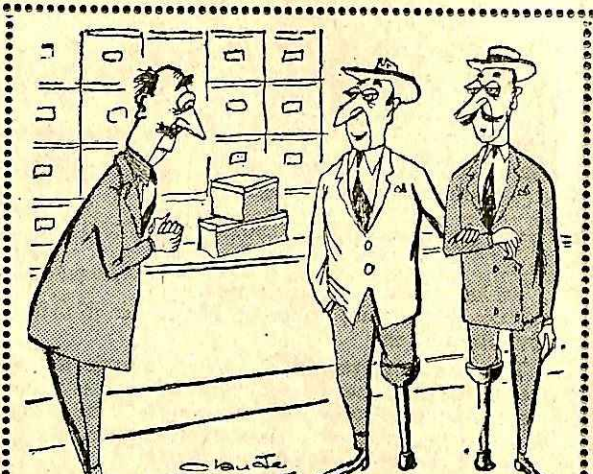
Κανείς δεν μπορεί να πάει στο Σόχι, αεροπορικά, σιδηροδρομικά, ή αυτοκίνητο ή με πλοίο, χωρίς να έχει σοβαρό κι’ εξακριβωμένο λόγο. Γιατί υπάρχει μία διαρκής και άσπρη επίβλεψη όλων των μέσων συγκοινωνίας.

Μερικές άλλες βίλλες, που βρίσκονται στην ίδια περιοχή, ανήκουν όλες σε ανώτερου αξιωματικούς των Σοβιέτ, που πηγαίνουν εκεί όταν τους καλέσει ο Στάλιν.

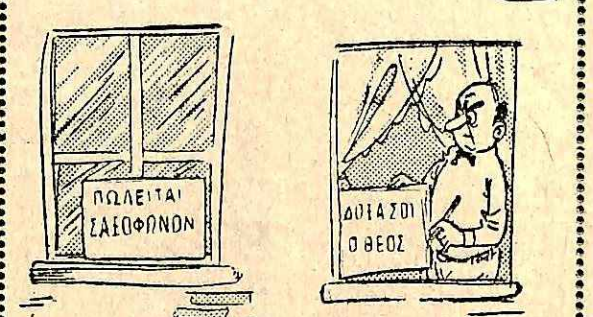
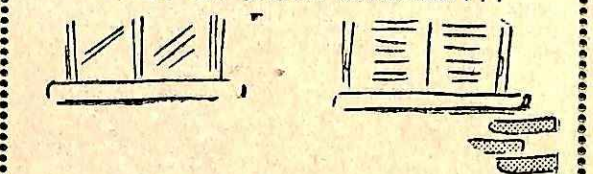
Έτσι, ο Στάλιν έχει κανονίσει θαυμάσια τα πράγματα, ώστε να παρατείνει όσο μπορεί τη ζωή του, κρατώντας όμως γερά τα ήνία της εξουσίας. Σε μία μόνο περίπτωση δεν θα υπορέσει να συνεχισθεί αυτή η κατάσταση: αν κηρυχθεί πόλεμος. Τότε το Σόχι θάβαν εκτεθειμένο σε θρυβαρδισμούς, γιατί απέχει μόλις 280 χιλιόμετρα από τις τουρκικές ακτές. Εξ’ άλλου, ο Στάλιν θα πρέπει τότε να βιάσκει τα διακόκως κοντά στη Μόσχα, για να διευθύνει τις πολεμικές επιχειρήσεις. Κι’ αυτό θα συντομώσει τη ζωή του.

Αυτός είναι πιθανότατα ένας από τους λόγους που κάνουν τον Τρούμαν και τον Τσώρτσιλ να βεβαιώνουν με ανακρίβειες ότι οι πιθανότητες πολέμου έχουν ελαττωθεί σημαντικά. Ο Στάλιν δεν πρόκειται βέβαια ν’ αρχίσει ένα πόλεμο, που θα τον πληρώσει με τη ζωή του...

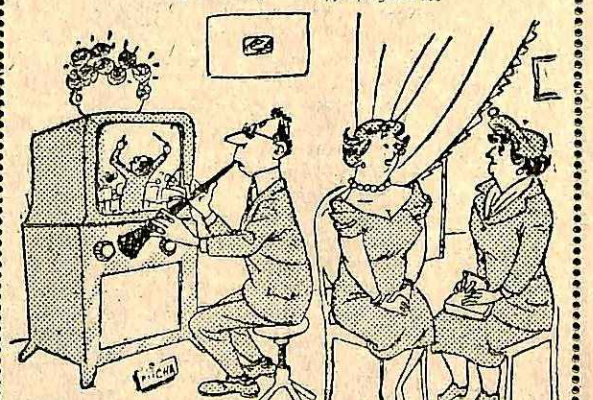
Αν όμως πεθάνει, τί θα γίνει τότε; Σίγουρα, η «γραμμάτεια» του έχει ειδικές διαταγές για τέτοια περίπτωση. Κατά πάσαν πιθανότητα, θα κρατηθεί για πολύ μυστικός ο θάνατός του. Θα τον ξέρουν μόνον δύο ή τρεις αναπληρωταί του, πιθανότατα ο Μολότοφ ή Μαλένκοφ κι’ ο Μπέρια. Αν όμως συμβεί να τον μάθει ένας απ’ αυτούς 24 ώρες πριν απ’ τους άλλους, θα έχη ένα τεράστιο πλεονέκτημα στον αγώνα για την κατάληψη της εξουσίας. Και τότε θα εξαπλώσει ίσως ένας φοβερός εμφύλιος πόλεμος, με άγνωστη έκβαση.

Θέλω ένα ζευγάρι παπούτσια!...

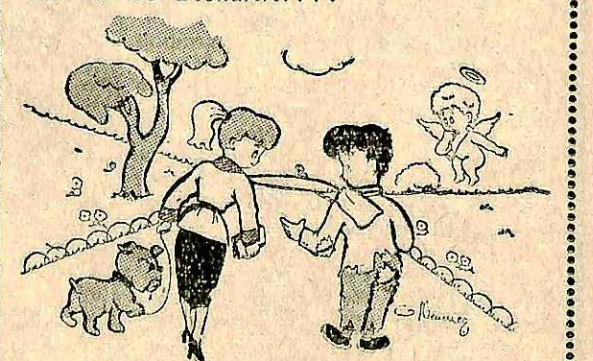

Ο γείτονας πανηγυρίζει!...

ΤΗΛΕΟΡΑΣΙΣ

— Αύριο θα λήν σε όλους πως έπαιξε υπό την διεύθυνση του Τσγκαρίνι!...

Χωρίς αυτό, ίσως να μη γνωρίζαμε ποτέ!...

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ του ραδιοφώνου σας

Πώς θα έχετε καλύτερη απόδοση

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι έχετε να μεταχειριστείτε το ραδιόφωνο που έχετε στο σπίτι σας. Ο χειρισμός του είναι, άλλωστε, πολύ εύκολος. Κι’ ωστόσο, αυτή η μικρή συσκευή κρύβει ένα σωρό μυστικά! Τα έχετε όλα; Κι’ είσατε βέβαιος ότι έχει την απόδοσή του πρέπει; Αλλά να μερικά προβλήματα, που δεν έχετε ίσως σκεφθεί:

1) Ποιοί είναι οι καλύτεροι τύποι κεραίας;

Η καλύτερη κεραία είναι εκείνη που βρίσκεται στη στέγη του σπιτιού. Αυτό, όμως, δεν είναι απόλυτο. Γιατί, αν βρίσκονται δρόμους υψηλότερα σπίτια, ή απόδοσής της θα περιορισθεί.

Προκειμένου για μία πολυκατοικία, η κεραία αυτού του είδους μπορεί να εξυπηρετήσει όλα τα διαμερίσματα.

Αν δεν μπορείτε να βάλετε τέτοια κεραία, θα σας εξυπηρετήσει ένα απλό σύρμα που θα τεντωθεί μεταξύ των τοίχων του δωματίου, όπου έχετε το ραδιόφωνό σας, σε απόσταση 10—20 εκατοστών από το ταβάνι. Το σύρμα αυτό, όμως, δεν πρέπει να βρίσκεται πολύ κοντά στα σημεία, από όπου περνούν οι άγωγοι του ηλεκτρικού ρεύματος.

Μπορείτε ακόμη να τεντώσετε ένα σύρμα ανάμεσα σε δύο ή τρία παράθυρα, σ’ απόσταση 10 περίπου εκατοστών από τον τοίχο. Θα εξυπηρετήσει περισσότερο, αν βάλετε αυτό το σύρμα στην πλευρά του σπιτιού, που είναι περισσότερο ελεύθερη. (Δεν πρέπει να βρίσκεται άλλος τοίχος πολύ κοντά).

Πιο απλούστερος τρόπος είναι να συνδέσετε το ραδιόφωνό σας με το κρεβάτι σας, αν είναι σιδερένιο ή μ’ οποιοδήποτε άλλο μεγάλο μεταλλικό αντικείμενο.

2) Η κεραία είναι απαραίτητη;

Όλα σχεδόν τα σύγχρονα ραδιόφωνα λειτουργούν χωρίς κεραία. Δεν είναι, λοιπόν, απαραίτητη η κεραία. Θα σας εξυπηρετήσει, όμως, πολύ, γιατί θα αυξήσει σε σημαντικό βαθμό την απόδοσή του ραδιοφώνου σας και θα σας επιτρέψει να παίνοτε πολύ περισσότερους σταθμούς παρ’ ό-τι χωρίς αυτή. Η κεραία, εξ’ άλλου, όταν είναι πολύ υψηλή, πράγμα που της επιτρέπει να συλλαμβάνει τα κύματα προτού φτάσουν στη ζώνη των θορύβων, θα σας απαλλάξει από πολλά παράσιτα.

ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΑ

ένδυμασιών και γυναικείων φορεμάτων, σκίσιμο, κάψιμο, σκουρόχρωμα, εθαρμένοι καθάλοι, διορθώνοντες, δι’ ύφανσης, παρ’ ειδικού τεχνίτου, σπουδασάντος εις το εξωτερικόν. Γυρίζονται κοστούμια, παλτά και καμπανίνες. Ραφείον «Νέα Οικονομία», ΔΝΡΟΥ 5Υ (1ον πάτωμα). Άδελφοί ΛΑΛΗ. Τηλέφωνο 55-314.

Η κεραία είναι περισσότερο απαραίτητη στις σύγχρονες πολυκατοικίες. Γιατί οι πλάκες του μετόν επιβάλλουν τη διακοπή καταστρέφεται;

3) Η συσκευή που μένει άναμμένη επί πολλές ώρες χωρίς διακοπή καταστρέφεται;

Όχι. Σε πολλά κέντρα, τα ραδιόφωνα λειτουργούν νύχτα και μέρα, χωρίς να παθαίνουν τίποτε. Είναι αυτόνοτο, όμως, ότι θα καούν συντομότερα οι λάμπες.

4) Ποιά είναι η καλύτερη θέση για ένα ραδιόφωνο;

Ο μεγάλος εχθρός του ραδιοφώνου είναι η υγρασία. Θα το βάλετε, λοιπόν, σ’ ένα δωμάτιο, που να μην έχη υγρασία και που ν’ αερίζεται καλά. Είναι αυτόνοτο ότι η κουζίνα αποτελεί το χειρότερο μέρος για ένα ραδιόφωνο (υγρασία, υδρατμοί κτλ.).

5) Η θερμοκρασία του δωματίου επηρεάζει την καλή λειτουργία ενός ραδιοφώνου;

Όχι. Έφ’ όσον, έννοείται, πρόκειται για μία άνεκτη θερμοκρασία. Είναι αυτόνοτο όμως, ότι δεν πρέπει να βάλετε το ραδιόφωνό σας κοντά στα σώματα του καλοριφέρ ή στη σόμπα ή σε μέρος που να το τυπάζει αδιάκοπα ο ήλιος.

Το κύριο επίσης, έφ’ όσον δεν είναι υπερβολικό, δεν το βλέπτε.

6) Μπορεί κανείς να πάει σταθμούς βραχύνων κυμάτων κατά την ημέρα;

Τα βραχεία κύματα ταξιδεύουν, ως γνωστόν, καλύτερα τη νύχτα. Όπωςδήποτε, με μία καλή κεραία μπορείτε να πιάσετε μερικούς ισχυρούς σταθμούς.

7) Πρέπει να καθαρίζουμε το εσωτερικό του ραδιοφώνου;

Η πείρα δείχνει ότι η σκόνη δεν εμποδίζει την καλή λειτουργία ενός ραδιοφώνου. Είναι καλύτερο, λοιπόν, να την αφήνετε εκεί που βρίσκεται, γιατί υπάρχει κίνδυνος να σπάσετε καμμία λάμπα ή να μετακινήσετε κανένα σύρμα. Είναι καλό, όμως, να φωνάζετε κάπου-κάπου έναν ειδικό, για να σας καθαρίσει το ραδιόφωνο.

7) Μπορείτε να συνδέσετε το ραδιόφωνό σας με μία πολλαπλή πρίζα;

Ναί. Άσκει ο ίδιος αυτής της πρίζας να είναι καλά σφωγμένες. Γιατί, διαφορετικά, θα έχετε πολλά παράσιτα.

“Ακρον άωτον τεμπελιάς

Η Βρετανική Κυβέρνηση νοσηνεί, ως γνωστόν, ένα επίδομα ανεργίας σε όσους μένουν χωρίς δουλειά για οποιοδήποτε λόγο. Ένας άνεργος όμως του Στόκφορντ δεν ήλπιζε να πάρει το επίδομα αυτό, μολονότι ήταν κάθε άλλο παρά πλούσιος. Καί, όταν τον ρώτησαν το λόγο, εξήγησε:

— Για να εισπράξω κανείς αυτά τα λεφτά, πρέπει να συμπληρώσει και να υπογράψει ένα σωρό χαρτιά. Είπε όμως μία δουλειά που με κουράζει πολύ και γι’ αυτό την αποφεύγω!

Δεν σας φαίνεται ότι ο άνεργος αυτός του Στόκφορντ θυμίζει πολύ τους τεμπέληδες της γνωστής εκείνης ιστορίας, που προτίμησαν να πεθάνουν της πείνας επειδή τα παξιμάδια που τους έδιναν δεν ήταν βρεμένα;...

Τα βάζα

—Καλύτερα να μην πάμε απόψε στο σινεμά, είπα της γυναίκας μου, της Μαίρης, την ώρα που παίρναμε το προγευμά μας. Η καλύτερη ταινία της εβδομάδας παίζεται σε μία μικρή αίθουσα και δεν θα βρούμε θέσι. Κακές πληροφορίες έχω επίσης για το μουσικό πρόγραμμα που δίνεται στις αίθουσες του ξενοδοχείου «Ρίτς - Σαβού». Ας μείνουμε, λοιπόν, σπίτι να περάσουμε μία ήσυχη βραδιά...

—Μην ξεχνάς όμως, παρατήρησε η Μαίρη, ότι πάντα την Τρίτη το βράδυ θαίνονται με ξώ... Κι’ αν δεν βγούμε απόψε, θα φύγουμε από τη συνήθειά μας αυτή και θα καταλήσουμε να μην πηγαίνουμε πια! Η κυρία Μπίλτον, άλλωστε, με πληροφορεί ότι το μουσικό πρόγραμμα στο «Ρίτς - Σαβού» δεν είναι και τόσο άσχημο. Θα ήθελα, λοιπόν, να το παρακολουθήσω...

—Όπως επιθυμείτε, κυρία, της είπα σε φιλικό τόνο. Ας πάμε τότε εκεί...

Ήταν ένας συζυγικός διάλογος από τους συνηθισμένους. Ακριβώς ο ίδιος διάλογος που θα μπορούσε ν’ ακουστή από εκατομμύρια ανθρώπους εκείνο το πρωί. Ένα τυπικό δείγμα δύο δοσών - λαβείν, μεταξύ δύο συζύγων: του συζύγου που δίνει και της συζύγου που παίρνει.

Ο κύριος ανηψιός μου, όμως, που έμενε μαζί μας, εξεδήλωσε φανερά τη δυσανεξία του για την τακτική

μου αυτή που διατηρούσα στις σχέσεις μου με τη βεία του. Κι’ όταν η Μαίρη βγήκε από το δωμάτιο, φάνερωσε περισσότερο τη δυσφορία του αυτή.

—Αν ποτέ παντρευόμουν, άρχισε πάλι το κήρυγμά του, δεν θα επέτρεπα στη γυναίκα μου να με κάνει όπως θέλει. Πάντα θα περνούσε το δικό μου, γιατί θα ήμουν ο απόλυτος κύριος μέσα στο σπίτι μου. Κι’ αν δεν ήθελα να πάω να δώ μία άνοητη ταινία, δεν θα επέτρεπα σε καμμία γυναίκα να μου αλλάξει την ιδέα μου αυτή!...

Φυσικά ο Έρνέστος είχε ανύπαντρος και, όπως όλοι οι ανύπαντροι, φαντάζεται πως ξέρει τις γυναίκες...

—Ο κάθε ψυχολόγος υποφέρει να σε βεβαιώσει υπεύθυνα, συνέχισε ο ανηψιός μου Έρνέστος, με θερμή και πίστη, ότι δεν θα μπορέσεις να διατηρήσεις την αγάπη και τον σεβασμό της γυναίκας σου, όταν με το παραμικρό υποχωρήσεις και της κάνεις τα χατήρια. Οι γυναίκες θέλουν να έχουν έναν άντρα που να τους δείχνει τη γροθιά του. Έτσι νοιώθουν την προστασία: με την δύναμή! Γι’ αυτό την έτοιμη φορά που θα θελήσεις κάτι και η Μαίρη θα διαφωνήσει, έσύ να μείνεις σταθερά στην απόφασή σου. Να επιμένεις να γίνει το δικό σου και θα με θυμηθείς, θείε!

Αργότερα, την ίδια ημέρα, στην συζήτησή μας με τη Μαίρη, έθιγα από αυτήν και η απόφασή Έρνέστου.

—Δεν φτάνει ότι έχεις τους περισσότερους ανηψιούς, που μπορεί να έχη ένας σαρανταπεντάρης συζυγός, άρχισε η Μαίρη, αλλά μου έφερες στο σπύτι να γνωρίσω τον χειρότερο. Μένει τώρα μαζί μας σκειά του για την τακτική

Γιατρέ, εν τάξει οι... βεντούζες!

(Του Άρχελαου)

μιά έβδομάδα και μ'ας έχει αναστατώσει με τις εξυπνάδες του! Δεν τ'ον λές με τρόπο, ότι είνε καιρός να πάη να τις πουλήση και σ'ε κανέναν άλλον δυστυχ ήθιο του;...

—Αναστρέναζε.
—Τόν άντιπαθώ τ'όδιο δ'πως κι' εσύ, παροδύθηκα. Κι' όχι μιά και δύο φορές τ'ό υπέδειξα ότι μιά αλλαγή άερος θα τ'ό έκανε καλό. Έκείνος όμως δεν παίρνει χαμπάρι.

Κουβεντιάσαμε τ'ό πράγμα αρκετή ώρα με τη γυναίκα μου και όταν τ'ό δράδου δ' ανηψιός Έρνέστος γύρισε στο σπίτι, παρατήρησε ότι τ'ό σαλόνι τ'ό στολίζαν μερικά καινούργια δάα.

—Τί άπαίσια δάα είνε αυτά, είπε άμέσως, με τόν γνωστό σ' έμάς άπότομο τρόπο τ'ό. Άπό πού τ'ά ξεχώσατε και τ'ά κουβαλήσατε εδώ; Καταστρέφουν όλη τήν όμορφιά τ'ό δωματίου!

Αυτή τήν ώρα ή Μαίρη δρισκόταν στήν κουζίνα κι' ετοίμαζε τ'ό δείπνο. Έτσι μπορούσε να μιλήσω έλεύθερα.

—Συμφωνά άπολυτως μαζί σου ότι καταστρέφουν τήν όμορφιά τ'ό δωματίου είπα... Άλλά ή Μαίρη έπεσε έφθηκε σήμερα μιά αγορά επίπλων. Τά βρήκε φθηνά και δεν μπόρεσε ν' άντισταθί στόν πειρασμό... Τ' αγοράσε και τώρα είνε υπερήφανη γιά τ'ά δάα της αυτά. Θά τήν πληγώνα, λοιπόν, τρομερά άν τής έλεγα ότι αυτά τ'ά δάα είνε τ'ά πιο άσχημα πού έχω δη στή ζωή μου!...

Ο Έρνέστος ξεροφύσαγε. Τά χαρακτηριστικά του συσπάσθηκαν και μεμιάς τ'ό πρόσωπό του μαύρυνε περισσότερο.

—Έγώ, άν ήμουν παντρεμένος, άρχισε πάλι και ή γυναίκα μου στόλιζε τ'ό δωμάτιο με δάα σαν κι' αυτά, θα τήν διέταζα να τ'ά πετάξη στο δρόμο! Είνε τ'ά χειρότερα πού μπορούν ν' γίνουν και ένα άπό τ'ά καθήκοντα τ'ό συζύγου είνε να μορφώση τ'ό γούστο της γυναίκας του!...

Αναστρέναζε πάλι.
—Ίσως να έχης δίκιο, είπα. Αυτή τή φορά θα έπιχειρήσω να εφαρμόσω τις μεθόδους πού είσηγείσαι γιά να δώ τί θα συμβή...

Η Μαίρη μπήκε σ'ε λίγο στο σαλόνι και είδε ότι τ'ά δάα τ'ά είχα μαζέψει άπό τ'ά ράφια και τ'ά είχα συγκεντρώσει άπάνω στο τραπέζι.

—Θαρώ, είπα με ευγενικό αλλά σταθερό τόνο, ότι δεν θα μ'ορέσης να σου έπιτρέψω να στολίζης τ'ό καλύτερό μας δωμάτιο με αυτά τ'ά δάα!...

Είνε άσχημα, άκαλαίσθητα κι' έντελώς άκατάλληλα γιά τ'ό σαλόνι μας. Νά μου κάνης τή χάρι να τ'ά πάρης και να τ'ά πετάξης έξω!...

Γιά μιά στιγμή έπεκράτησε νεκρική σιωπή και κατόπιν έπακολούθησαν ραγδαία και θορυβώδη τ'ά γεγονότα: Η Μαίρη άναψε άπό τ'ό θυμό της. Αρπάξει λοιπόν ένα δάα και μού τ'ό σφυρίζει—βρίνι!—στ' αυτιά!...

Πέρασε είκοσι πάντους άπό τ'ό δειί μου αὐτί κι' έγινε χίλια κομμάτια στόν τοίχο. Ύστερα άρπάξει τ'ό δεύτερο δάα... Τ'ό πετάει κι' αυτό, εύτυχώς, άπάνω άπό τ'ό κεφάλι μου, κι' ύστερα πέφτει ξερή στήν πολυθρόνα, γιάτί τήν είχε πιώσει ύστερικη κρίσι!

Τράβηξε τόν Έρνέστο στο δίπλανό δωμάτιο.
—Πρέπει να τής πής ότι εσύ μου είσηγήθηκες αυτή τή γνώμη, τ'ό είπα, γιάτί τ'ά πυρομαχικά της δεν έξαντλήθηκαν!... Μένουν ακόμα τρία δάα στο τραπέζι και τ'ό κεφάλι μου δύσκολα γλυτώνει!...

—Πιθανόν τ'ό δίκιο να τ'ό έχης εσύ, είπε ο Έρνέστος πού είχε γίνει κάτωχρος. Μόνο να μου δώσης καιρό να ετοιμάσω τ'ά βαλίτσα μου και να φύγω... Μόλις τώρα θυήθηκα ότι είχα υποσχεθί τής θείας Εγγενίας να πάω να μείνω κοντά της λίγες μέρες...
—Και θα μ' άφισης μόνο μου, με τη Μαίρη σ' αυτή τήν κρίσιμη κατάσταση πού μ' έφεραν οι συμβουλές σου; Τί θα κάνω;

—Δεν ξέρω! Ξεμπερδέψέ τα όπως μπορείς μαζί της, αγαπητέ μου θείο! Έγώ δεν έχω θέσι εδώ μέσα!

Και τ'ά ξεμπερδέξαμε τ'ό ίδιο δράδου, μ' ένα ωραίο δειπνο, εγώ και ή Μαίρη.

—Στήν υγεία της έξυπνης ιδέας σου! είπε ή γυναίκα μου.

—Και στή λαμπρή σου ήθοποιία, άπάντησε και τσουγγρίσαμε τ'ά ποτήρια.

Μ' αυτό τ'ό κόλπο είχαμε κατορθώσει δυό σπουδαία πράγματα: Ν' απαλλαγούμε άπό τόν άνεπιθύμητο άνηψιό και άπό δυό δάα άθλίου γούστου, πού μ'ας είχαν κάνει δώρο πού δυό έτών και μ'ας είχαν καθίσει στο στομάχι.

ΣΤΑΝΛΕ-Υ. ΧΙΟΥΖ

Γερίεργα «βαφτίσματος»

Θά έζυρετε, άσφαλώς, ότι, τήν ώρα πού ρίχεται στή θάλασσα ένα καινούργιο πλοίο άπό τ'ά ικρίωματα τ'όυ ναυπηγείου, τ'ό «βαφτίζοντα» σύμφωνα με τ'ό έθιμο, σπάζοντας πάνω σ'ά πλευρά του μιά μπουτίλια με σμπάνια. Κατά τήν καθέκνυσι όμως τ'ό «Κίστα Ντάν», πού προέκυπτει να έκτελή τήν συκοινωνία Δανίας-Γροιλανδίας, χρησιμοποιήθηκε, αντί γιά μπουτίλια τής σμπάνιας, ένας όγκος πάγου, άπ' τή Γροιλανδία!

Άλλά και σ' άλλες περιπτώσεις, έχουν έγκαιναισθί πρωτότυποι τρόποι «βαφτίσματος» τών πλοίων— ίδιως δε, στίς Ηνωμένες Πολιτείες. Έτσι ένα καινούργιο πλοίο, στή Φλόριντα, «βαφτίσθηκε» με τ'ό σπασίμο ενός βάρους με 5 κιλά παγωτό κρέμα. Γιά ένα άλλο, χρησιμοποιήθηκε μιά μπουτίλια με νερό τ'όυ Ιορδάνη.

Οί Γιαπωνέζοι, όταν καθελκύεται ένα καινούργιο πλοίο, έλευθερώνουν μερικά ώδικα πουλιά, κλεισμένα στο κλουβί. Οί Κινέζοι ναυπηγοί καίνε πυροτεχνήματα όταν ρίχνουν στή θάλασσα ένα νέο πλοίο, γιά να έξορκίσουν τ'ά κακά πνεύματα.

Όταν, τ'ό 1934, ή Άγγλίδα ήθοποιός Γετρούδη Λάρνς, «βαφτίζει» τ'ό καινούργιο κόττερο της, μήκους 10 μέτρων, χτύπησε σ'ά πλευρά του τ'ά μπουτίλια τής σμπάνιας, κρεμασμένη όπως συνήθως άπό μιά κορδέλλα. Αυτή όμως δεν έσπασε. Η ήθοποιός ξαναδοκίμασε, πιά δυνατά. Άλλά, αντί τής μπουτίλιας, έσπασε ή κορδέλλα!

Η Γετρούδη έπιασε τότε τ'ά μπουτίλια άπ' τ'ό λαιμό και τ'ά χτύπησε πάνω στο πλοίο. Είτε όμως γιάτί δεν είχε αρκετή δύναμη είτε γιάτί ήταν υπερβολικά γερό τ'ό γυαλί, ή μπουτίλια έμεινε και πάλι άσπαση. Τέλος, γιά να τ'ά σπάση, ή ήθοποιός αναγκάστηκε να τήν άκουμήση πάνω στο πλοίο και να τ'ά χτύπηση μ' ένα μπαλτά!

Η άπληροξοφία μας

Γ α ρ δ ε ν ι α : Η διεύθυνσις της Greer Garson είνε : 680 Stone Canyon Road, Bel Air Los Angeles, Calif. U. S. A. Καί της Esther Williams : Metro-Goldwyn-Mayer Studios, 10202 W. Washington Blvd Culver City, Calif. U. S. A. Σ. Σ. Σ. Β.Σ.Τ. 902 : Τ'ό γράμμα σας παραδόθηκε στο «Εσωτικό Γραμματοκιώτιο», άπ' όπου και θα πάρετε άπάντησι. Μ α ί ρ η Β ο υ κ υ κ λ ά κ η. Ένταυθα : Η διεύθυνσις τ'ό Amadeo Nazzari είνε : Lux Film, Via Po 36, Roma, Italia. Η διεύθυνσις τ'όν Dan Dailey, June Haver καί Louis Jourdan είνε : 20th Century-Fox Films, 10201 West Pico Blvd, West Los Angeles Calif. U. S. A. Τέλος ή διεύθυνσις τ'ή Judy Garland είνε : 10000 Sunset Blvd, Holmby Hills, Los Angeles, Calif. U. S. A. Π. Σ. Τ. υ λ ι α ν ό ν. Σίδνεϋ-Αυστραλίας : Τά λεξικά πού ζητάτε είνε δυσεύρετα. Θά σας γράψωμε, πάντως, γιά να σας πούμε πού άπ' αυτά υπάρχουν και πόσο στοιχίζουν. Έ λ ε υ θ έ ρ ι ο ν Μ π ο ρ ο λ ά κ η ν. 204 Τ. Προκ. Σ.Τ.Γ. 914Γ : Μεταφέρουμε εδώ τήν επιθυμία σας να λάβετε γράμμα άπό τήν οικογένεια τ'όυ Κ. Άντωνίου Αύγερινού, τ'ό όποιου έχετε χάσει τήν διεύθυνσι. Δ. Π. Ν τ α ί ζ η. Κηποισία : Στήν Άμερική έκδίδαντο δυό μεγάλες ελληνικές έφημερίδες : Η «Atlantis» 443—445 West 41st Street, New York 18, N. Y. U. S. A. Καί ή «National Herald», 140 West 26th Street, New York, N. Y. U. S. A. Ά ν θ ρ ω π ο ν Κ. Ι. Χ. : Τά σκίτσα υπάρχουν πάντα ή έλλειψις γώσου όμως μ'ας άναγκάζει να αναβάλλωμε τήν δημοσίευσί τους. Μ α ρ α μ έ ν η Β ι ο λ έ τ τ α. Καλάμας : Η διεύθυνσις τ'ή Joan Crawford είνε : 426 N. Bristol Avenue Brentwood, Los Angeles, Calif. U. S. A. Μ α ί ρ η Δ. Ένταυθα : Η προηγούμενη άπάντησις ίσχύει και γιά σας. Ν ι κ ό λ α ο ν Σ α ν τ ο ν. Θεογνίκη : Η διεύθυνσις τ'ό Gene Kelly είνε : Rodeo Drive 725, Beverly Hills, Los Angeles, Calif. U. S. A. Ά λ τ ρ ι δ α τής ήθοποιίας : Η διεύθυνσις τ'ή Σμαρούλας Γιούλη είνε : Δημοτικό Θέατρον Πειραιώς, Πειραιά. Δεν έξομε άν ή ήθοποιός άπαντά σ'ά γράμματα πού λαμβάνει. Δ η μ. Π ε ρ ό δ η ν. Λάδαμε τ'ά πολυάριθμα παιχνίδια σας. Τά καλύτερα θα δημοσιευθούν. Γ ε ω ρ γ ι ο ν Σ α ο α ν τ ό π ο υ λ ο ν. Δράμα : Τά πολυάριθμα μ'αυρά τετραγωνίδια χωρίζουν τ'ό σταυρόλεξό σας σ'ε 5 κομμάτια και σας υποχρεώνουν να χρησιμοποιήσετε μόνο μικρές λέξεις. Έχομε πολύ καλύτερα σταυρόλεξα. Δ υ ό α δ έ λ φ ο ύ λ ε ς Α. Α. Νίκαια : Η διεύθυνσις τ'ή Patricia Neal είνε : 20th Century-Fox Films, 10201 West Pico Blvd, West Los Angeles, Calif. U. S. A. Τήν άλλη διεύθυνσι δεν τήν έχομε π'ός τ'ό παρόν. Δ η μ ή τ ρ ι ο ν Δ η γ ο ν σ κ α ν. Θεογνίκη : Ο Τζέιμς Κάγκνερ γεννήθηκε στή Νέα Υόρκη τήν 1ην Ιουλίου 1904. Ντεμπούταρε στο θέατρο τ'ό 1924 και στόν κινηματογράφο τ'ό 1931. Μεταξύ τών τελευταίων του επιτυχιών συγκαταλέγονται : Ο άρχων τών ουρανών. «Αίμα στόν ήλιο» και ή «Διεσθαρμένος». Τόν είδαμε έφέτος σ'ε δυό παλινές τ'όυ επιτυχίες : Η πόλις τ'όυ αίματος και «Όνειρο θερινής νυκτός» και θα τόν ξαναδώσουμε σ'ά φίλη «Ερωτική νυμφίονα» με τήν Βιρτζίνια Μάγιο και «Έτσι τιμωρώ εγώ» με τήν Φύλλισ Θάστερ. Όσο γιά τόν Τζέιμς Βασιμύλη πού γεννήθηκε σ'ό Σικάγο, παίζει στόν κινηματογράφο άπό τ'ό 1932. Άπό τ'ό 1946 στόν ρόλο τ'όυ Τσαρλς τόν διεδένθη ή Λέξ Μπάρκερ. Τ'ό ποιηματάκι σας δεν παρουσιάζει μεγάλο ενδιαφέρον. Μ α ρ ι ο ν Χ ρ υ σ α τ ή ν. 574 Τ.Π. Σ.Τ.Γ. 916Β. Π. Καβαλάν. Γ. Βαρδάβη. καί Δ. Μαλλίδην. Μ. Δ. Σ.Σ.Τ. 904. Α.Β.Α. Σπυρ. Ποδοσκήν. 1ον Σμήνος ΜΟΤΗ Β.Σ.Τ. 902. Άντωνίου Βουτσίνου. 812 Μ.Α.Μ. Σ.Τ.Γ. 920. Ιωάννη Βουρλάκη. Σ.Τ.Γ. 902 Ε.Β.Α. Π.Φ.Σ.Α. Άνδρέαν Παναγιωτόπουλου. Βασίλειον Κοτρόπουλον. καί Έμμανουήλ Δαρούκ 710 Τ.Μ. Σ.Τ.Γ. 916. Χρήστον Παναγιωτόπουλον καί Θωμά Λαμπρόπουλον. Ο.Α.Σ. 15 Μεραρχίας Σ.Τ.Γ. 917. Γεωργίου Παπάγινου. 960 Λόχον Ε.Σ.Α. Σ.Τ.Γ. 917. Νικόλαον Βαροβλάδην. Β.Σ.Τ. 902 Π.Φ. Ε.Β.Α. Παναγ. Μαραγκά. Μαίρη Χόρδωτ Β.Σ.Τ. 902 Σ. Α. Παντελήν Άντωνιάδην IV Ε.Π.Ε. Β.Σ.Τ. 902 Σ.Α. Άκκην Βασιλείου καί Τόμην Πεταλούδην. Ο.Α.Σ. 15 Μεραρχίας Σ.Τ.Γ. 917. Νικήταν Ζερβόν. 218 Τ. Προκ. Β.Σ.Τ. 903. Π. Σαβίνου. Γ. Μπακόπουλον. Γεωργίου Στασινοπούλου. Γεωργίου Γκάνον καί Παναγιώτη Θεοαράνη Μ.Δ. Σ.Σ.Τ. 904 Α. Β. Λαρίσης. Νικόλαον Παπαθανάιδην 629 Τ.Π. Σ.Τ.Γ. 918Α : Δεν θα μ'ορέσουμε δυστυχώς να σας προσφέρωμε τήν έκδόλυσή πού μ'ας ζητάτε, γιάτί δεν μ'ας έπιτρέπεται ή δημοσίευσι άγγελιών αὐτό τ'ό είδους. Θ. Τ. Β. Κασσιανή. Ένταυθα. Κωντίνον Δουτάν. Πάτρως. Χ. Δ. Τ. 13 Λουκάς-Πάτρως Λουίζα καί Ρουμπίνα. Θεογνίκη : Η διεύθυνσις τ'ό Vittorio de Sica είνε : Cinecitta, Via Tuscolana 745, Roma. Ό ν τ έ Σ ι κ α είνε ή σκηνοθέτης τόν φίλη «Κλέφτης ποδηλάτων» «Σούσια» καί «Θαύμα στο Μιλάνο». Πρωταγωνιστεί δ'ε στο φίλη «Αύσιο θά είνε πολύ άνόνα» καθώς και σ' ένα άλλο πού γυρίζεται τώρα. Πα ύ λ ο ν Κ ω ν σ τ α ν τ ι ν ί δ η ν. Ένταυθα : Τ'ό άσθιο πού δημοσιεύουμε στο σημερινό τεύχος μας ίκανοποιεί πλήρως τήν επιθυμία σας σ'ενατικά με τήν Μαρία Μοντέλ. Ό Λουί Ζουζουάν είνε παντρεμένος. Η διεύθυνσις τ'όυ Louis Jourdan : 20th Century-Fox Films, 10201 West Pico Blvd, West Los Angeles, Calif. U. S. A. Ό Ζάν-Πιέρ Όμων βρίσκεται τώρα στήν Άμερική σύντομα όμως θα ξαναγυρίση στήν Εύρώπη. Η διεύθυνσις τ'όυ στο Χόλλυγουντ είνε : Jean-Pierre Aumont, Mountain Drive 1004, Beverly Hills, Los Angeles Calif. U. S. A. Ξ α ν θ ι α. Έ λ λ η ν ο π ο ύ λ α : Οά βρήτε πιο πάνω τή διεύθυνσι τ'όυ Λουί Ζουζουάν. Ό αγαπημένος σας ήθοποιός γεννήθηκε στή Μασσαλία τ'ό 1921. Στή χώρα τού δεν γνώρισε τή μεγάλη επιτυχία. Τ'ό Χόλλυγουντ όμως τόν έκανε διάσημο με τ'ό φίλη «Υπόθεσις Παρορντιά» καί «Γράμμα σ'ε μιά άγνωστη». Είνε παντρεμένος με μιά Γαλλίδα. Γράψωμε άλλοτε.

Μία νύχτα τ'όμου στο Σμουττυ-Νόζ
Σ' άνοιχτά τών άμερικανικών άκτών, σ'ε άπόστασι έπτά περίπου μιλίων άπό τ'ό Νιού Χαμσάιρ, βρίσκεται ένα συγκρότημα άπό πέντε νησάκια, πού είναι τ'ό ένα μικρότερο άπό τ'ό άλλο. Δύο άπ' αυτά, τ'ό Άπλεντορ καί τ'ό Σμουττυ-Νόζ, συγκοινωνούν μεταξύ τους με μιά στενή λωρίδα γής, πού σ'ε μερικά μέρη δεν έχει πλάτος μεγαλύτερο άπό δύο μέτρα.

Στ'ό δεύτερο άπ' αυτά τ'ά νησάκια ζούσε μιά οικογένεια νορβηγικής καταγωγής. Τήν αποτελούσαν τρεις άνδρες καί τρεις γυναίκες. Οί άνδρες ήταν : ή Τζών Χόντβεντ, ή αδελφή τ'όυ Μάττεϋ καί ή Κουνιάδος τ'όυ Ίβαν Χρίστιανσεν. Οί τρεις γυναίκες, ήταν ή Μάρεν σύζυγος τ'όυ Τζών Χόντβεντ, ή αδελφή τ'ής Κάρεν Χρίστιανσεν καί ή Άνέττα, ή γυναίκα τ'όυ Ίβαν Χρίστιανσεν.

Οί Χόντβεντ, όπως τ'όυ έλεγαν, περιλαμβάνοντας σ' αυτούς καί τόν Ίβαν Χρίστιανσεν, είχαν μιά μεγάλη βάρκα, τήν «Μπέλλα Κλάρα» καί ψάρευαν πάντα κι' οι τρεις μαζί. Τά ψάρια πού έπιαναν τ'ά πουλούσαν στήν άπέναντι άκτή, στο Νέο Πορτσμουθ.

Έκείνο λοιπόν τ'ό άπόγευμα—ήταν ή 18η Νοεμβρίου 1872—είχαν πάει εκεί, γιά να παραλάβουν δολώματα, πού τ'όυ έστλανε ένας φίλος τ'όυ με τ'ό τραίνο άπό τή Βοστώνη. Κατόπιν, θ' άνοιγόνταν στο πέλαγος καί θα έμειναν εκεί όλη τή νύχτα γιά να ψαρεύουν.

—Έλα να μ'ας βοηθήσης, είπαν στο Λιούις Βάγκνερ, ένα γιγαντώσμο ψαρά, πού βρήκαν στήν προκυμαία. Θάχης και σ'ό μερτικό σου.

—Δεν μπορώ, άπάντησε ή Βάγκνερ. Ύποφέρω πάλι άπ' αυτούς τ'όυς καταρμένους ρευματισμούς!

Ο Λιούις Βάγκνερ είχε μείνει τόν περ-

Τ'ό διπλό έγυμναζο

σμένο χρόνο κατάκοιτος έπτά όλόκληρους μήνες άπό τ'όυς ρευματισμούς. Κι' οι Χόντβεντ, πού ήταν καλοί άνθρωποι, τόν είχαν πάρει στο σπίτι τους κι' είχαν βάλει τ'ίς γυναίκες τους να τόν περιποιούνται.

Ήταν περίεργος άνθρωπος αὐτός ή Βάγκνερ. Περιούσε τόν περισσότερο καιρό τ'όυ στο καπηλιά κοντά στή θάλασσα. Κι' επειδή δεν είχε οικογένεια, τ'ά καταφέρνε να ψευτοζή.

Βράδυσε σ'ε λίγο.
Ο Λιούις Βάγκνερ είχε πάει τώρα στο μάλο κι' έκανε βόλτες άπάνω-κάτω, σαν κάποια κρυφή σκέψις να τόν βασάνιζε.

Στ'ό τέλος, πήρε τήν άπόφασί τ'όυ. Πήδησε σ'ε μιά άπό τ'ίς βάρκες πού βρίσκονταν εκεί. Έλυσε τ'ό σκοινί τ'ής κι' άρχισε να τραβά τ'ά κουτιά. Άν είχε κάνει τήν περιέργεια να τόν παρακολουθήση, θάβλεπε π'ώς διεθυνόνταν π'ός τ'ό μέρος τ'ής Σμουττε-Νόζ.

Όταν έφτασε εκεί, έκρυψε τή βάρκα ανάμεσα σ'ά βράχια κι' έπειτα πήδησε στήν ξηρά.

«Όλη ή νύχτα είναι δική μου, ψιθύρισε. Οί Χόντβεντ δεν θα γυρίσουν πριν άπό τ'ίς όχτώ, αύριο τ'ό πρωί».

Άλλά τί πήγαινε να κάμη εκεί; Κατά τ'ά σημεράματα τ'ής άλλης ημέρας, μιά γυναίκα με καταξείρισμένα ρούχα καί μ' έκφραση τ'όμου καί άγνίας στο πρόσωπο, έφτασε στο Άπλεντορ.

Ήταν ή Μάρεν Χόντβεντ, πού είχε πάει εκεί, περνώντας άπό τή στενή λωρίδα τ'ής γής, πού ένωσε τ'ά δυό νησιά.

—Ο Λιούις Βάγκνερ, είπε, σκότωσε τήν αδελφή μου καί τή νύφη μου.

Και να π'ώς εξιστόρησε τ'ά πράγματα.
Τ'ό σπίτι τ'όν Χόντβεντ είχε τέσσερα δωμάτια. Στ'ό ένα άπ' αυτά κοιμόταν ή Τζών Χόντβεντ με τή γυναίκα τ'όυ. Στ'ό άλλο ή Ίβαν Χρίστιανσεν με τή δική τ'όυ. Στ'ό τρίτο ή Κάρεν Χρίστιανσεν καί στο τελευταίο, πού χρησίμευε καί γιά τραπεζαρία, ή Μάττεϋ Χόντβεντ.

Έκείνο τ'ό βράδυ, οι τρεις γυναίκες ήταν μόνες. Κατά τ'ά μεσάνυχτα ή Κάρεν Χρίστιανσεν άκουσε κάποιον να σπρώχνη τήν πόρτα.

—Εσύ είσαι, Ίβαν; ρώτησε νομίζοντας π'ώς ήταν ή αδελφή τ'ής.

Άλλά δεν πήρε καμιά άπάντησι. Σ'ε λίγο, είδε έναν άνθρωπο να πλησιάζη στο κρεβάτι

τ'ής κι' άπό τόν τρόπο τ'ής άφησε μιά στριγγή φωνή : —Βοήθεια!... Οί δυό άλλες γυναίκες τινάχτηκαν άπό τ'ά κρεβάτια τους. Είδαν τότε στο φ'ος τ'όυ καντηλιού τ'ό Λιούις Βάγκνερ, πού είχε άρπάξει μιά κορέκλα καί χτυπούσε μ' αυτήν σαν τρελλός τήν Κάρεν.

Η δυστυχισμένη ξεφώνιζε, αλλά, οι κραυγές τ'ής γίνονταν όλοένα καί πιο αδύνατες. Ο Βάγκνερ γύρισε κατόπιν π'ός τ'ό μέρος τ'όν δυό άλλων γυναικών κι' άρπάζοντας ένα σφυρί, πού βρέθηκε εκεί κοντά του, χτύπησε μ' αυτό τήν Άνέττα στο κεφάλι.

Η γυναίκα τ'όυ Ίβαν Χρίστιανσεν σωριάστηκε στο πάτωμα, πλημμυρισμένη στα αίματα.

Ο άπαίσιος Βάγκνερ γύρισε κατόπιν να βρή τή Μάρεν.

Άλλά ή γυναίκα τ'όυ Τζών Χόντβεντ πρόφτασε να πηδήση άπό τ'ό παράθυρο στήν αυλή καί κρύφτηκε πίσω άπό ένα σωρό έύλων.

Στή θέση αὐτή, πέρασε στιγμές άγώνιας καί τρόμου, μ'ήν τολμώντας να κάμη τήν παραμικρή κίνησι, άπό

Ο Βάγκνερ κατόπιν κάθισε με άπάθεια στο τραπέζι γιά να φάη...

φόβο μήπως ή κοκούργος τήν ανακαλύψη. Σήκωνε μόνο κάπου-κάπου τ'ό κεφάλι τ'ής καί κύτταζε άπό τ'ό παράθυρο. Καί τ'ό θέαμα πού αντίκρισε έκαμε τ'ό αίμα να παγώση μέσα στίς φλέβες τ'ής!...

Ο Βάγκνερ σήκωσε σ'ά χέρια τ'όυ τις δυό γυναίκες καί τις έφερε στήν κουζίνα. Ήταν πιθανόν ότι δεν είχαν πεθάνει ακόμα. Γιάτί ή Μάρεν τόν είδε να παίρνη δυό πετσέτες καί να φτιάχνη δυό θηλειές στο λαιμό τ'όυ.

Ο κοκούργος τράβηξε δυνατά αὐτές τις θηλειές ώσπου τ'ά μάτια τ'όν θυμάτων τ'όυ πετάχτηκαν έξω άπό τ'ίς κόγχες τ'όυ.

Έπειτα, άνοιξε τ'ά βουλαπία, έβγαλε ή τ'ό τροφίμα βρήκε σ' αυτά, γεμίσε μιά μπουκαλά με κρασί καί κάθισε με άπάθεια στο τραπέζι, γιά να φάη.

Φαίνονταν τελείως ήρεμος. Η Μάρεν, πού τόν κύτταζε άπό τ'ό παράθυρο, δεν διέκρινε τ'ό παραμικρό ίχνος ταραχής σ'ό πρόσωπό τ'όυ.

Άφ'ού έφαγε κι' ήπιε καλά, ή Βάγκνερ ξαναγύρισε σ'ά δωμάτια. Άπό τ'ό θορύβο τ'όυ έκανε, ή Μάρεν κατάλαβε π'ώς έψαχνε σ'ά συρτάρια τ'όν επίπλων γιά να βρή χρήματα ή ήτ'ό άλλο πολύτιμο ύπ'αρχε.

Η νεαρή γυναίκα ξεθάρρεψε τότε καί, βγαίνοντας άπό τήν κρύπτη τ'ής, άρχισε να τρέχη. Άλλά ή Μάρεν κρατώντας θήματα τ'ής καί βγίκε γρήγορα άπό τ'ό σπίτι, κρατώντας τ'ό σφυρί στο χέρι τ'όυ. Η δυστυχισμένη Μάρεν πηδούσε άπό βράχο σ'ε βράχο, ενώ ή Βάγκνερ τήν κυνηγούσε βλαστήμωντας. Αὐτό τ'ό κυνηγητό κράτησε πάνω ή Μάρεν να ρεσ. Η Μάρεν κατάφερε, τέλος, να κάμη τόν Βάγκνερ να χαστή τ'ό ίχνη τ'ής καί τότε πήρε τ'ό μονοπάτι πού άδηγούσε στο Άπλεντορ.

Ο Λιούις Βάγκνερ συνελήφθη ύστερ' άπό λίγες ώρες καί, στήν αρχή, άρνήθηκε τ'ά πάντα. Άλλά, οι άποδείξεις έναντίον τ'όυ ήσαν συντριπτικές. Έκτός άπό τήν κατάθεση τ'ής Μάρεν, τ'ά δοκτυλικά αποτυπώματα τ'όυ κοκούργου βρέθηκαν πάνω σ' όλα σχεδόν τ'ά έπιπλα καί τις πόρτες. Έθνηκαν πάντως σ' όλα σχεδόν τ'ά αποτρόπαια διπλό έγγραφο.

Είχε τήν ιδέα, είπε, ότι οι Χόντβεντ έκρυβαν πολλά χρήματα στο σπίτι τους καί γι' αυτό άποφάσισε να σκοτώση τις τρεις γυναίκες γιά να τ'ά κλέψη.

—Άν σκότωνα καί τή Μάρεν, όπως τις δυό άλλες, είπε, δεν θα ύπ'αρχε καμμία άποδείξι έναντίον μου! Γιάτί δεν θα ήν υποβιβάζονταν κανείς.

Ο Λιούις Βάγκνερ καταδικάστηκε σ'ε θάνατο καί πέθανε πάνω στήν άγχον τ'όν Ιούλιο τ'ό 1873.

Έτσι πληρώσε με τή ζωή τ'όυ τ'ό άπαίσιο έγκλημά τ'όυ.

Η ΣΕΛΙΣ

της Γυναίκας

Κουδεντοϋλες

Μικρή Πεταλούδα: Κάνετε, αγαπητή μου, το λάθος που κάνουν όλες οι κοπελίτσες στην ηλικία σας! Έπειδή ένας νέος σας έκαμε μερικά κομπλιμέντα, επειδή φλερτάρισε λιγάκι μαζί σας, το δεσάτε κομπο πως είνε ο άντρας, της ζωής σας κι' ότι, αν δεν είνε αυτός, δεν θα είνε κανείς άλλος! Έχετε, λοιπόν, την απειρία της νεαρής ηλικίας σας... Ακούστε όμως κι' εμάς που έχουμε την πείρα της ζωής και μη νομίζετε πως θέλω το κακό σας με το να σας λέω πως οι γονείς σας έχουν δίκιο. Οι συμβουλές που σας δίνουν, είνε για το καλό σας. Ο νεαρός δεν είνε διόλου έρωτευμένος μαζί σας. Καταγράφηκε της αθωότητάς σας κι' έπειδή κατάλαβε την αδυναμία σας, σκέφθηκε να παίξη τον ρόλο του έρωτευμένου. Μη γελιάστε όμως και μη παίρνετε βιαστικές αποφάσεις, πούν ξεδιαλύνετε τί ακριβώς συμβαίνει. Νομίζω, ότι οι γονείς σας έχουν

δίκιο να λένε πως η προίκα σας έδελεάσε το νεαρό Δον Ζουάν.

Άνοιξιάνικα ταγιέρ, ντέ-πιές

Ποιές είνε οι προτιμήσεις της έφετεινής άνοιξιάνικης μόδας; Είτε για φόρεμα πρόκειται, είτε για ταγιέρ, η έφετεινή μόδα άποστρέφεται τα «σδυμένα» χρώματα. Προτιμά, τούναντιον, τα ζωρά κι' άκούη περισσότερο τα φανταχτερά; μπλέ μαρέν, κίτρινο, λευκό, κόκκινο, κρέμ, πράσινο κλπ.

Για τα ταγιέρ, σπόρ και τα μαντώ τα σκατσέλικα, τα ύφασματα με μεγάλα καρά, καθώς και εκείνα του τύπου «πριγκιπής της Ουαλλίας», διεκδικούν πάντοτε τα πρωτεία. Τα «ντέ-πιές» θα φορεθούν έφετος περισσότερο από κάθε άλλη φορά. Και φαίνεται, ότι η μόδα των δα συνενίσθη και κατά το καλοκαίρι. Κατά τους θερινούς μήνες, φυσικά, το μετάξι θ' άντικρατάσση το μαλλί ή το βαμβάκι.

Τέσσερα άνοιξιάνικα φορέματα, από τα ώραιότερα της παρισινής μόδας, που αναφέρονται στο σημερινό άρθρο μας

Οι αντίθεσεις θα επικρατήσουν και στα μαντώ, που θα πρέπει, φυσικά, να είνε διαφορετικού χρώματος από το φόρεμα. Θα φορεθούν επίσης πολύ έφετος μαντώ με γιακάδες διαφορετικού χρώματος, π. χ. λευκό μαντώ, φοδραρισμένο με μαύρη ποπλίνα, που σκεπάει το γιακά και δημιουργεί μια πολύ όμορφη αντίθεση.

Νά μερικά χαριτωμένα «άν-σάμπλ» της έφετεινής άνοιξιάνικης μόδας: Ένα ταγιέρ από γκριζό μαλλίνο ζέρσευ (το τρίτο σχέδιό μας), που φοριέται με πουλόβερ από λευκό μαλλί. Οι μικρές ραφές που συντελούν στο σχηματισμό του γιακά, συνεχίζονται και στα πέτα και φθα-

νουν ως κάτω. Υπογραμμίζουν επίσης τις δύο μικρές τσέπες που βρίσκονται στο στήθος δεξιά κι' αριστερά.

Έναν άλλο τύπο άνοιξιάνικου ταγιέρ μας δίνει το τέταρτο σχέδιο. Ο γιακάς και τα ρεβέρ των μανικιών, είνε από πράσινο βελούδο. Τα μανίκια είνε κομμένα σε σχήμα κιμονό. Αντί να κατεβαίνουν ως τον καρπό, μπορεί να σταματούν στο μέσον του πλάτους (τρουά-κάρ). Αντί του πουλόβερ, μπορεί να φορεθί μια μπλούζα από λευκό πικέ, που δίνει πάντοτε νεανική και χαριτωμένη εμφάνιση. Μπλούζα από λευκό πικέ θα φορεθί επίσης και με το φόρεμα του πρώτου σχεδίου μας. Η μαύρη γραβάτα θα πρέπει να σχηματίζει ένα μεγάλο φιόγκο με τις δύο άκρες προς τα πλάγια. Το φόρεμα αυτό, μπορεί να φορεθί κάτω από ένα μαντώ, χρώματος κακάου με ψεύτικες πιέτες και μανίκια κομμένα σε σχήμα κιμονό. Πολύ χαριτωμένα είνε επίσης τα ταγιέρ με μικρά μαύρα και λευκά τετράγωνα, που το μπροστινό τους μέρος μπορεί να άνοιξη ολόκληρο ή να κλείνη κατά βούληση. Ο γιακάς (όπως σ'ε δεύτερο σχέδιό μας), στολίζεται με μαύρο βελούδο. Μπορεί, όμως, να είνε κι' από το ίδιο ύφασμα.

Η έφετεινή άνοιξιάνικη μόδα έχει ιδιαίτερη προτίμηση στα μανίκια, σε σχήμα ραγκλάν που κατεβαίνουν λίγο πιο κάτω από τον αγκώνα. Αυτό ίσυνεί ονι μόνον για τα μαντώ, αλλά και για τα ταγιέρ.

Κατά γενικό κανόνα, το ταγιέρ πρέπει να λεπταίνει το σώμα, χωρίς, όμως, να το σφίγγη. Θα είνε συνεπώς, πιο απλόχωρο από ό,τι συνηθίζαταν ως τώρα. Τα πρώινα φορέματα αντίθετα, συνηθίζονται στε-

νή νομίζετε ότι δεν ακολουθεί τη μόδα και το άνδρικό ντύσιμο. Έπειδή όμως, στις γενικές γραμμές, δεν παρουσιάζει σημαντικές αλλαγές, δεν το πολυπροσέχουμε. Είνε λιγάκι δύσκολο να διακρίνουμε με την πρώτη ματιά, ότι τα σακάκια έμακρυναν, ότι δεν φοριούνται πια τα σταυρωτά, ότι τα χρωματιστά πουκάμισα παραμερίστηκαν, ότι οι γραβάτες είνε όλες ριγέ και άλλα παρόμοια... Έφετος λ. χ. τα γιλέκα συνηθίζονται άνοιχτόχρωμα. Έχουν την κλασική φόρμα με μύτες μπροστά και είνε άοκετά κλειστά. Γίνονται από λαιναζ φανταζή ή πλεκτά.

Τα πουκάμισα είνε μονόχρωμα από λευκό, ποπλίνα ή ήμιλινο. Ο κύριος, όμως, που ξέρε να ντυθί, ένει πάντα στο ντυλάπι του ένα λευκό υποκάμισο μεταξωτό ή λινο για κάθε περίπτωση.

Άλλη λεπτομέρεια: Δεν είνε πια άπαραίτητα τα κροστούμια κομπλέ. Η μόδα συνδυάζει για κάθε μέρα γκρι παντελόνι και σακάκι μαρόν έλαφώς φανταζή. Άνι σκούρο. Για συμπλήρωμα ένα μπέζ ή γκοϊ πουλόβερ πλεκτό και λευκό ή έκούρ πουκάμισο.

Με σπορτίφ κοστούμια βλέπουμε και πουκάμισα από λεπτή φανέλλα.

Η έλληλονομφία του

Μίνα.— Αυτό που χρησιμοποιείτε είνε από τα καλύτερα καλλυντικά που υπάρχουν. Μήπως δεν το χρησιμοποιείτε όπως πρέπει; Θα το στρώνετε καλά στο πρόσωπό με τα δάκτυλα, ως ότου άπορροφηθί, θα σκουπίζετε απαλά και θα βάθετε πύδρον. Ινστιτούτο δεν μπορώ να σας συστήσω υπεύθυνος.

Α. Σ. Π., Εύβοια ν.— Στην έρώτησή σας, μόνο ένας παθολόγος γιανός θα μπορούσε να άπαντήσει. Ένώ περιορίζομαι μόνο στα καλλυντικά.

Η ράκλειτο τον Έφέσιον.— Θα σας συστήσω την λευκή δαντέλλα. Η λαίμη δεν είνε για την ηλικία σας. Σας συγχαίρω για τις ώριμες ιδέες σας.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

φέρεται το τσάι, ή μαστίχα και λοιπά, γράφω τα λίγα αυτά, για να μην άπαντήσω σε κάθε μια χωριστά.

Το τσάι προσφέρεται με δύο τρόπους: Η δα καλέσουν τους φίλους μας να περάσουν στην τραπεζαρία, όπου έχουμε στρωμένο το τραπέζι με τα φλιτζάνια και όλα τα σχετικά, ή θα τους το προσφέρουμε εκεί που κάθονται, προσέχοντας να τους δίνουμε σιγά-σιγά βουτήματα, ώστε να μη τους φέρνουμε σε δύσκολη θέση και δεν μπορούν να κρατήσουν συγχρόνως το φλιτζάνι κι' αυτά.

Με το τσάι προσφέρουμε κέικ, διάφορα βουτήματα, χωρίς να άπαικλιώνεται και τα άλμυρά. Για τη μαστίχα ή το βερμούντ έτοιμάζουμε υποφέ, δηλαδή ένα μεγάλο τραπέζι με διάφορα μεζεδάκια που πρέπει να είνε άριστης ποιότητας και σε μικρά σχήματα, ώστε να άπαιτελούν ιπποκίες.

Όταν δεχόμεθα για πένθος, προσφέρουμε καφέ και μικρά παξιμαδάκια, τίποτε άλλο. Όσες δε κάνουν συλλυπητήριες επισκέψεις, δε συ φορούν παδαλά γαμάτα, αλλά γκρι, μπλε ή μαύρα, υαρόν κλπ. Την ημέρα της κηδείας, τα μαύρα είνε έπασαίτητα.

Με ρωτούν επίσης πως στολίζουμε το πιάνο και το ραδιόφωνο.

Στο πιάνο μπορούμε να βάλουμε ένα μεγάλο βάσο ή λαλάνια και καμιά μεγάλη κορνίζα με φωτογραφία ενός προσώπου της οικογενείας, τίποτ' άλλο.

Στο ραδιόφωνο, το μόνο που μπορεί να τοποθετηθί, είνε μια ποτατίβ λαμπρα και ένα-δύο μικρά έλατοχρήματα.

Όλιγα για κυρίες

Μη νομίζετε ότι δεν ακολουθεί τη μόδα και το άνδρικό ντύσιμο. Έπειδή όμως, στις γενικές γραμμές, δεν παρουσιάζει σημαντικές αλλαγές, δεν το πολυπροσέχουμε. Είνε λιγάκι δύσκολο να διακρίνουμε με την πρώτη ματιά, ότι τα σακάκια έμακρυναν, ότι δεν φοριούνται πια τα σταυρωτά, ότι τα χρωματιστά πουκάμισα παραμερίστηκαν, ότι οι γραβάτες είνε όλες ριγέ και άλλα παρόμοια... Έφετος λ. χ. τα γιλέκα συνηθίζονται άνοιχτόχρωμα. Έχουν την κλασική φόρμα με μύτες μπροστά και είνε άοκετά κλειστά. Γίνονται από λαιναζ φανταζή ή πλεκτά.

Τα πουκάμισα είνε μονόχρωμα από λευκό, ποπλίνα ή ήμιλινο. Ο κύριος, όμως, που ξέρε να ντυθί, ένει πάντα στο ντυλάπι του ένα λευκό υποκάμισο μεταξωτό ή λινο για κάθε περίπτωση.

Άλλη λεπτομέρεια: Δεν είνε πια άπαραίτητα τα κροστούμια κομπλέ. Η μόδα συνδυάζει για κάθε μέρα γκρι παντελόνι και σακάκι μαρόν έλαφώς φανταζή. Άνι σκούρο. Για συμπλήρωμα ένα μπέζ ή γκοϊ πουλόβερ πλεκτό και λευκό ή έκούρ πουκάμισο.

Με σπορτίφ κοστούμια βλέπουμε και πουκάμισα από λεπτή φανέλλα.

Η έλληλονομφία του

Μίνα.— Αυτό που χρησιμοποιείτε είνε από τα καλύτερα καλλυντικά που υπάρχουν. Μήπως δεν το χρησιμοποιείτε όπως πρέπει; Θα το στρώνετε καλά στο πρόσωπό με τα δάκτυλα, ως ότου άπορροφηθί, θα σκουπίζετε απαλά και θα βάθετε πύδρον. Ινστιτούτο δεν μπορώ να σας συστήσω υπεύθυνος.

Α. Σ. Π., Εύβοια ν.— Στην έρώτησή σας, μόνο ένας παθολόγος γιανός θα μπορούσε να άπαντήσει. Ένώ περιορίζομαι μόνο στα καλλυντικά.

Η ράκλειτο τον Έφέσιον.— Θα σας συστήσω την λευκή δαντέλλα. Η λαίμη δεν είνε για την ηλικία σας. Σας συγχαίρω για τις ώριμες ιδέες σας.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΔΕΝ θα μπορούσαν να τρέχουν περισσότερο. Το αυτοκίνητο πετούσε πάνω στο δρόμο. Ο Άντον Μούρραϊν προσπάθησε να φανή ήρεμος και χαμογελούσε. Μα το πρόσωπό του ήταν κατακίτρινο.

— Αγαπητή μου Άλεις, είπε μια στιγμή στη γυναίκα του, μήπως ξέχασες το πόδι σου πάνω στο γκαζί; Έκείνη τον κίτταξε με την άκρη του ματιού.

— Όμολόγησε πως φοβάσαι, του είπε με έι-ρωνικό ύφος.

— Δεν το κούβω, άπάντησε ο άντρας της. Άλλά φοβάμαι περισσότερο για σένα...

— Τί ένδιασάρον. Θεέ μου! είπε.

Ο Άντον Μούρραϊν σταύρωσε τα χέρια στο στήθος, χωρίς να άπαντήση. Καταλάβαινε πως αυτό ήταν το καλύτερο που είνε να κάμη. Γιατί, βέβαια, δεν ύπήνε κανένας τσάπος για να πείση την Άλεις να μεταίαση την ταχύτητα. Αυτό θα το έκανε μόνη της, όταν θα της περνούσε το καπρίτσιο. Έκτος αν, στο

μεταξύ... Είχαν παντρευτή πριν από δύο χρόνια. Κι' η ζωή τους για πολλών καιρό ήταν ένα όνειρο ευτυχίας, που φαινόταν πως δεν θα τέλειωνε ποτέ.

— Άλλά, έαφνικά, έμφανίστηκε ο Ρόναλντ Βόσλεϋ.

Ο Άντον Μούρραϊν ήταν από τους ανθρώπους, που θέλουν να βλέπουν τα πράγματα όπως είνε, χωρίς να βάσουν παρωπίδες στα μάτια τους και να προσπαθούν να ξεγελάσουν τον εαυτό τους.

Αυτός λοιπόν ο Ρόναλντ Βόσλεϋ, με το λιγερό κομμά του, που σου θυμίζει ακροβάτη, το μελαψό του πρόσωπο, πράγμα που ήταν σπάνιο για Άγγλο, τους ευγενικούς τρόπους του και τη μαεστρία του στα σπόρ — κανείς δεν μπορούσε να παραβηί μαζί του στο τέχνισ ή το γκολφ — είχε κάμει πολύ μεγάλη έντύπωση στην Άλεις.

Ο Άντον Μούρραϊν το είχε καταλάβει από την πρώτη στιγμή. Άλλά, περήφανος από ιδιοσυγκρασία, δεν είχε δείξει το παραμικρό, ούτε είχε κάμει τίποτε για να συγκρατήση τη γυναίκα του.

Καταλάβαινε τώρα πως η Άλεις πάλευε με τον ίδιο τον εαυτό της. Γιατί άναπαύσε τον Βόσλεϋ, άλλ' από τ' άλλο μέρος, δίσταζε να προδώση τον άντρα της.

Αυτή η πάλη την είχε κάμει νευρική και, φυσικά, ξεσπούσε με το παραμικρό πάνω στον άντρα της. Του μιλούσε πάντα με ειρωνεία κι' όχι σπάνια με περιφρόνηση, σαν να ήταν υπεύθυνος για τους διαταγμούς και τη δική της αδυναμία να τον προδώση!

Ο Άντον Μούρραϊν ύπέφερε κρυφά. Άλλ' όταν βρισκόταν κοντά στην Άλεις της φερνόταν όπως κι' άλλοτε σαν τίποτε να μην είνε αλλάξει στη ζωή τους.

Έκείνο το άπόγεμα λοιπόν, είχαν βγί για να κάμουν έναν περίπατο με το αυτοκίνητό τους κι' η Άλεις είνε καθίσει μπροστά στο Βολάν.

Προεγρούσε στην άρχη κανονικά. Έαφνικά, όμως, λές και την είχε πιάσει τρέλλα, πάτησε όλο το γκαζί και το αυτοκίνητο άρχισε να τρέχη σαν βολίδα.

Το δυστύχημα έγινε έπειτα από μερικά λεπτά. Βέβαια, ήταν άναποδέκτο να γίνη. Σε μια στιγμή, το αυτοκίνητο έπεσε πάνω σ' ένα δέντρο κι' άναποδονούσθηκε...

Ο Άντον Μούρραϊν είνε την έντύπωσι πως έυπνούσε από λήθαργο, Ζούσε, λοιπόν, άκούη: Τού φαινόταν περίεργο, κι' όμως ήταν αληθινό. Το αυτοκίνητο τον είνε σκεπάσει, όπως άναποδονούσε κι' έτσι δεν είνε πάθει τίποτε. Μερικά γρατζουνίσματα μόνο στα χέρια

και στο πρόσωπο... Η Άλεις όμως; Πού ήταν, λοιπόν, η γυναίκα του; Τη φάναξε πολλές φορές, αλλά δεν πήρε καμιά άπάντησι. Και το χειρότερο ήταν πως δεν μπορούσε να βγί από κει που βρισκόταν.

Σε λίγο ώστόσο άκουσε θόρυβο και φωνές. Κάποιοι άνθρωποι πάνω από το κεφάλι του θα προσπαθούσαν, χωρίς άμφιβολία, να άνασκηώσουν το αυτοκίνητο για να τον άπελευθερώσουν.

Αυτό έγινε έπειτα από μερικά λεπτά. — Πού είνε η γυναίκα μου; ρώτησε ο Άντον Μούρραϊν, όταν έαναβήκε στον έλευθερον αέρα.

Οι άνθρωποι που βρίσκονταν γύρω, του έξήγησαν πως είχαν βρί μια γυναίκα τραυματισμένη στο γατάκι του δρόμου κι' έπειδή είχε χάσει πολύ αίμα, έτρεξαν να τη μεταφέρουν σε μια κλινική.

Έπειτα από μερικά λεπτά, ο Άντον Μούρραϊν βρισκόταν κι' αυτός εκεί.

Ο γιανός δεν του έκουσε την αλήθεια. — Η κατάσταση της είνε κρίσιμη, του είπε. Μόνο μια μετάγγισης μπορεί να την σώση. Τηλεφώνησα στο ύγειονομικό κέντρο να μου βρουν κανένα καθολικό αίμοδότη. Φοβάμαι μόνο μήπως άσχημούν...

— Δεν θα μπορούσα να σας χρησιμεύσω εγώ, γιαντρέ; ρώτησε ο Άντον Μούρραϊν. Έχω γερό οργανισμό κι' όπως βλέπετε δεν τραυματίσθηκα καθόλου...

— Άς δούμε, είπε ο γιανός. Η εξέταση έγινε άμέσως κι' ο Άντον Μούρραϊν άκουσε με γορά το γιαντρό να του λέν πως ήταν καθολικός αίμοδότης.

— Μπορώ, λοιπόν, να χρησιμεύσω, γιαντρέ;

— Και βέβαια!...

Η μετάγγισης έγινε έπειτα από λίγη ώρα.

— Νομίζω ότι γλυτώσαμε τον άμεσο κίνδυνο, είπε ο γιανός, όταν τελείωσε αυτή η μικρή επέμβασι.

Η Άλεις βγήκε από την κλινική στο τέλος της δεύτερης βδομάδας. Άλλά δεν βόηκε τον άντρα της, όταν γύρισε στο σπίτι της. Είχε φύγει, άφίνοντάς της ένα γράμμα:

«Αγαπημένη μου Άλεις, Όταν θα διαβάης αυτές τις γραμμές, θα βρίσκουμαι πο-λύ μακριά. Εύχομαι την ευτυχία σου μ' όλη μου την ψυχή. Κι' εκεί, σ' ένα έαφνικό ένοδοχείο της Κωνσταντινας, έαναβόηκε τον άνθρωπο που ζήτούσε.

Ένας λυγμός φούσκωσε το στήθος της Άλεις. Στις φλέβες της έτρεχε τώρα το αίμα του Άντον. Κι' αυτό έαναζωνάνευε μέσα στην ψυχή της όλη την παλιά της άνάπη. Ο Βόσλεϋ; Άλλά δεν τη συγκινούσε πια καθόλου.

Ναι, έλάτρευε τώρα τον Άντον. Και τί δεν θάδινε για να τον έαναβόη; Μα όλες οι έρευνές της έμειναν άκαρπες. Μια μέρα, τέλος, άπογοστευμένη όπως ήταν, έφυγε για την Άφρική. Κι' εκεί, σ' ένα έαφνικό ένοδοχείο της Κωνσταντινας, έαναβόηκε τον άνθρωπο που ζήτούσε.

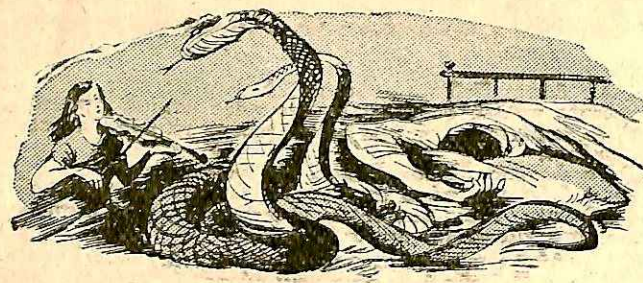
Έτρεξε άμέσως να τον έλάτρευε. Ζητώ τη λη-μονία... Άν ήξερα πως τα βήματά σου θα σ' έφερναν προς τα έδω, θάτρεχα να κρυφά μέσα στη ζούγκλα!

— Κουτέ! Κι' εγώ που πάχνω τόσοον καιρό για να σε βρώ!

Ο Άντον την κίτταξε σαστισμένος. Και, έαφνικά, άπλώσε τα χέρια του και τη σπώσε υπλά σαν να ήταν μια κούκλα!

— Άλεις φώναξε, είνε αλήθεια, λοιπόν, πως... — Δεν έπαυα να σ' άγαπάω ποτέ! συμπλήρωσε η γυναίκα του και τα γέλην τους έσπείαν σ' ένα άλόθερο φίλ-η

Η ζωή είνε έαφάνιστη άμορφη και τους χαμογελούσε. ΜΑΝΟΥΕΛ ΓΚΑΡΤΣΙΑ

*Όταν μπήκε στο δωμάτιο μαζί με τα φείδια, είδε πως ο κουινιάδος της είχε αποκοιμηθεί...

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΠΟΥ ΣΩΖΕΙ

Μία φοβερή περιπέτεια στη Νότιο Άφρική

Η νύχτα είχε απλωθεί, βαρεία και σιωπηλή. Στο έσοχικό εκείνο σπίτι της Ζουλουλάνδης, σε μία γωνιά της μεγάλης σάλας, κάτω από την κρεμαστή λάμπα του πετρελαίου, η νέα γυναίκα του Νοτιοαφρικανού κτηματία, έπαιζε βιολί, όπως συνήθιζε κάθε βράδυ. Ήταν μόνη. Ο άντρας της κι ο αδελφός του είχαν πάει να κοιμηθούν στις κάμαρές τους.

Ξαφνικά, η γυναίκα πρόσεξε μία σκιά που κουνιόταν πάνω στο βιολί της μουσικής. Δίχως να δώσει στην αρχή πολλή σημασία, γύρισε το κεφάλι της... κι αντίκρισε, σ' απόσταση 1 μέτρου μόνο, ένα πελώριο μαύρο «μιάμμα», ένα απ' τα πιο φαρμακερά φείδια της Άφρικής!

Η μουσική είχε προσελκύσει το έρπετο, που είχε γλυστρήσει μέσα, απ' την ανοιχτή πόρτα, χωρίς να το αντιληφθεί η βιολονίστρια που ήταν αφοσιωμένη στο παίξιμό του βιολιού της.

Έπειτα από το φοβερό κλονισμό της πρώτης στιγμής, η νέα γυναίκα, συνειδημένη στη ζωή της εξοχής και στους κινδύνους της νικησε τον πανικό. Ξαναβρήκε την αυτοκυριαρχία της κι εξακολούθησε να παίζει βιολί, γιατί ήξερε ότι, αν σταματούσε, το φείδι θα την δάγκανε, με μία αστραπιαία κίνηση! Ο κίνδυνος ξεκαθάριζε περισσότερο τη σκέψη της, αντί να τη βολώνει. Το μυαλό της άρχισε να λειτουργεί έντατα.

Θάταν τρέλα, αν επιχείρουσε να φύγει, ή να φωνάξει βοήθεια! Πριν απ' όλα, έπρεπε να εξακολουθήσει να παίζει... Το δοξάρι της χάρδνε τις χορδές, το φείδι τάλαντευε το κεφάλι του με το ρυθμό της μουσικής, κι αυτή αναζητούσε κάποιο τρόπο σωτηρίας. Η θέσις της ήταν αυτόχρημα τραγική.

Δεν άργησε ν' αντιληφθεί, ότι η μόνη ελπίδα της ήταν να αποσποχωρήσει σιγά-σιγά ως την ανοιχτή πόρτα, να πεταχτεί έξω και να την κλείσει ορμητικά, φυλακίζοντας το φείδι μέσα στο δωμάτιο. Ήταν ωστόσο μία επικίνδυνη απόπειρα, γιατί, αν το έρπετο θυμωσε με την πρώτη κίνησή της, θα την δάγκανε!

Το «μιάμμα» βρισκόταν ανάμεσα σ' αυτήν και στην πόρτα. Χρειάστηκε, λοιπόν, πρώτα να κάνει σιγά-σιγά το γύρο του. Το φείδι έστρίβε,

Ρυτίδες ματιών, πανάδες, λεκέδες, ανοικτοί πόροι, θαρραπενίται σε λίγες επισκέψεις. Καλλυντικά για κάθε επιδερμίδα. Ειδική θεραπεία δια στεγνά δέρματα.

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΛΟΝΗΣ CONSTANT. Περικλέους 28. Τηλ. 36-396.

φείδια πίσω της, είδε πως είχε αποκοιμηθεί διαβάλλοντας. Το κρεβάτι του άπειχε ως ένα μέτρο από τον τοίχο — όπως συνήθιζε να παίζει — λλά έξοχικά σπίτια της Νοτίου Άφρικής, γιά να μη κρύβονται μικρά φείδια ανάμεσα στο κρεβάτι και στον τοίχο. Έτσι, η νέα γυναίκα μπόρεσε να κάνει σιγά-σιγά το γύρο του κρεβατιού. Σε μία κατάλληλη στιγμή, ανασήκωσε το δοξάρι της, απ' τις χορδές κι άγγιξε μ' αυτό ελαφρά το νερό, γιά να τον ξυπνήσει. Μά εκείνος κοιμόταν βαθειά, κι ίσως η γλυκειά μουσική τον νανούριζε ακόμη περισσότερο... Δε μπορούσε λοιπόν να ελπίζε πως θα ξυπνούσε ο κουινιάδος της γιά να τη βοηθήσει.

Πόσες φορές ακόμη έκανε το γύρο του κρεβατιού η νέα γυναίκα; Δεν το ήξερε ούτε κι η ίδια... Δεν μπορούσε πια να σκεφθεί! Μόνο το ένστικτο της αυτοσυντηρησεως διατηρούσε ακόμη σε κίνηση το χέρι της που κρατούσε σ' απόσταση το θάνατο!

Στο μεταξύ, ξυπνήσε ο άντρας της, που κοιμόταν ελαφρότερα απ' τον αδελφό του. Παραξενευτηκε, όταν αντίληφθη από που έρχονταν οι ήχοι του βιολιού. Μάντεψε ότι κάτι συνέβαινε, σηκώθηκε κι άνοιξε άδουδα την πόρτα.

Πήγε ως το δωμάτιο του αδελφού του... και σταμάτησε στο κατώφλι, παγωμένος απ' το φοβερό θέαμα που αντίκρισε! Ύστερα συνήλθε και κατάλαβε, γιάτί η γυναίκα του γύριζε γύρω απ' το κρεβάτι του κοιμισμένου.

Ξαναπήγε τότε άδουδα στο δωμάτιο του και πήρε το κυνηγετικό όπλο του. Γύρισε στην άλλη κάμαρα, στάθηκε στην ανοιχτή πόρτα, σημάδεψε και περιμένε.

Έπρεπε να πυροβολήσει τα φείδια όταν θαφταναν στα πόδια του κρεβατιού. Μόνο τότε δεν θα κινδύνευε να χτυπήσει και τη γυναίκα του συγχρόνως... Έλος, τα φείδια έφτασαν στο σημείο εκείνο. Μά δεν τάλαντευαν τα κεφάλια τους με τον ίδιο ρυθμό! Έτσι, αν πυροβολούσε, θα χτυπούσε μόνο το ένα. Και τ' άλλο θα δάγκανε άμέσως τη γυναίκα του!... Έπρεπε να περιμένει ακόμη... Το ίδιο έγινε και στον επόμενο γύρο, και στους άλλους τέσσερις: Όταν τα φείδια βρισκόταν στα πόδια του κρεβατιού, τα κεφάλια τους άπαιχαν άσκέτα μεταξύ τους... Τέλος όμως, έτυχε να βρεθούν στην ίδια γραμμή! Άμέσως ο κτηματίας πίεσε τη σκανδάλη. Και τα σκάνια του έκοψαν τα δυο κεφάλια!

Η γυναίκα του σωριάστηκε τότε λιπόθυμη. Ο κτηματίας έτρεξε να την περιποιηθή γιά να συνέλθει. Και βρήκε το ένα άκέφαλο φείδι, τυλιγμένο σφιχτά γύρω απ' το κορμί της! Εύτυχώς, πρόλαβε να την απαλλάξει απ' αυτό πριν ανοίξη τα μάτια της...

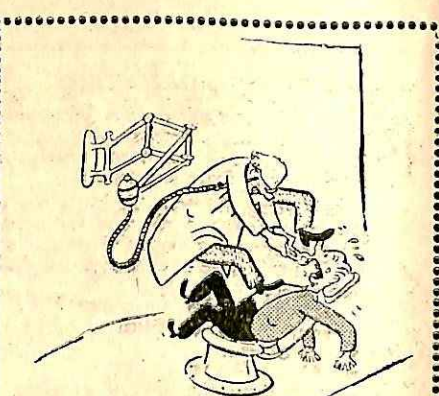
Ώστόσο, το δοξάρι της εξακολουθούσε να σκορπίζει τις νότες της μουσικής... Γιά να μπορέσει τώρα να βγεί απ' το δωμάτιο, έπρεπε να κάνει πάλι ολοκληρωτό γύρο του, παρασύροντας μαζί της τα δυο έρπετά!

Έτσι κι έκανε πραγματικά. Κι' επί τελους, έπειτα από λίγη ώρα, που της φάνηκε αιώνας, βρέθηκε στη σχεδόν σκοτεινή βεράντα.

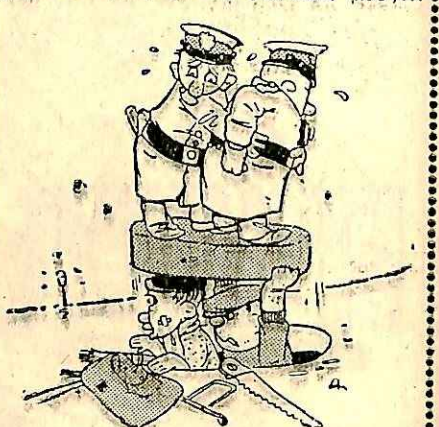
Με μία γρήγορη ματιά, είδε να βγαίνει λίγο φώς απ' την ανοιχτή πόρτα του δωματίου του κουινιάδου της, που βρισκόταν στην άλλη άκρη. Διευδύνθηκε, λοιπόν, προς τα εκεί, γιάτί η πόρτα της κάμαρας του συζύγου της ήταν κλειστή. Έλπιζε να βρή το νεό ζυγνίο ακόμη και να ζητήσει με τρόπο τη βοήθειά του...

Όταν όμως μπήκε στο δωμάτιο του, πάντα με τα

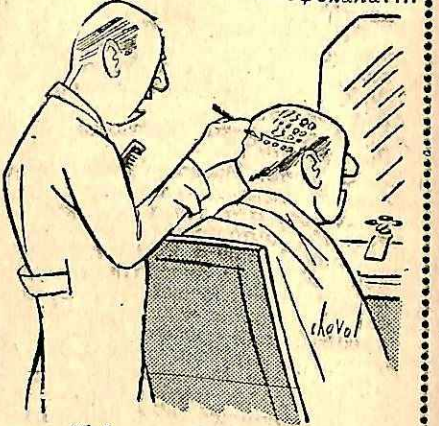
Από δήμαρχος κλητήρας... Ένας διαγωνισμός, που έγινε μεταξύ των άστυνομικών της μικρής άμερικανικής πόλεως Σέλμυθβιλ, στην πολιτεία της Ίντιάνας, είχε αληθινά άπρσοδικήτα άποτελέσματα: Ο πάλισμαν Λούδ-Μέλλις επέτυχε σ' αυτόν τόσο λαμπρά, ώστε προδιβάσθηκε αυτόμάτως σε διευθυντή της τοπικής άστυνομίας. Άντιθέτως, ο μέχρι τότε διευθυντής υποδιβάσθηκε σε άπλό πόλιςμαν.

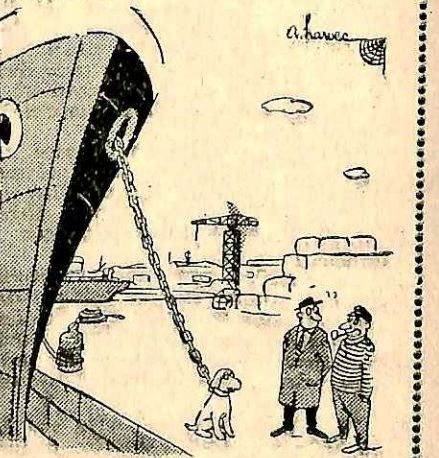
ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ
Ο δοντιάτρος: Έσθ' δέν ήσουν, που ήθελες χθές βράδυ στο χορό να φιλήσεις τη γυναίκα μου;...

ΛΩΠΟΔΥΤΕΣ
Και τώρα, γρήγορα! Δεν βλέπω πουθενά κανένα άστυφύλακα!...

Μου χρωστάτε, λουπόν, 30 χιλιάδες!...

Είπε ο σκύλος του καπετάνιου!...

ΖΑΝ ΝΤΕ ΛΑ ΧΙΡ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Πανταλόν μαθαίνει απ' τον αϊγυμάλωτο Πουπουτέκι την εξαφάνιση του Κορριντέ. Άρνιζούν τότε να τον αναζητούν. Έλος, τον βρίσκει μία βάρκα με ναύτες του «Βαλκόβεσ».

Συγγνώμης όμως, συμβαίνει, μία φοβερή έκρηξη ή φασιστίου. Κατοβάνουν ωστόσο να νυρίσουν στο πλοίο. Σε μία άλλη ομάδα, που άνασχητεί τον Κορριντέ, συμμετέχουν ο Πανταλόν κι' οι ναύτες Γκαβρίλο και Λικίνε. Ο πόθος απ' αυτούς δένεται την έπιθεσι, ενός τεραστίου άετου και βρίσκει τραγικό θάνατο.

Πλημμυρισμένοι άπό ένα ξαφνικό κι' άνεξήγητο φόβο, οι δυο άντρες άρχισαν να τρέχουν μ' όλη την ταχύτητα των ποδιών τους προς την άκρη του βραχώδους όροπεδίου. Όταν βγήκαν απ' τη χαράδρα, ήσυχασαν κάπως και μπόρεσαν να διαπιστώσουν άμέσως ότι είχε συγκεντρωθή και πάλι εκεί πάνω όλόκληρη ή ομάδα.

Τίποτε καινούργιο, τους είπε ο Τζών Ντόγκ μόλις έφτασαν. Ψάξανε όλοκληρο τό όροπέδιο, αλλά δίχως άποτέλεσμα. Ο Κορριντέ δεν βρισκεται εδώ... Μά πού είναι ό Γκαβρίλο;

Ο Πανταλόν ξανάδε ξαφνικά με τα μάτια της φαντασίας του τη φοιητή σκηνή. Ο Λικίνε έκλαιγε.

Πέθανε! άπάντησε σιγαανά ο Πανταλόν.

Και διηγήθηκε την πάλη και το θάνατο του Γκαβρίλο.

Μά είναι φοικτό! φώναξε ή Μαργαρίτα, μη μπορώντας να συγκρατήση ένα λυγμό.

Βρισκόταν σε κατάσταση νευρικής υπερεντάσεως, κι' ό λυγμός εκείνος την έκανε να ξεσπάσει σε κλάματα άτελείωτα. Φοβόταν πως είχε χάσει γιά πάντα τον Κορριντέ, και κατέβαλλε, απ' την άρχή των έρευνών, υπεράνθρωπες προσπάθειες γιά να συγκρατήση τα δάκρυά της. Στο άκουσμα όμως του τραγικού τέλους του Γκαβρίλο, συγκινήθηκε τόσο

ΙΑΤΡΟΣ
ΡΟΥΣΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
Γυναικολόγος - Μαιευτήρ Δεχεται 9-12 και 5-7 ως και επί συνεντεύξει. Χαρ. Τριεύρη 113. Τηλ. 63.993.

Το τρέξιμο αυτό, μέσα στις έκρήξεις, στους καπνούς, στις καυτές στάχτες και στις διαπρωμένες πέτρες πουπέφταν σαν βροχή, κράτησε τόση ώρα, ώστε ή Μαργαρίτα δεν μπόρεσε πια ν' άνθεή και λιποθύμησε μέσα στην άγκαλιά του Ντόγκ. Εύτυχώς, ο Άγυλος είχε άθλητικούς μύς. Φο-

τώθηκε λοιπόν στους ώμους του την κοπέλλα και συνέχισε το τρέξιμό του, χωρίς να λιγοστήσει την ταχύτητά του.

Ξαφνικά, όλοι οι λευκοί σταμάτησαν. Γιάτί ή κορνίζα του βασάλτη τελείωνε σ' ένα πλάτωμα είκοσι περίπου τετραγωνικών μέτρων που βρισκόταν ψηλά πάνω απ' τη θάλασσα.

Μά αυτοί είναι τρελλοί! φώναξε ο Πανταλόν. Κιττάχτε! Κιττάχτε!

Ήταν περτήτη ώστόσο ή σύσταση αυτή, γιάτί όλοι οι λευκοί κιττάζαν ήδη τους Μαορί, που έκαναν πραγματικά μία άπίστευτη τρέλλα: Όταν δηλαδή έφτασαν στην άκρη του πλατωμάτων, στάθηκαν στη γραμμή, έδωσαν και πάλι την παράξενη κραυγή «Ριαλίν» και πήδησαν ύστερα ό ένας μετά άλλο στη θάλασσα!

Τό ύψος απ' όπου έφεπταν, ήταν 100 μέτρα το λιγώτερο. Δεν μπόρουσε λοιπόν να σωθή κανείς απ' αυτούς που πήδουσαν!

Μολονότι, οι στάχτες που αϊωρόντου στον άέρα ελάττωναν τη διαφάνειά του, ο Πανταλόν κι' ο Τζών Ντόγκ μπόρεσαν να διαπιστώσουν με τα ναυτικά κιάλια τους ότι κανείς απ' τους ίθαγενείς δεν ξαναβέβηκε στην έπιφάνεια της θαλάσσης. Είχαν λοιπόν πνιγεί όλοι, μέχρις ενός!

Ο τρόμος τους τρέλλανε! είπε ο Τζών Ντόγκ. Έμεις όμως, που δεν έχουμε χάσει τα λογικά μας, πρέπει να βοοούμε τον τρόπο να γλυτώσουμε.

Είχαν ξαπλώσει τη Μαργαρίτα πάνω στα γόνατα δυο ναυτών, καθισμένων καταγής. Ήταν προτιμώτερο να μείνη ακόμη λιποθυμή, γιάτί, με την υπερβολική έξασθένησί της, θα δυσκόλευε ακόμα περισσότερο τους άλλους, αν είχε συναίσθησι το κινδύνου.

Κι' ο κίνδυνος βρισκόταν παντού... Πίσω μας και προς τ' ά-

Μερικοί υπέβαλαν διάφορες προτάσεις, που άποδείχθηκαν, όμως, ανεφάρμοστες. Άκόμα και μία ιδέα του Τζών Ντόγκ, όταν εξετάσθηκε από την όλοτητα, άπερίριθθη ως άπραγματοποίητη.

Άφού τελείωσαν όλοι οι άλλοι που είχαν να μιλήσουν, ήρθε κι' ή σειρά του Πανταλόν.

Εγώ δεν έχω κανένα σχέ-

Μυριέες ιστορίες

Τα σχέδια

Ο διευθυντής ενός εργοστασίου που έφτιαχνε έπιπλα και κρεβάτια έφυγε γιά το Παρίσι με τό σκοπό να περάσει εκεί μερικές έξνοιαστές έδδουάδες.

Πήγε λοιπόν στο καλύτερο ξενοδοχείο κι' από την πρώτη ήμέρα διώουσε να βοη την περιπέτεια εκείνη που θα τον συγκινούσε... Εύτυχώς, στάθηκε τυχερός γιάτί τη συνάντησε άμέσως στο πρόσωπο μιάς έξωτικής κυρίας, που έσπεκε άναποσάσιστη στο γύλ του ξενοδοχείου.

Της χαμογέλασε... Τού χαμογέλασε κι' εκείνη... Κι' όταν ή ήρας μας ήθε σε έπαφή με τό θέρημα, διεπίστωσε ότι ή κυρία δεν ήξερε γαλλικά. Έδωλε λοιπόν ένα κομμάτι χαρτί και άμέσως της σχεδίασε πρόχειρα ένα ταψί. Η κυρία κούνησε καταφατικά το κεφάλι της. Έπειτα από λίγη ώρα καθόοντουσαν και οι δυο σ' ένα τραπέζι ενός κομικού κέντρου. Τότε ό εύτυχος εργοστασιάρχης σχεδίασε σ' ένα άλλο κομμάτι χαρτί ένα έυαυό που γούσε. Η έξωτική σύντροφός του κούνησε πάλι καταφατικά το κεφάλι της.

Τί υπέροχος που ήταν ό χορός μαζί της! Κατόπιν συνέδρασαν και άλλα ενδιαφέροντα πράγματα μαζί της. Τά παίνοουμε από μια παράναφο της έπιστολής που έστειλε ό εργοστασιάρχης, την άλλη μέρα, στον αδελφό του στην Άθήνα:

«... Όταν γυρίσαμε από την πίστα στο τραπέζι μας, ένοιώσα τον έαυτό μου άνάλαφο σαν πομπύλο: έγραφε ό γλεντζές: Άθηνάως. Ξαφνικά ή έξωτική καλλονή πήρε τό καρνέ μου γιά να μού σχεδιάσει σ' αυτό κάτι. Ήταν τό σκίτσον ενός όραιου κρεβατιού, στύλ Λουδοβίκου 14ου! Έκείνο λοιπόν που θέλω να μού ξηγήσεις αδελφέ μου Σπύρο, είναι αυτό: Πώς ήξερε αυτή ή γυναίκα πως είμαι... κρεβατάς...»

Μυστήριο!...

διο, είπε εκείνος. 'Ακούστε όμως τη σκέψη μου: Είναι βέβαιον ότι ο πλοίαρχος Σίμπσον δεν θα μείνη αδόκητος σ' ένα οποιοδήποτε σημείο των ακτών του νησιού, Σίγγουρα, θα κάνει περιπολίες ολόγυρα και θα στείλη βάρκες παντού όπου δεν θα μπορεί να φτάσει το πλοίο.

«Έχωμε στα δισάκκια μας τρόφιμα αρκετά για να συντηρηθούμε επί πολλές ημέρες, κάνοντας μια σχετική οικονομία. 'Ας περιμένουμε λοιπόν, επιβλέποντας διαρκώς τη θάλασσα... 'Η ώρα είναι 4 περίπου. 'Ο άρχηγος ακόμα να νυχτώσει. 'Ως τότε, μπορεί να συμβη τίποτε ευχάριστο, ή να χη καμιά καλή εμπνευσή κάποιος από μας...

«Όλοι συμφώνησαν πως είχε δική ο Πανταλόν. 'Αδειασαν τα δισάκκια τους σ' ένα μέρος προφυλαγμένο, σκέπασαν τα τρόφιμα με μερικές χοντρές μπλουζές κι 'ανέβησαν σε τέσσερες ναύτες να τα φυλάξουν.

«'Υστερα άρχισαν να πυροβολούν με τις καραμπίνες τους κάθε 5 λεπτά της ώρας. 'Οι κρότοι των πυροβολισμών διέφεραν πολύ από τις υποχρόνιες έκρηξεις, κι 'έτσι ήταν αδύνατον να μην τους αναγνωρίσουν οι άνδρες του «Βαλκόβερ» αν τους άκουγαν.

Πέρασε έτσι μια ολόκληρη ώρα, χωρίς να συμβη τίποτε άλλο.

Ξαφνικά, ο Πανταλόν, που δεν είχε πάψει να ψάχνη τη θάλασσα με τα κιάλια του, έβγαλε μια φωνή. Πλησίασε γρήγορα το Ντόγκ, που βρισκόταν κοντά στη Μαργαρίτα — που είχε πιά συνέλθει — και του είπε:

—Είδα, κύριε, κάτι που θα μπορούσε να μας χρησιμεύσει για σανίδα σωτηρίας... αν επιτρέπεται να ονομάσουμε σανίδα ένα κομμάτι δέντρου!

—'Ενα κομμάτι δέντρου, είπατε;

—Μάλιστα! Κιττάχτε εκεί κάτω, προς το βορρά... Βλέπετε ένα κομμάτι που επιπλέει;

—'Α, ναι!

—'Ε, λοιπόν, αν δεν γελιέμαι, το ρεμπά θα τον φέρη σιγά-σιγά κάτω ακριβώς απ' τον γκρεμό όπου βρισκόμαστε.

—Μά δεν καταλαβαίνω σε τί μπορεί να μας χρησιμεύσει αυτό το δέντρο.

—Θα το καταλάβετε σε λίγο...

Κι' ο Πανταλόν κάλεσε γύρω του όλους τους άνδρες και τους διέταξε:

—Βγάλτε τις ζώνες σας! Κάθε ναύτης είχε τυλιγμένη γύρω απ' τη μέση του μια φαρδιά φανελλένια ζώνη μήκους 3 μέτρων. 'Υπάκουσαν όλοι, χωρίς να ζητήσουν εξηγήσεις.

—'Εν τάξει! είπε ο Πανταλόν.

«'Ο χειρουργός κ. ΚΙΜΩΝ ΧΑΟΥΡΗΣ, επανακάμψας εκ του επισημικού του ταξιδίου εις Γαλλίαν και 'Αγγλίαν, δέχεται εν τη Κλινική του «Αγ. Αικατερίνη», ώραν 5—6 μ. μ.

ΚΑΛΙΣΣΕΣ Nylon
35.000 52 45.000
ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
52 ΚΑΛΟΚΑΤΩΝΗ 52

λόν. Και τώρα δέσετε αυτές τις ζώνες, τη μία με την άλλη. Είναι 32. Θα μάς δώσουν λοιπόν ένα μήκος 96 μέτρων περίπου... Πιστεύω πως είνε περισσότερο απ' όσο χρειαζόμαστε...

«'Ενώ μιλούσε, ο Πανταλόν προετοιμαζόταν συγχρόνως.

—'Ακούστε με με προσοχή! πρόσθεσε. Θα δεθώ στην άκρη αυτού του «σκοινιού», και θα με κατεβάστε απ' το γκρεμό. 'Ετσι, θα φτάσω σε μικρό ύψος απ' τη θάλασσα. Θα περιμένω τότε να περάσει σχεδόν από κάτω μου ο κορμός του δέντρου, θα λυθώ και θα πέσω. Δεν με τρομάζει μια βουτιά! Κολυμπάω σαν δελφίνι... 'Θα σκαρφαλώσω ύστερα πάνω στον κορμό και θα μεταχειριστώ για κουπίτα δύο καραμπίνες, κρατώντας τις απ' την κάννη. Θα ξεκινήσω λοιπόν μ' αυτό το «πλευρόμενο», για να βρω το «Βαλκόβερ» ή καμιά απ' τις βάρκες του. Και θα ειδοποιήσω τον πλοίαρχο Σίμπσον νάρθη να σας παραλάβη — πράγμα εύκολο, εφόσον ή σφαίρα λειτουργεί κανονικά.

«Με τη βοήθειά της, θ' ανέβω απ' το πλοίο ως αυτό έδω το πλάτωμα και, σε δυο διαδρομές, θα σας μεταφέρω όλους στο «Βαλκόβερ». Καταλάβετε;

«'Η έξυπνη και τολμηρή ιδέα του έγινε δεκτή με ένθουσιασμό.

Σε πέντε λεπτά, ήταν όλα έτοιμα. 'Ο Πανταλόν κατέβηκε κατά μήκος του γκρεμού, δεμένος στην άκρη του μακρνού σκοινιού που είχε σχηματισθή με τις ζώνες. Είχε κρεμασμένες στην πλάτη του δυο καραμπίνες, έτσι που να μπορεί να τις πάρη εύκολα.

Περίμενε να φτάση από κάτω του ο κορμός του δέντρου. Και, στην κατάλληλη στιγμή, βούτηξε άφοβα στη θάλασσα, από ύψος 10 μέτρων περίπου.

Οι άλλοι τον είδαν να βουλιάζει, να ξαναβγαίνει στην επιφάνεια, να κολυμπάη προς τον κορμό του δέντρου, να σκαρφαλώνη πάνω του σαν γάτα και να τραβήη κουπί με δύναμη με τις δυο καραμπίνες.

«'Ο κορμός γλύστρησε στο νερό, προς το νότο, και χάθηκε πίσω από ένα μικρό ακρωτήριο.

Πέρασε μια ώρα... 'Επειτα δεύτερη, και τρίτη.

Οι σύντροφοι του Πανταλόν είχαν αρχίσει πια να φοβούνται πως του συνέβη κάποιο δυστύχημα. Μερικοί μάλιστα πρότειναν να επιχειρήσουν να κατεβούν κι' αυτοί και να βρουν το πλοίο ή τις βάρκες του.

Ξαφνικά όμως, ακούστηκε ψηλά στον αέρα ένας ελαφρός και παράξενος θόρυβος. Κιττάξαν όλοι προς τον ούρανο κι' είδαν να κατεβαίνει προς το μέρος τους ένας στρογγυλός όγκος: ή «Βικτώρια»!

Με μερικούς επιδέξιους χειρισμούς, ή σφαίρα σταμάτησε σε ύψος 50 πόντων από το βράχο, μπροστά στο Τζών Ντόγκ και στους ναύτες. 'Ανοιξε ύστερα ή πόρτα του κυλινδρικού θαλάμου και παρουσιάστηκε ο Πανταλόν.

—Νίκη! φώναξε. 'Ο κ. Κορριντέ βρίσκεται στο πλοίο!

Οι λέξεις αυτές ξαναζωντανέψαν τη Μαργαρίτα. Σκώπηκε.

«'Επειτα ο Τζών Ντόγκ περιέγραψε τις συνθήκες του θανάτου του Γκαβρίλο, και πρόσθεσε στο τέλος:

—'Ηταν αληθινά ένας άετος πρωτοφανούς μεγέθους...

Μόλις είχε προφέρει αυτές τις λέξεις, ένας ξαφνικός κλονισμός τράνταξε ολόκληρο το πλοίο. 'Επεσαν όλοι ο ένας πάνω στον άλλον, βιάζοντας τρομαγμένες φωνές.

«'Υστερα σηκώθηκαν βιαστικά κι' έτρεξαν προς την πόρτα του εργαστηρίου. Συγχρόνως όμως άνοιξε ή πόρτα αυτή και παρουσιάστηκε ο αρχιτιμονιέρης, χλωμός, άνασταταμένος.

—Χτυπήσαμε σε ύψαλο! φώναξε.

«'Ο πανικός γενικεύθηκε, δεν κράτησε όμως περισσότερο απ' ένα λεπτό της ώρας. 'Ο Σίμπσον ανέβηκε στη γέφυρα κι' έδωσε τις απαιτούμενες διαταγές. 'Ακούγοντας τη φωνή του ανθρώπου που αγαπούσαν και σέβονταν όλοι, κάθε ναύτης, κάθε μηχανικός έτρεξε στη θέση του. Κι' αφού αποκαταστάθηκε έτσι ή τάξη, εξέτασαν την κατάσταση.

Το «Βαλκόβερ» είχε σταματήσει, στη μέση της απέραντης θάλασσας, γέρνοντας λίγο προς το ένα πλευρό. Οι μηχανικοί έδωσαν τα καζάνια. 'Εψαχναν ύστερα το κύτος, αλλά δεν ανακάλυψαν καμιά αβαντία...

«'Ο Σίμπσον, ο Τζών Ντόγκ, ο Κορριντέ, ο Πόπυ, ο Κορρά, ή Μαργαρίτα κι' ο Φράντς Ντόμαχ συγκεντρώθηκαν πάνω στη γέφυρα. 'Ο Πανταλόν, ο Τζέφρι, ο Ούιλ κι' ο Πέτερς, ύπακουοντας στις διαταγές του καπετάνιου, φόρεσαν σκάφανδρα, για να κατεβούν μέσα στο θάλασσα και να εξετάσουν τον άορατο βράχο όπου είχε «καθήσει» το πλοίο.

—Μιά βάρκα στη θάλασσα, διέταξε ο Σίμπσον με τον τηλεβόα.

Και, γυρίζοντας στους συντρόφους του, πρόσθεσε:

—Για την ώρα, δεν διατρέχουμε κανένα κίνδυνο. 'Η εξέταση του βράχου θα μάς δείξη πώς θα μπορούσαμε να βγούμε απ' αυτή την άσχημη θέση. Δυστυχώς, βρισκόμαστε στο ψηλότερο σημείο της παλιρροίας. 'Αν ήταν άμψιως, όταν πάθαμε το άτυχημα, θα μάς άνασκήκανε ύστερα σιγά-σιγά ή παλιρροία και θα μάς έλευθερώνε δίχως να κοπιόσουμε καθόλου.

—'Εχομε τη σφαίρα, που θα μάς χρησιμεύσει για ισχυρό ρυμουλκό, είπε ο Κορριντέ.

—'Σ' αυτή βασίζομαι κι' εγώ, απάντησε ο Σίμπσον.

—Μά είναι άκατανόητη αυτή ή προσάραξη! παρατήρησε ο Τζών Ντόγκ. Παράξενο να υπάρχει ύψαλος στη μέση του Ειρηνικού!

—'Αλήθεια, δεν την άναφέρει κανείς ναυτικός χάρτης, συμφώνησε κι' ο πλοίαρχος. Βρίσκεται όμως σε μία περιοχή απ' όπου δεν περνάνε συνήθως τα πλοία.

—Νά που κάναμε λοιπόν μια ακόμη άνακαλύψη, είπε ο Πόπυ.

—Καλύτερα να μάς έλειπε! μουρμούρισε ο Σίμπσον.

Οι τέσσερες δύτες με τα σκάφανδρα είχαν έτοιμασθή. Τους κατέβασαν στη βάρκα, κι' άρχισε ή εργασία της εξερευνητικής, με τη διεύθυνση του Κορρά.

«'Αλλά, δεν την άναφέρει κανείς ναυτικός χάρτης, συμφώνησε κι' ο πλοίαρχος. Βρίσκεται όμως σε μία περιοχή απ' όπου δεν περνάνε συνήθως τα πλοία.

—Νά που κάναμε λοιπόν μια ακόμη άνακαλύψη, είπε ο Πόπυ.

—Καλύτερα να μάς έλειπε! μουρμούρισε ο Σίμπσον.

Οι τέσσερες δύτες με τα σκάφανδρα είχαν έτοιμασθή. Τους κατέβασαν στη βάρκα, κι' άρχισε ή εργασία της εξερευνητικής, με τη διεύθυνση του Κορρά.

«'Αλλά, δεν την άναφέρει κανείς ναυτικός χάρτης, συμφώνησε κι' ο πλοίαρχος. Βρίσκεται όμως σε μία περιοχή απ' όπου δεν περνάνε συνήθως τα πλοία.

—Νά που κάναμε λοιπόν μια ακόμη άνακαλύψη, είπε ο Πόπυ.

—Καλύτερα να μάς έλειπε! μουρμούρισε ο Σίμπσον.

Οι τέσσερες δύτες με τα σκάφανδρα είχαν έτοιμασθή. Τους κατέβασαν στη βάρκα, κι' άρχισε ή εργασία της εξερευνητικής, με τη διεύθυνση του Κορρά.

«'Επειτα ο Τζών Ντόγκ περιέγραψε τις συνθήκες του θανάτου του Γκαβρίλο, και πρόσθεσε στο τέλος:

—'Ηταν αληθινά ένας άετος πρωτοφανούς μεγέθους...

Μόλις είχε προφέρει αυτές τις λέξεις, ένας ξαφνικός κλονισμός τράνταξε ολόκληρο το πλοίο. 'Επεσαν όλοι ο ένας πάνω στον άλλον, βιάζοντας τρομαγμένες φωνές.

«'Υστερα σηκώθηκαν βιαστικά κι' έτρεξαν προς την πόρτα του εργαστηρίου. Συγχρόνως όμως άνοιξε ή πόρτα αυτή και παρουσιάστηκε ο αρχιτιμονιέρης, χλωμός, άνασταταμένος.

—Χτυπήσαμε σε ύψαλο! φώναξε.

«'Ο πανικός γενικεύθηκε, δεν κράτησε όμως περισσότερο απ' ένα λεπτό της ώρας. 'Ο Σίμπσον ανέβηκε στη γέφυρα κι' έδωσε τις απαιτούμενες διαταγές. 'Ακούγοντας τη φωνή του ανθρώπου που αγαπούσαν και σέβονταν όλοι, κάθε ναύτης, κάθε μηχανικός έτρεξε στη θέση του. Κι' αφού αποκαταστάθηκε έτσι ή τάξη, εξέτασαν την κατάσταση.

Το «Βαλκόβερ» είχε σταματήσει, στη μέση της απέραντης θάλασσας, γέρνοντας λίγο προς το ένα πλευρό. Οι μηχανικοί έδωσαν τα καζάνια. 'Εψαχναν ύστερα το κύτος, αλλά δεν ανακάλυψαν καμιά αβαντία...

«'Ο Σίμπσον, ο Τζών Ντόγκ, ο Κορριντέ, ο Πόπυ, ο Κορρά, ή Μαργαρίτα κι' ο Φράντς Ντόμαχ συγκεντρώθηκαν πάνω στη γέφυρα. 'Ο Πανταλόν, ο Τζέφρι, ο Ούιλ κι' ο Πέτερς, ύπακουοντας στις διαταγές του καπετάνιου, φόρεσαν σκάφανδρα, για να κατεβούν μέσα στο θάλασσα και να εξετάσουν τον άορατο βράχο όπου είχε «καθήσει» το πλοίο.

—Μιά βάρκα στη θάλασσα, διέταξε ο Σίμπσον με τον τηλεβόα.

Και, γυρίζοντας στους συντρόφους του, πρόσθεσε:

—Για την ώρα, δεν διατρέχουμε κανένα κίνδυνο. 'Η εξέταση του βράχου θα μάς δείξη πώς θα μπορούσαμε να βγούμε απ' αυτή την άσχημη θέση. Δυστυχώς, βρισκόμαστε στο ψηλότερο σημείο της παλιρροίας. 'Αν ήταν άμψιως, όταν πάθαμε το άτυχημα, θα μάς άνασκήκανε ύστερα σιγά-σιγά ή παλιρροία και θα μάς έλευθερώνε δίχως να κοπιόσουμε καθόλου.

—'Εχομε τη σφαίρα, που θα μάς χρησιμεύσει για ισχυρό ρυμουλκό, είπε ο Κορριντέ.

—'Σ' αυτή βασίζομαι κι' εγώ, απάντησε ο Σίμπσον.

—Μά είναι άκατανόητη αυτή ή προσάραξη! παρατήρησε ο Τζών Ντόγκ. Παράξενο να υπάρχει ύψαλος στη μέση του Ειρηνικού!

—'Αλήθεια, δεν την άναφέρει κανείς ναυτικός χάρτης, συμφώνησε κι' ο πλοίαρχος. Βρίσκεται όμως σε μία περιοχή απ' όπου δεν περνάνε συνήθως τα πλοία.

—Νά που κάναμε λοιπόν μια ακόμη άνακαλύψη, είπε ο Πόπυ.

—Καλύτερα να μάς έλειπε! μουρμούρισε ο Σίμπσον.

Οι τέσσερες δύτες με τα σκάφανδρα είχαν έτοιμασθή. Τους κατέβασαν στη βάρκα, κι' άρχισε ή εργασία της εξερευνητικής, με τη διεύθυνση του Κορρά.

«'Αλλά, δεν την άναφέρει κανείς ναυτικός χάρτης, συμφώνησε κι' ο πλοίαρχος. Βρίσκεται όμως σε μία περιοχή απ' όπου δεν περνάνε συνήθως τα πλοία.

—Νά που κάναμε λοιπόν μια ακόμη άνακαλύψη, είπε ο Πόπυ.

—Καλύτερα να μάς έλειπε! μουρμούρισε ο Σίμπσον.

Οι τέσσερες δύτες με τα σκάφανδρα είχαν έτοιμασθή. Τους κατέβασαν στη βάρκα, κι' άρχισε ή εργασία της εξερευνητικής, με τη διεύθυνση του Κορρά.

«'Αλλά, δεν την άναφέρει κανείς ναυτικός χάρτης, συμφώνησε κι' ο πλοίαρχος. Βρίσκεται όμως σε μία περιοχή απ' όπου δεν περνάνε συνήθως τα πλοία.

—Νά που κάναμε λοιπόν μια ακόμη άνακαλύψη, είπε ο Πόπυ.

—Καλύτερα να μάς έλειπε! μουρμούρισε ο Σίμπσον.

Οι τέσσερες δύτες με τα σκάφανδρα είχαν έτοιμασθή. Τους κατέβασαν στη βάρκα, κι' άρχισε ή εργασία της εξερευνητικής, με τη διεύθυνση του Κορρά.

Κάθε δύτες ήταν έφωδιασμένος με αυτόνομη αναπνευστική συσκευή. 'Αφού τους έδεσαν όλους σ' ένα δυνατό σκοινί, από τους κρίκους της ζώνης τους, τους βοηθήσαν να καταδυθούν δίπλα στα πλευρά του πλοίου.

«'Υστερα περίμεναν με άγωνία την επιστροφή τους.

Πρώτος άναδύθηκε ο Πέτερς, κι' έπειτα, σχεδόν συγχρόνως, ο Πανταλόν, ο Ούιλ κι' ο Τζέφρι. Ξαναβέθηκαν στο πλοίο κι' έβγαλαν τα σκάφανδρα.

«'Υστερα εξήγησαν ότι το «Βαλκόβερ» είχε κωπή ως τη μέση του άναμεσα σε δυο κορυφές ενός μεγάλου βράχου. Τα πλευρά του δεν είχαν πάθει τίποτε, γιατί ο βράχος αυτός ήταν σκεπασμένος από άφθονα φύκια, που σχημάτιζαν ένα παχύ και μαλακό στρώμα.

«'Αποφασίσθηκε λοιπόν να επιχειρήσουν να έλευθερώσουν το πλοίο με τη βοήθειά της σφαίρας.

«'Ο Πόπυ κι' ο Κορρά, σαν ναυτικοί, ήταν άπαραίτητοι για να επιβλέπουν τους άναγκάιους χειρισμούς στο πλοίο. Μήκηκαν λοιπόν στη σφαίρα ο Κορριντέ, ο Πανταλόν κι' ο Τζέφρι.

«'Η ώρα ήταν 3 περίπου μετά το μεσημέρι. 'Ο ώκεανός ρυτιδωνόταν έλαφρά από ένα άεράκι. Στόν ούρανο έλαμπε ο ήλιος και πλανιόταν σε μέγαλο ύψος κάτι άσπρα συννεφάκια, σαν πουλιά όνειρου.

«'Ευτυχώς που είναι ήσυχος ο καιρός, είπε ο Πόπυ στο Σίμπσον.

—Βέβαια, αν είχαμε θαλασσοταραχή, έστω και μικρή, το πλοίο θα χτυπούσε δεξιά κι' άριστερά στο βράχο και θα διαλυόταν σιγά-σιγά... 'Εχετε το νου σας τώρα, Κορρά, στα καλώδια της ρυμουλκίσεως.

«'Ο Κορρά κατέβηκε απ' τη γέφυρα και πήγε στην πρύμνη. 'Εφόσον το «Βαλκόβερ» — όπως όλα τα πλοία άλλωστε — ήταν πιο στενό και μυτερό στην πρύα, έπρεπε να το ρυμουλκήσουν αντίθετα προς την κατεύθυνσή του, για να γλυτσρήση ευκολότερα άνάμεσα στους βράχους.

«'Η σφαίρα άνυψώθηκε, στόν καθάρον αέρα, έχοντας δεμένες στόους έξωτερικούς κρίκους της τις άκρες δύο καλωδίων εξαιρετικού πάχους και άντοχής. 'Αφισαν τά καλώδια αυτά να ξετυλιχτούν σε μήκος 100 μέτρων κι' έπειτα τάδεσαν στά δύο πλευρά του σκάφους παράλληλα μεταξύ τους.

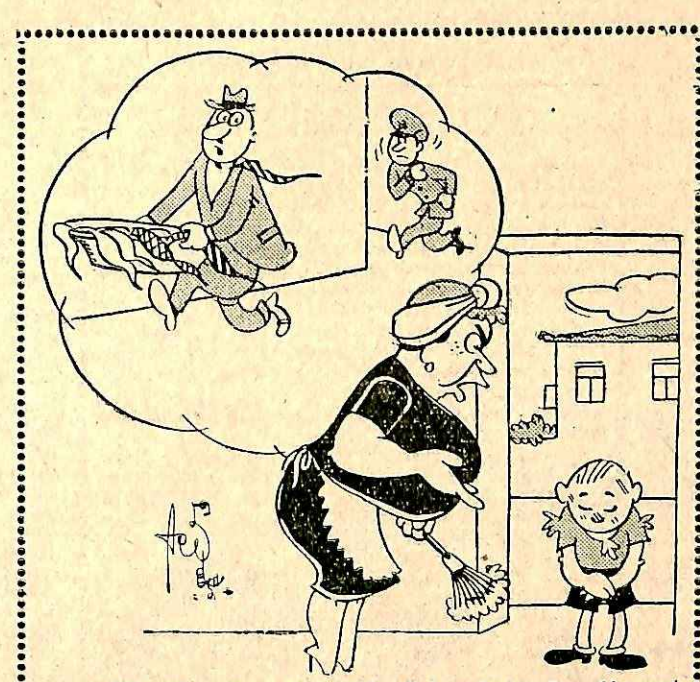
Οι μεγάλες έλικες της «Βικτώριας» άρχισαν να γυρίζουν όλοένα γρηγορώτερα. Τα καλώδια τεντώθηκαν, έτρεξαν...

Οι καρδιές είχαν σταματήσει, μέσα στά στήθη όλων των ανδρών του πληρώματος, συγκεντρωμένον στο κατάρτωμα. 'Οάχε άραγε άρκετή δύναμη ή σφαίρα, ώστε να έλευθερώση το πλοίο;

Τα καλώδια ήταν τόσο τεντωμένα, που πήγαιναν να σπάσουν. Μά το «Βαλκόβερ» δεν κουνιόταν...

«'Εν δά κάνουμε τίποτε μ' αυτό τον τρόπο! είπε ο Σίμπσον.

Την ίδια στιγμή, απ' το φοβερό τέντωμα, το ένα καλώδιο έσπασε, μ' ένα ξερό κρότο, σαν πυροβολισμό και τινάχτηκε στόν αέρα σφυρίζοντας, σαν τεράστιο φίδι. 'Αμέσως κατόπι έσπασε και τ'

—Τί χάλια είναι αυτά πάλι, βρε παληόπαιδο; Δεν σκέπτεσαι τον πατέρα σου που... τρέχει όλη την ημέρα να βγάλει το ψαμί μας;...

(Του 'Αρχέλαου)

«'Αλλο. Αυτό όμως, αφού πήδησε ψηλά, ξαναπέσε με όρμη πάνω στο πλοίο, χτύπησε στο πέρασμά του τρεις ναύτες και τους πέταξε κάτω, στο κατάρτωμα.

—Κατάρτα! φώναξε ο Σίμπσον, μέσα σε μία όχλοση τρόμου.

«'Η σφαίρα, που δεν την συγκρατούσε πια τίποτε, είχε πετάξει σαν βέλος, κι' είχε χυθεί. Όλοι όσοι βρισκόταν στό κατάρτωμα, άωρμησαν για να βοηθήσουν τους ναύτες που είχαν χτυπήσει το κομμένο καλώδιο.

—Καταραμένοι τόποι! είπατε ο Σίμπσον, τρέμοντας από θυμό και με τα μάτια γεμάτα δάκρυα. 'Εχασα τρεις απ' τους άνδρες μου!

Μά ή θλίψη του ήταν πρόωγη. Γιατί οι τρεις ναύτες είχαν λιποθυμήσει μόνο. Τό καλώδια τους είχε άπλως μολώτισει. Σε μερικές μέρες θα ήταν τελείως καλά. Τους μετέφεραν στό νοσοκομείο του πλοίου, κι' έμειναν κοντά τους δυο συνάδελφοί τους.

Στό μεταξύ, είχε ξαναγυρίσει ή σφαίρα και πλανιόταν άόγα σε ύψος μερικών μέτρων απ' το πλοίο. 'Ο Σίμπσον, που είχε ξαναβρή όλη την ψυχραιμία του, έδωσε διαταγή να έτοιμασουν δυο χοντρές άλυσίδες και να τις δέσουν στά ύψαλα του σκάφους. Καί φώναξε στόν Κορριντέ, που είχε προσβάλει από ένα φεγγίτη της σφαίρας:

—Θα ξαναδοκιμάσουμε! Αυτή τη φορά όμως, θα μεταχειρισθούμε άλυσίδες της άγκυρας, και θα μάς τραβήξετε μέσα στο νερό, για να βρισκουν περισσότερη αντίσταση οι έλικες της σφαίρας.

Οι άλυσίδες δέθηκαν γερά στόους κρίκους της σφαίρας και στά πλευρά του πλοίου, κάτω απ' την ίσαλο γραμμή. 'Η σφαίρα κατέβηκε και βούτηξε στό νερό.

«'Ο Πόπυ κι' ο Κορρά επέβλεπαν τις άλυσίδες που διέκρινονταν άρκετά καθαρά μέσα στήν ήσυχη θάλασσα. Πά-

ση αντίστασι... 'Ισως δεν κτύτασαν καλά οι δύτες. Θα κατεβώ εγώ ο ίδιος να εξετάσω την ύψαλο, μόλις ξαναγυρίση ή σφαίρα.

«'Εν χρεία στήκε να περιμένει πολύ. 'Η «Βικτώρια» άναδύθηκε κοντά στήν πρύμνη του πλοίου. Την άνέβασαν άμέσως στό κατάρτωμα, με τα δυο βαρούλκα, και βγήκε από μέσα ο Κορριντέ.

«'Η Μαργαρίτα του άνακοίνωσε άμέσως την ιδέα της.

—'Εχετε δίκιο, απάντησε ο μηχανικός. Μά ή εμπνευσή σας μου γέννησε μίαν άλλη, επίσης αποτέλεσματική κι' άκίνδυνη... Γιατί συμφωνώ με τον πλοίαρχο Σίμπσον στό ότι παρουσιάζει κάτι το άκατανόητο ο τρόπος που είναι σφηνωμένο το πλοίο στό βράχο... 'Θα φορέσω κι' εγώ ένα σκάφανδρο, καπετάνιε, και θαρθώ μαζί σας.

«'Ο μηχανικός κι' ο πλοίαρχος κατέβηκαν στήν καμπίνα των σκαφανδρών. 'Σ' ένα τέταρτο της ώρας είχαν έτοιμασθή και ξαναβέθηκαν στό κατάρτωμα.

Τους κατέβασαν τότε μέσα στή θάλασσα και περίμεναν...

«'Ο ήλιος βάσιλευε πιά, σταν ξαναβγήκαν στήν επιφάνεια.

«'Αφού έβγαλαν τις πέτσινες και άδιάρθετες στόλες και ξαναγυρίσαν στή γέφυρα, όπου είχαν συγκεντρωθή όλοι οι αξιωματικοί κι' ή Μαργαρίτα, ο Σίμπσον εξήγησε για ποιο λόγο το πλοίο έμνε άκίνητο, όσο δυνατά κι' αν το τραβούσε ή σφαίρα.

—'Όταν προσάραξε, είπατε, έκαμε ένα πήδημα προς τα πάνω και προς τα εμπρός. 'Ετσι, κάθισε άνάμεσα σε τρεις βράχους, σαν μέσα σ' ένα βαβούλο πέτρινο καλούπι. Για να βγύ από κεί, πρέπει ν' άνασκησώ.

—Αυτό είχα προβλέψει κι' εγώ, δήλωσε ο Κορριντέ. 'Θα εφαρμόσουμε λοιπόν το σχέδιο της δεσποινίδος Μαργαρίτας, λίγο τροποποιημένο. 'Θα μεταχειρισθούμε δηλαδή τον άπλουστερο τρόπο για τη ρυμουλκίση του «Βαλκόβερ».

—Είπε περίεργα πως δεν το σκέφθηκε κανείς άλλος! πρόσθεσε.

«'Ο Ντόμαχ της έρριξε μια ματιά γεμάτη κακία, αυτή όμως δεν έδωσε σημασία.

—'Ακούστε, καπετάνιε... σιμύνεσι, γυρίζοντας στό Σίμπσον. 'Ο ήλιος βρίσκεται τώρα πολύ χαμηλά στόν ούρανο. Μου φαίνεται πως θα δύση σ' ένα σημείο του ορίζοντος, που είναι είδος διχτυού, που οι άκρες του θα δεθούν όλες μαζί στόους τέσσερες κρίκους της σφαίρας.

«'Η μόνη δυσκολία είναι να περάσουν άρκετες άλυσίδες και καλώδια κάτω απ' την καρδιά του πλοίου, ώστε να σχηματισθή ρήμα που θα δέσει το πλοίο στό βράχο, που οι άκρες του θα δεθούν όλες μαζί στόους τέσσερες κρίκους της σφαίρας.

—Δεν είναι μεγάλη αυτή ή δυσκολία, δήλωσε ο Πόπυ. Πηγαίνω να δώσω τις απαιτούμενες διαταγές.

«'Ε, λοιπόν, ο κ. Κορριντέ δεν είχε παρά να ήλίσσει, σιγά-σιγά, πολλά καλώδια στή σφαίρα θανά άκατανίκητη. 'Αρκεί τότε να τη δέσουν σ' ένα είδος διχτυού, που οι άκρες του θα δεθούν όλες μαζί στόους τέσσερες κρίκους της σφαίρας.

—'Εσπασε ή δεξιά άλυσίδα! φώναξε ξαφνικά ο Πόπυ. Κι' ή άριστερή! πρόσθεσε ο Κορρά.

Την ίδια στιγμή, το πλοίο τραντάχτηκε έλαφρά.

—Κάτι μυστηριώδες συμβαίνει εδώ! είπε ο Σίμπσον. Δεν μου φαίνεται φυσική ή τό-

στο προσεχές: 'Η συνέχεια

55

Σύμφωνα μὲ τὰ πορίσματα τῆς ἐπιστήμης

Γ) τα μάτια είναι ο καθρέπτης της ψυχής.
Κατά τὸν Ἀμερικανὸ ψυχολόγο Γκρόντον
Ἀλपोर्ट, ὁ τίτλος αὐτὸς ἀνήκει δικαιωσι-
ακά στὸ στόμα. Αὐτὸ, κ' ἔχει τὰ μάτια, ἐκ-
φράζει τὴν ψυχικὴ κατὰστασιν, τὰ συναισθη-
σμάτα καὶ τὴ σκέψειν. Ἐχει ἐξακριβωθῇ ἐξ
ἄλλου ὅτι οἱ περισσότερες «μοιραίες γυναί-
κες» τῆς ἱστορίας εἶχαν μεγάλῃ μυωπία. Γι'
αὐτὸ κυρίως μισοκρίναν τὰ μάτια τους, μ'
ἦταν τρόπο πὺ ἐκανε νὰ φαίνονται «παθητι-
κὲς» οἱ ματιές τους!

Μπορεί να προκαλέσει πανοκέφαλο και γενική κόπωση, αλλά δεν βλάπτει την όραση — γιὰ τὸν ἴδιον λόγο ποὺ δὲν παθαίνουν τίποτε τὰ αὐτιά ὅταν ἀκούουν ἀδύνατους βοοῦρους. Ἡ ἐνταστικὴ τοῦ φωτὸς ποὺ χρειάζεται γιὰ νὰ διαβῇ κανεὶς ἀνέτα, δὲν εἶνε ἡ ἴδια γιὰ ὅλα τὰ άτομα. Ἐξαρτᾶται ἰδίως ἀπὸ τὴν ἡλικία καὶ τὸ ἐπάγγελμα. Ὅσο ποὺ ἡλικιωμένος εἶνε κανεὶς καὶ ὅσο περισσότερο χρησιμοποιεῖ τὰ μάτια του γιὰ λεπτές δουλειές, τόσο δυνατότερο φωτισμὸ θέλει νῦν.

Οἱ ὀφθαλμιάτριοι ἔχουν διαπιστώσει ὅτι διὲν ἔχει καμμιὰ σημασίαν ἂν ὁ φωτισμὸς (γιὰ τὸ διάβασμα) ἔρχεται ἀπὸ τὸ ἄριστερόν ἢ ἀπὸ

Αὐτὸ εἶνε κάτι ποὺ ἐξαοτᾶται ἀπὸ τὴν ἰ-
διουσυγκρασίᾳ τοῦ κάθε ἀτόμου. Πολλοὶ ἀν-
θρώποι μὲ τελεία ὄραση κουράζονται μόλις
διαβάσουν λίγη ὥρα. Κι' ἄλλοι, ποὺ ἔχουν ἐ-
λαττωματὰ τῆς ὁράσεως, μποροῦν νὰ διαβά-
σουν ὅλη τὴν ἡμέρα χωρὶς νὰ κουρασθοῦν.

6) Ἄν φορέσετε γυαλιά, δὲν θὰ τὰ βγά-
σετε πιά ποτέ.

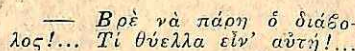
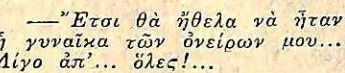
7) Για να ξεκουράσετε τὰ μάτια σας, υψάξετε ἐνῶς ἑνὸς κόντυνὸ κι' ἑνὸ μαρυνὸ ἀντικείμενο.

8) Τα ὡμὰ καρότα καλυτερεύουν τὴν
 ρασί, ἰδίως τὸ βράδυ.
 Αὐτὸ συμβαίνει μόνον στὰν ὑπόαχη ἑλλει-
 ψι βιταμίνης Α στὸν ὀφθαλμόν. «Ἐχετε ὑπ'»
 ἡμῶν πάντως ὅτι τὰ μάτια χορεύουντα περισ-
 σσότερο ἀπὸ μισὴ ὥρα γιὰ νὰ προσασμοσθῶν
 τὸ σκοτὸδν. Κί' ὅτι, γιὰ νὰ δοῦμε εὐκρινέ-
 ρα κάτι τι, τὴ νύκτα, πρέπει νὰ τὸ κυτ-
 τήσουμε ἐν κατ' εὐθείαν ἀλλὰ μὲ τὴν ἀκὴν

"Αγνώστον ἰδὼς ἐπικράτησε αὐτῇ ἡ ἀνόητος
ἐν παράλογον ἀντίληψιν. Ὁ καλὺς δὲ τρόπος
εἶπε νὰ βγάλετε τὸ σκουπίδακι μ' ἕνα
θαρὸ μαντήλι. "Αν δὲν τὸ κατορθώσετε,
ἐπάτει προσωρινῶς τὸ μάτι σας μ' ἕνα ὑ-
δ. Βουτσάνι καὶ ἄπο τοῦ ὅπου εἴπατε ὁ δόκτορας

0) Τὰ ματογυᾶλια τοῦ ἡλίου προσορίζον-
ται γιὰ τὴν προστασία τῶν ματιῶν ἀπὸ
τὴν ἀντηλιά.

Η αντίηλιά είναι ξενοχλητική, οι πραγματι-
σμός βλαβερές ακτίνες είναι οι άσφατες ύ-
πνοες και υπεριώσεις. Τα φτηνά λοιπόν
έχουν ματογάλλια δίνουν την εντύπωση της
ύψους, γιόσει να προστατεύουν πραγματικά
μάτια. "Αν λοιπόν νοσημοποιήτε ματογυ-
α του ήλιου — που δεν τα θεωρούμε άπα-
σιότητα οι ειδικοί — βεβαιώθηκε ότι έχουν
σταλλά που εμποδίζουν τις βλαβερές α-
κτίνες.

ΚΑΛΛΟΝΗ

«Ελαιον παραφίνης	10	γραμ.
Λανολίνη	25	»
Παραφίνη	25	»
Βάμμα σαφράν	10	»
Έσσάνς φουζέρ	8	σταγόνες

Σαϊσιυλικόν	οξύ		1	γραμ.
Συμπλημέ			0,50	»
Ρεζορκίνη			0,25	»
Ταννίνη			0,50	»
Χλωράλη			0,50	»
Ρετινόλαδο			10	»
Έσσανς ίριδος			10	σταγόνες
Οινόπνευμα	80	βαθμών	300	γραμ.

Ἀναμίξτε τὶς κάτωθι οὐσίες σὲ ἴσα μέρη:
Πούδρα Ἴριδος, πούδρα λυκοποδίου, ὀξείδιον τοῦ ψευδαργύρου, θεῖον «πρεσιπιτέ» καὶ τάλκ.

Μία απλή μέθοδος για ν' απαλλαγείτε
 απ' τα τόσο ενοχλητικά μυρμήγκια, είναι η
 εξής: Μέσα σ' ένα ανοιχτό δοχείο, βάζετε
 λίγο πηχτό γλυκό, μαρμελάδα π. χ.
 χαρπ τραβάει τα μυρμήγκια, που κολλούν
 απάνω της και δεν μπορούν πια να φύγουν.
 Δεν έχετε έπειτα, παρά να βράσετε το γλυ-
 κό, για να φωφασουν όλα.

“Αν θέλετε να κάνετε αδιάβροχα τὰ παπούτσια πού φοράτε, παίρνετε 30 δράμια χουρίνο ζύγκι, 15 δράμια λαδί, ἄλλο τόσο νεφτί κι ἄλλο τόσο κίτρινο κερί. Κόβετε τὸ κερί σὲ μικρὰ κομμάτια καὶ τὸ λιώνετε μέσα στοὺς λίπος, πού τὸ ζεσταίνεται σὲ σιγανή φωτιά. Ὑστερα ἀποκαυρύνετε τὸ μίγμα ἀπ’ τὴ φωτιά καὶ προσθέτετε τὸ λαδί τὸ νεφτί.

Ἀφήνετε λίγη ὥρα τὰ παπούτσια σὲ κάποια ἀπόσταση ἀπὸ τὴ φωτιά, γιὰ νὰ στεγνώσουν τελείως, ἀν εἶνε βρεμένα, κι' ἀλείψετε ἑπίτακα μὲ τὸ μίγμα. Μὲ μιὰ μικρὴ βούρτσά ἢ μ' ἓνα πινέλο, τίς σόλες καὶ τίς θάλασσες, ὥς ὅτου ἐμπροσθίην καλὰ τὸ περσεῖ.

"Αν δὲν ἔχετε πρόχειρο κανένα ἀπ' τὰ
 καινουργία ἀποτελεσματικά καταστροφικόν.
 Μπορείτε νὰ ἐξοντώσετε τὰ ἀποικροστικά αὐ-
 τὰ ἔντομα μὲ μίαν παλιὰ καὶ ἀπλή μέθοδο.
 Ἀνακατεύετε καλά ἰσες ποσότητες βορικό
 αἰὼν ζάχαρη καὶ ἀλεύρι καὶ βάζετε τὸ μίγμα
 αὐτὸ στὰ μέρη ἀπ' ὅπου περνοῦν οἱ κατα-
 στροφ. Θὰ τὸ φάνε καὶ θὰ φοβῶνται.

Γιὰ νὰ φύγουν οἱ λαοὶ ἀπ' τὰ χαρτιά
τῆς ταπεινότητος, στάξτε πάνω λίγο αἶμα,
σκεπάσετε ἢ ἕνα ἄσπρο στυπιοχαρτό
καὶ τὸ πιέξτε δυνατὰ. Ἐπαναλαμβάνετε τὸ
διο 3—4 φορές, ὡς ὅτου ὁ λεκές χαθῇ τε-
λειώς.

Πριν βάλετε οποιοδήποτε φάρμακο στο μέ-
ρος που σας ταμπήσσει μέλωση, πρέπει να
εξετάσετε πως δεν έχει μείνει κάτω από
το δέρμα το κεντρί της. Παιρνετε, λοιπόν,
για βελόνα, ανοίγετε μ' αυτήν πιο πολύ την
απλή και τη σφίγγετε δυνατά με τα δύο
δάχτυλα. Έτσι, θα βγῇ τὸ κεντρί. ἂν
πάσχει.

Ἐπομένως, ἡ ἀποστολή τῶν μαθητῶν ἐπὶ τὴν γῆν ἐπὶ τὴν ἑξῆς ἡμέραν, ἀποκαλύπτει τὴν ἀποστολικὴν ἐκκλησίαν ὡς ἐκκλησία τοῦ κόσμου. Ὁ Χριστὸς ἀποστέλλει τὴν ἐκκλησίαν ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ, ὡς ἐκκλησία τοῦ κόσμου. Ὁ Χριστὸς ἀποστέλλει τὴν ἐκκλησίαν ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ, ὡς ἐκκλησία τοῦ κόσμου. Ὁ Χριστὸς ἀποστέλλει τὴν ἐκκλησίαν ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ, ὡς ἐκκλησία τοῦ κόσμου.

Κάμετε γαργαρισμούς με ζεστό αφέψημα
ασκομηλιάς.

Βυθίστε τα μέσα σ' ένα μικρό δοχείο με
εὐγενή ἢ γρίλιδέ τα με λουμόνι.

МАРІ—КЛАІР

Τὸ αὐτόματο σίδερο — Μιὰ τέτοια ἐφεύρεσις εἶναι τὸ αὐτόματο σίδερο, ποῦ πήρε τὸ χρυσοῦν μέταλλο στὴν ἑκθεσί Λεπίν.

Το κυριώτερο χαρακτηριστικό του είναι ότι άνασκηκάνει αυτόματα πάνω σ'ε μια βότση που δεν θερμαίνεται. Έτσι η νοικοκυρά δεν χρειάζεται να έχη ιδιαίτερο μέρος για να τ'ό άκουμπά, κάθε φορά που διακόπτεται το σιδερώμα για να διορθώση π. χ. τ'ό ύφασμα που σιδερώσει, να φτιάξη μια πτυχή του κ' να τ'ό άφήση καί πάνω στο ίδιο τ'ό βάται μήπως τ'ό κάψη.

“Ένα άλλο σημαντικό πλεονέκτημα

δύο θερμοστάτες, που μας έπιτρέπουν να κανονίσουμε τη θερμοκρασία του ανάλογα με το ύφασμα που σιδερώνομε. Οί θερμοστάτες αυτοί, έξ άλλου, όταν ή θερμοκρασία φτάσει σ' ένα ώρισμένο σημείο, διακόπτουν αυτόματα τo ρεύμα.

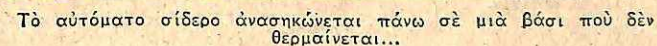
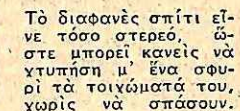
Τὸ διαφανὲς σπίτι.— Ἐνα πρόβλημα πού σᾶς ἀπασχο-
λεῖ, ὅταν θέλετε νὰ πᾶτε ἐξοχή, εἶναι τὸ πού θὰ μείνετε.
Τὴ λύσι αὐτοῦ τοῦ προβλήματος, πού εἶναι ἐξαιρετικὰ

σημαντικό για εκείνους που δεν διαθέτουν άρκετα λεπτά, θα σάς την δώση το διαφανές σπίτι! Αποτελείται από δώδεκα κομμάτια, που 'δεν πιάνουν μεγαλύτερο χώρο από ένα μπαούλο. Είναι φτιαγμένα από μια διαφανή πλαστική ουσία και η συναρμολόγησή τους

δέν χρειάζεται περισσότερο από 40 λεπτά. Τò σπίτι αυτό είναι στερεωμένο και τὴν ἀποβείξι μὰς τὴν δίνει αὐτὴ ἡ νέα ποὺ βλέπετε στὴν εἰκόνα μὰς καὶ ποὺ γτυπάει μ' ἕνα σφυρί τὰ τοιχώματά του. Στὸ ἐσωτερικὸ του μποροῦν νὰ μείνουν ἄνετα δώδεκα ἄνθρωποι καὶ κάπως στενόχωρα εἰκοσι.

Ὑπάρχουν ἐπίσης δυὸ ἄλλαι τύποι, ἕνας γιὰ τέσσερα κι' ἄλλος ἕνας γιὰ ἑξή άτομα. Τὸ σπίτι αὐτὸ εἶναι κατάλληλο τόσο γιὰ τὸ καλοκαίρι, ὅσο καὶ γιὰ τὸ χειμῶνα.

Γιὰ τὸ λούσιμο τῶν μικρῶν παιδιῶν.— Τὸ λούσιμο τῶν μωρῶν ἀποτελεῖ ἓνα σοβαρὸ πρόβλημα γιὰ τίς μητέρες. Γιατὶ τὰ μικρὰ δὲν ξέρουν νὰ προφυλαχθοῦν καὶ ἵ σα- πουνάδες μπαίνουν στὸ ἄλ- μα καὶ τὰ μάτια τους. Ἄλ- λη δὲν θὰ συμβῇ τὸ ἴδιο ἂν

ξεκινάει ένα πλατύ φυτίλι, που βυθίζεται μέσα σ' αυτό το νερό του δευτέρου δοχείου. Έτσι, το χώμα έχει πάντα την απαιτούμενη υγρασία.

Καπέλλα με ρολόγια.— Καὶ τώρα νὰ μιὰ ἀλλόκοτη ἐπιπόνησις ἐνὸς Ἀμερικανοῦ κατασκευαστοῦ ἐτοιμῶν γυναικείων εἰδῶν. Πρόκειται γιὰ τὸ καπέλλο με ρολόγι.

Αυτό το κατέλλο είναι ένα είδος υπερέ, που γέρνει από το ένα μέρος. Στην κορυφή του βρίσκεται ένα μικρό ή μεγάλο ρολόι, που αποτελεί ένα σώμα υ ατό. Θα παρατηρήσετε ίσως ότι αυτό το ρολόι πληροφορεί τους άλλους για την ώρα, αλλά όχι και κείνη που φορεί το κατέλλο. Άλλο ό εφευρέτης το προέβλεψε

κι' αυτό. Μαζί με το καπέλλο η κυρία φορεί επίσης ένα βραχιόλι, που έχει ένα μικρό καθρέφτη στη μέση. «Ετσι μπορεί να διαβάσει την ώρα... στο χέρι της. Ή πρωτοτυπία αυτής της επινοήσεως ά-
μερικανίδες.

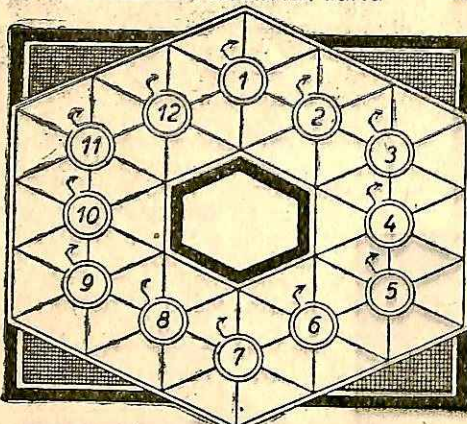
ρολόϊ - δαῦμα

Στον περίοιστο «Πύργο του Ρολογιού» της Βέρνης είναι εγκατεστημένο, από 400 χρόνια τώρα, ένα ρολόι που αποτελεί αληθινό αξιοθέατο στην πόλη. Κάθε ώρα, ένας ζωγράφος πετινέει χτυπώντας τις φερούσες του, ανοίγει το ράμφος του και κρατάει δυνατά. Σε 2 λεπτά, ένας καθανακρούσας με κόκκινο κοστούμι χτυπάει δυο καμπάνες, κρεμασμένες πάνω απ' το κεφάλι του. Συγχρόνως, παρολάνει μια οιαδήποτε ακούσους (τό ζώο που, αποτελεί το ευήλιμα της Βέρνης), μ' ένα τυμπανιστή κι ένα ασπικγική επί κεφαλής. Η πρώτη ακούσους γυρίζει κάθε τόσο το κεφάλι της σαν για να βεβαιωθεί ότι οι άλλες την ακολουθούν. Ο πτερινός βανακράζει. Ένας γενειοφόρος που παριστάνει το Χρόνο δ-

ναποδογειρεί ένα «καμμένο ρολόι» με το δεξί του χέρι. Ύστερα ένας ίππότης, ύψους 3 μέτρων, με χρυσή πανοπλία γυτπάει μ' ένα σουγί τη μεγάλη καμπάνα επιβοσβίνοντας τὸ τελευταίο γύτπωμα σὰν νὰ κουράστηκε. Ὁ Χρόνος μετράει τὰ γύτπια μέσα ἀνοιγοκλείνοντας τὸ στόμα του. Τέλος ὁ πετινὸς κρᾶζει γιὰ τρίτη φορά.

Γύρω από τον κάθε άσθινο του αγένιου μας θα τοποθετήσετε μια λέξη των έξι γραμμάτων, αρχίζοντας πάντα

από το σημείο όπου βρίσκεται το μικρό βέλος και ακολουθώντας την κατεύθυνση που δείχνει.

- 1) Στη Βενετία υπάρχουν πολλά, έ-ξω μόνο ένα.
- 2) Πόλις της Ν. Γαλλίας.
- 3) Μέρος του σπιτιού.
- 4) Άνεκαλύφθη από το ζεύγος Κι-ουρί.
- 5) Σπίτι.
- 6) Τοπικό έπισημα (δημ.).
- 7) Άλλαντικόν.
- 8) Ευνοϊκόν.
- 9) Άειος.
- 10) Έπισημα που δηλώνει όμοιό-τητα.
- 11) Συναρμολόγ.
- 12) Άγγλος ποιητής, γραμματέας του Κρόμγουελ.

K. ΝΙΚ.

Το φείδι:

Ένα φείδι έχει μήκος 1 μέτρο συν το ήμισυ του μήκους του. Πόσο μακρύ είναι; Απαντήστε σε 10 δευτερόλεπτα.

Έρωτήσεις

- 1) Το Άρντιλ είναι μια νέα συνθε-τική ύφαντική ύλη, ένας τύπος φωτο-γραφικών φακών ή μια πόλις της Νο-τίου Αμερικής;
- 2) Το Ναϊρόμπι είναι πρωτεύουσα της Κένια, της Ταγκανίκας ή της Ου-γκάντα;
- 3) Σε ποιά χώρα βρίσκεται το Λευ-κόν Όρος;

Σε 10 μέρη

Έχετε μια χάριτη λουρίδα μήκος 10 πόντων και θέλετε να την κόψετε σε 10 ίσα μέρη, μήκους 1 πόντου το καθένα. Πόσες φαλλιδίες χρειάζονται το λιγότερο γι' αυτό;

Ο νυχτερινός επισκέπτης

Ο Έμπορος Πονηρόπουλος, που έχει έρθει γι' αλίς μέρες στην Αθήνα, γυρίζει ένα βράδυ στο ξενοδοχείο του και βγάζει τα ρούχα του για να πέση να κοιμηθώ.
Η πόρτα χτυπάει ξαφνικά.
Ο Πονηρόπουλος, επειδή είναι μισό-γυμνος, δεν απαντάει.
Η πόρτα ανοίγει τότε κι' ένας νέ-ος μπαίνει στο δωμάτιο.
Βλέποντας τον Πονηρόπουλο, λέει:
— Ά, συνώνυμη, νόμιζα πως ήταν το δωμάτιό μου.
Επειτα φεύγει βιαστικά.
Ο Πονηρόπουλος τρέχει τότε στο έσωτερικό τηλέφωνο και φωνάζει στο θυροπόρο:
— Τρέξετε γρήγορα! Ένας λωπο-δύτης, γυρίζει στους διαδρόμους! Πως το κατάλαβε;

Συγγενείς
Αν ο πατέρας του Νίκου είχε γιους του Τάκη, ποιά συγγένεια έχει ο Τά-κης με το Νίκο; Απαντήστε σε 5 δευ-τερόλεπτα.

Οι κακοποιή

Τους έπιασα και τους τρεις κα-κοποιούς! Είπε με Ικανοποίηση ο αστυνομικός Λαγονίκας σ' ένα συναδέλφου του. Παιν επιδοθούν στο εγκλημα, έκαναν άλλα έ-παγγέλματα, τίμια... Νά, κα-θονται τώρα κι' οι τρεις γύρω απ' το μικρό εκείνο τραπέζι!
— Ποιος είναι ο καθένας τους;
— Ο διαρρήκτης έχει τον Πατσακλή προς τα δεξιά του και το φούσκαρο αριστερά του. Ο Φελούδας κάθεται ανάμεσα στο Γιώργο και στον πλαστο-γράφο. Ο Χουμίδης κάθεται ανάμεσα στον Κώστα και στο φούσκαρο. Κι' ο έκδιστής κά-θεται ανάμεσα στον Πατσακλή και στο σιδερωτικό.
Μ' αυτά τα στοιχεία, υπο-ραίτε να βοηθή το έπιθετο του ράφτι και το προηγούμενο έπα-γγελμα του Γιάννη:

Με τα παθήματα

Μερικά παιδιά πήγαιναν περίπατο με παθήματα. Είχαν τέτοιες θέσεις στο δρόμο, ώστε βρίσκονταν 4 παιδιά μπροστά από ένα παιδί, 4 παιδιά πίσω από ένα παιδί κι' ένα παιδί μόνο του. Πόσα ήταν όλα τα παιδιά (ο έ-λαγιστος δηλαδή δυνατός άσθινος τους);

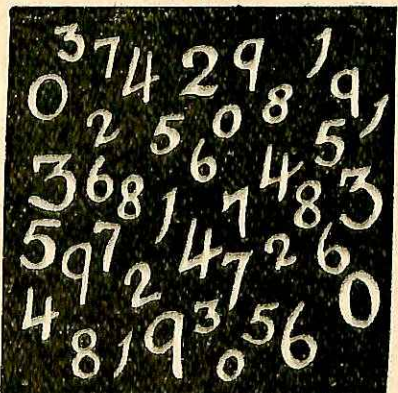
Παύς αριθμός:

Ένας άσθινος άποτελείται από πέντε ψηφία, που έχουν άθροισμα 30. Το πρώτο ψηφίο είναι τοιγλάσιο απ' το δεύτερο. Το τέταρτο είναι μισό απ' το δεύτερο, κι' αυτό πάλι είναι κατά δύο μονάδες μεγαλύτερο απ' το τρίτο. Μπορείτε να βοηθή τον άσθινο;

Απόρροπη

Γιατί οι περισσότερες νοικοκυρές θα προτιμούσαν να πλύνουν ένα καθρέ-φτη, παρά ένα τζάμι παραθύρου του ίδιου μεγέθους, έστω και αν βρίσκον-ται και τα δυο σε θέσεις που τις φτά-νουν εξ ίσου εύκολα;

Το τετράγωνο

Μπορείτε να χωρίσετε το μαύρο αύ-τό τετράγωνο με τους αριθμούς σε τέσσερα ίσα μέρη, ίδιου σχήματος και μεγέθους, που το καθένα τους να πε-ριέχει όλους τους μονοψήφιους άρ-ιθμούς, από το 0 έως το 9; Σας φαί-νεται πως λίγο δύσκολο, κι' όμως εί-νε απλούστατο.

Κοπέλλες... φαγώσιμες

Πέντε κοπέλλες, ξενητικές καταγωγής, λέγονται Μίνα, Άκορά, Ρούλα, Τυρά, Λία Πίφ. Ρένα Σάνκι και Ρούλα Φέκτι. Κατά σύμπτωση λοιπόν, και οι πέν-τε είναι... φαγώσιμες! Άν αναγραμμα-τίσετε δηλαδή το όνοματέπωνυμο της καθενιάς θα βοηθή κάτι που τ'αχέτε φάει συνά!

Οι λύσεις στη σελ. 62

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΠΑΓΟΔΡΟΜΙΑΣ

Τα πρώτα παγοπέδιλα από κόκκαλα ζώων

Η παγοδρομία είναι τόσο παλιά, όσο κι' ο κό-σμος. Αυτό απέδειξαν οι ανασκαφές που έγιναν πριν από μερικά χρόνια στο Σπαντάου της Γερ-μανίας, στο Μόρφελντ και το Φένσμπουργκ της Αλ-γλίας και στην παλιά κοιτή του ποταμού Σκαλδου, κοντά στην Αμβέρσα.

Σ' όλα αυτά τα μέρη, βρέθηκαν κόκκαλα αλό-γων, που το κάτω μέρος τους ήταν κορτερό σαν μαχαίρι και στο επάνω μέρος είχαν τέσσερα ζεύ-γη τρύπες, δύο εμπρός και δύο πίσω. Τα κόκκαλα αυτά, ήταν πρωτόγονα παγοπέδιλα.

Οι άνθρωποι των παλαιότερων εποχών, τα πε-ράσαν στα πόδια τους με μάντες που τους πε-ρασαν από τις τρύπες που αναφέραμε. Οι έπι-στήμονες που τα εξέτασαν, τους έδωσαν ηλικία πάνω από 3000 χρόνια.

Τα ότι οι άνθρωποι, στα παλιά χρόνια, χρησι-μοποιούσαν κόκκαλα ζώων, που τα έπεργάζονταν καταλλήλως, για παγοπέδιλα μας το επιβεβαιώνει κι' ένα παλιό αγγλικό χρονικό του 12ου αιώνας, που μας πληροφορεί, ότι η νεολαία του Λονδίνου «είχε την τέχνη να γλυστάρει πάνω στον πάγο, όπως τα πουλιά στον άερα, χρησιμοποιώντας κόκκαλα αλό-γων και προβάτων».

Την ίδια πληροφορία μας δίνει κι' ένα παλιό Σκανδιναβικό χρονικό, που αναφέρει, ότι ο ήρωας Φρίτχφ, γλυστρώντας πάνω στο κρύσταλλο του παγωμένου νερού, έγραψε με τα κόκκαλα που είχε στα πόδια του, το όνομα της πολυαγαπημένης του Ινγκεμπορντ...

Τα ξύλινα παγοπέδιλα πρωτοεμφανίστηκαν κατά τον 17ον αιώνα. Λίγους καιρό έπειτα από την εμφά-νισή τους, ένας Άγγλος λόρδος λανσάρισε τα πα-γοπέδιλα από χάλυβα, που διαδόθηκαν άμεσα στην Ολλανδία, στη Γερμανία και τη Γαλλία.

Κατά το χειμώνα του 1795, οι πάγοι της Ζάιν-τρε, απέκλεισαν τον άλλανδικό στόλο κοντά στη νησ του Τέξελ κι' έτσι το γαλλικό...ίππικό μπό-ρεσε να τον αχμαλωτίσει, χωρίς δυσκολία.

Συνέβη τότε το εξής: Μεταξύ των ίππέων που διοικούσε ο συνταγματάρχης Λαχούρ, βρίσκονταν έ-νας θαυμάσιος παγοδρόμος, ο Μπιγιώ. Ο στρα-τιώτης αυτός, θέλοντας να εξοικριώσει σε ποιά κατάσταση βρισκόταν ο άλλανδικός στόλος, φόρεσε τα παγοπέδιλά του και πλησίασε στη ναυαρχίδα.

Αρχισε τότε να διαγράφει άριστομηχανικές καμ-πίλες πάνω στον πάγο, για να βρή τον καιρό να εξετάσει τη θέση που είχαν τα διάφορα πλοία. Από τη ναυαρχίδα του έβριθαν μερικούς πυροβολισμούς. Μά ήταν τόσο όμορφος ο κινήσεις του, που οι Ολλανδοί έπαψαν άμέσως τους πυροβολισμούς και συγκεντρώθηκαν πάνω στα καταστρώματα των πλοίων, για να παρακολουθήσουν το θέαμα.

Όταν, λοιπόν, έπειτα από κάμψη άρα, ο Όλ-λανδός ναύαρχος είδε, ότι δεν μπορούσε να κινή-ται άλλο παρά να συνθηκολογήσει, ζήτησε το Γάλλο παγοδρόμο, που είχε θαυμάσει πρωτίτερα, για να παραδώσει σ' αυτόν το έφοδ του.

Ο Μπιγιώ έφυγε έπειτα από κάμψο καιρό, για να εξερευνήσει τις πολικές περιοχές. Και δεν ξαναγύρισε ποτέ από κεί πέρα.

Για τον Ναπολέοντα, εξ άλλου, οι βιογράφοι του άφηναίνται το εξής:

Το Δεκέμβριο του 1788, όταν ήταν ακόμη ύπα-λαρχος του πυροβολικού, παγοδρομούσε μια μέρα πάνω στους πάγους του ποταμού Σών, κοντά στην Ωζονη, μαζί με δύο φίλους του. Ο Βοναπάρτης, λοιπόν, σταμάτησε σε μια στιγμή, έβγαλε τα πα-γοπέδιλά του από τα πόδια και είπε στους φίλους του, ότι θα γυρίζει στην πόλη. Τού κάκου αυτοί τον παρακάλεσαν να μείνει, λέγοντάς του, ότι ήταν έ-ντρος άκομη. Δεν δέχθηκε.

Επειτα από λίγη άρα, ο πάγος που σκέπαζε τα ποτάμια, έσπασε σε πολλά σημεία κι' οι δυο φίλοι του βρήκαν έναν οίκτρο θάνατο μέσα στο κρύο νερό. Κάποιο μυστηριώδες ένστικτο είχε ει-δοποιήσει, άραγε, τον μέλλοντα αυτοκράτορα, για τον κίνδυνο που διέτρεχε; Είναι πολύ πιθανόν...

Άλλ' η βαθμιαία καλύτερευσις του ευρωπαϊκού κλίματος, έκαμε την παγοδρομία να χάσει την πα-λιά αξία της. Διατήρησε, ωστόσο, μια ξεχωριστή θέση μεταξύ των βορείων λαών, που έχουν πάντα την ευκαιρία ν' ασκούνται σ' αυτό το σπόρ.

Ο τελευταίος σταθμός της εξέλιξης αυτού του σπόρ, είναι οι πίστες από... μπετόν, που αντικατέ-στησαν τις φυσικές πίστες από πάγο. Παρόμοιες ύπαρχουν σήμερα σ' όλα τα μέρη. Κι' οι σύγχρο-νοι παγοδρόμοι, υπερρών να επιδίδονται στο άγα-πημένο τους σπόρ άκομη και το καλοκαίρι!

Η Άλίκη και η γρηούλα

Το παραμυθάκι σας

Μια φορά κι' έναν καιρό, μέσα σ' έναν μεγάλο κήπο περιτριγυρισμένον από ψηλό μάντρωμα, ήταν χτισμένο ένα άρχοντόσπι-το. Μέσα στο άρχοντόσπιτο εκείνο ζούσε ο άρχοντας με τη γυναίκα του και την υο-ναχοκόρη του, την Άλίκη, που ήταν δεκα-πέντε χρόνων, παραναϊδεμένη και έιπα-σμένη τόσο που δεν καταδεχόταν να μιλή-ση σε κανένα φτωγό και βασανισμένο.

Ένα πρωί, που η Άλίκη έκανε τον συ-νηθισμένο της περίπατο μέσα στον δάνη-στο κήπο, συνάντησε μια φτωγιά γιαιά που βάδιζε σκυφή μ' ένα ραβδί στο χέρι. Η Άλίκη μόλις την είδε, σταμάτησε μπρο-στά της.

— Πως μπήκες εδώ μέσα; τη ρώτησε αόσπρη.

— Η γιαιά κοντοστάθηκε και την κύτταξε μ' άπορία:

— Γιατί μου μιλάς έτσι μικρό μου κο-ριτσάκι; της είπε. Έγώ είμαι γιαγιά σου, κορούλα μου και θα έπρεπε να είσαι πιο προσεκτική...

Μά η Άλίκη δεν έδωσε σημασία στα λόγια της φτωγής γιαιάς. Ήταν φουρκισμέ-νη και έξαγριωμένη.

— Δεν ξέρω να μιλάω άλλοιωςικά σε ανθρωπούς που μπαίνουν κρουά... σε ξε-νους κήπους... της φώναξε.

— Κόρη μου, της απάντησε η γιαιά, δεν μπήκα κρουά. Παρακάλεσα τον θυρωρό και μ' άφησε...

Η Άλίκη θύμωσε τότε πιο πολύ.

— Τώρα θα δεις τι θα πάθω ο θυρωρός, που σ' άφισε να μπείς!

Και πήγε κοντά στο θυρωρό, έλο νεύρα.

— Δεν μου λές, του είπε, γιατί άφισες αυτή τη γιαιά να μπή μέσα;

Ο θυρωρός τα έχασε για μια στιγμή.

— Τη λυπήθηκα, είπε φοβισμένα. Την άφωνα κάθε χρόνο κι' ανάβει ένα κεράκι στο μέρος όπου σκοτώθηκε ο γιός της, πέ-φτοντας απ' τη σκαλωσιά, όταν χιζόταν το σπίτι σας...

Η γιαιά στο μεταξύ είχε φτάσει κι' έ-κείνη στο θυρωρείο.

— Κορούλα μου, της είπε, δεν φταίει αυτός ο κακομοίρης, μην του κάνης κακό. Έγώ τον παρακάλεσα... Κάθε χρόνο τον παρακαλώ να μω μέσα...

— Άν την άφισες άλλη φορά, είπε η Άλίκη στο θυρωρό, θα πω στον μπαμπά μου να σε διώει!

Ο θυρωρός σώπασε τρομαγμένος χωρίς να τολμήσει να πη τίποτα.

— Έχεις κακή καρδιά, παιδί μου της είπτε τότε η γιαιά, κι' ο Θεός θα σε τιμα-ρήσει...

Όταν όμως η Άλίκη γύρισε να διώει τη γιαιά, ύστερα απ' τα τελευταία λόγια της, δεν είδε μπροστά της κανέναν. Μά δεν φο-βήθηκε.

Πέρασαν μερικά χρόνια. Έγιναν πόλε-μοι και καταστροφές και ο μεγάλος άρχον-τας έχασε όλη του την περιουσία. Έγινε πια φτωχός.

Η Άλίκη, η ύπερήφανη και έιπασμένη άρχοντοπούλα άναγκάσθηκε να πάει να ξε-νοδολεύη στα γύρω άμπελίες, τσαπίζον-τας και τρυγώντας. Κάθε βράδυ, κατάκοπη και τρυγώντας, πήγαινε σπίτι κοντά στους γέρους κι' άρρωστους γονείς της. Το άρχοντικό τους το είχαν πάρει οι δανειστές τους.

Άνοιξη

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Μέσα στα έρειπια του χειμώνα,
δίχως βση και κουρνιαχτό,
μια κρινόμετωση νυφούλα
χιζεί παλάτι πυργωτά.

Δουλεύουν μύριοι μαστοράδες
πρώτοι στην τέχνη και στο νού,
τ' άγέρι, ο ήλιος, το φεγγάρι
κι' όλα τ' άστέρια τ' ουρανού.

Φτιάχνουν το θόλο γαλαξένιο,
έλη τη γή χρυσή φωλιά
και της σωριάσουν για στολίδια
άνθη και δέντρα και πουλιά.

Και το ψηλότερο δουνάκι
το φτιάχνουν γυάλινο θρονί
κι' εκεί βασίλισσα θρονιάζουν
την Άνοιξη τη γαλανή!

Σ. ΣΚΙΠΗΣ

— Θα πεθάνω, στενάξε βαδίζοντας, δεν άντέχω πια.

— Όχι, δεν θα πεθάνης, άκούσθηκε μια φωνή να της λέν.

Η Άλίκη γύρισε άπότομα το κεφάλι και είδε πλάι της τη γιαιά που είχε συναντήσει άλλοτε στον κήπο της.

— Ζής άκόμα; τη ρώτησε τρομαγμένη. Ποτέ δεν θα πρίτευσά ότι θα σε ξανάβλε-πα ύστερα από τόσα χρόνια.

— Ναί, ζω, της απάντησε χαμογελών-τας. Ζω και θα ζω πάντα, για να θυμίζω στους ανθρωπούς που δεν λυπούνται τους όμοιους τους, το χρέος τους. Όλοι πάνω εδώ στον κόσμο υποφέρουν, ποίος λίγο, ποίος πολύ. Μά εκείνοι που υποφέρουν λι-γότερο, πρέπει να συμπονάνε τους άλ-λους...

— Τώρα όμως που υποφέρω έγώ, είπε κλαίγοντας η Άλίκη, δεν με συμπονάει κα-νείς!...

Η γιαιά μαλάκωσε κάπως τη φωνή της.

— Έπρεπε να υποφέρης για να μάθης... της απάντησε. Πρώτα κι' έσύ δεν συμπο-νούσες κανέναν και ιαλιστά-θυμάσαι:— μ' έδιωξες από τον κήπο σου...

— Μη μου τα θυμίζης αυτά, καλή μου γριούλα... Τώρα υποφέρω πολύ!...

Η γιαιά τη χάιδεσε στο κεφάλι.

— Μη στενοχωριέσαι, κορούλα μου, κά-νε λίγη άκόμα υπομονή κι' όλα θα ξενα-στούν...

— Άλήθεια; έκανε η Άλίκη δόξαση κι' άγκάλιασε τη γριούλα. Θα τελειώση η τι-μωρία μου τόσο γρήγορα;

— Ναί, της είπε. Τώρα που είδες τον πόνο των ανθρωπών, δεν θα τους φέρονσαι με σκληρή καρδιά...

— Όχι, ποτέ! απάντησε η Άλίκη. Μά, πές μου, ποιά είσαι καλή μου γριούλα;

— Η γιαιά σήκωσε το κεφάλι της περήφα-να και την κύτταξε μέσα στα μάτια.

— Η Δικαιοσύνη της είπε, κι' έγινε ά-φαντη.

Ύστερ' από λίγον καιρό η Άλίκη παν-τρεύθηκε έναν πλούσιο νέο κι' άπόκτησε καινούργιο άρχοντόσπιτο, μά φερνόταν τώρα καταδεχτική με τους άπλους και τους φτωχούς ανθρωπούς.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Μια άφιέρωσι

Η ιστοριούλα σας

Η γιαγιά του Τοτού γιόρταζε τα γενέ-θλιά της.

Ο μικρός έγγονός της σκέφθηκε να της κάνει ένα δώρο, και κατέληξε να της χαρίση μια Καινή Διαθήκη της τσέπης. Οι γονείς του, εύχαριστημένοι από αυτή την ιδέα του, τον βοήθησαν με χαρίματα.

Ο Τοτός λοιπόν άγόρασε το δώρο του και συλλογίστηκε να γράψη και μια άφι-έρωσι στην πρώτη σελίδα της Καινής Δια-θήκης, όπως είχε δη τέτοιες άφιέρωσεις στα διάφορα βιβλία του πατέρα του. Διάλεξε, λοιπόν, ένα βιβλίο από τη βιβλιοθήκη κι' άντέγραψε στο άπό μέσα φύλλο της Καινής Διαθήκης την άφιέρωσι, που ήταν γραμμένη εκεί.

Η γιαγιά εύχαριστήθηκε από το δώρο του Τοτού.

Ξαφνιάστηκε όμως όταν άνοίγοντας την Καινή Διαθήκη διάβασε στην άφιέρωσι τα έξης:

«Με τις εύχαριστίες του συγγραφέως!.. ΜΙΚΥ—ΜΑΟΥΣ

Χιούμορ

Ο Γιαννάκης, με τα νερία γεμάτα λάσπες κάθεται στο τραπέζι.

— Πήγαινε να πλυθής, παιδί μου, του φω-νάζει η μητέρα του. Είδες ποτέ τον πατέρα σου να κάθεται στο τραπέζι με βρώμικα νερία;

— Τώρα όχι, απαντάει ο Γιαννάκης. Άλ-λα δεν τον γνώριζα, όταν ήταν μικρός!...

— Ο άδελφός μου λέει ή μικρή Μαρία στη φίλη της μπορεί και προσφέρει τ' όνομά του ανάποδα, αν και είναι μόνο έξη χρόνων!...

Και πως τον λένε τον άδελφό σου; άπο-ρεί ή φίλη της.

— Τον λένε Λελέ!...

Ο Τοτός βλέπει ένα γύφο που κρατά μια μαϊμού.

— Κύτταξε, μαμά! φωνάζει. Αυτή ή μαϊ-μού δεν μοιάζει με το βείο Κώστα;

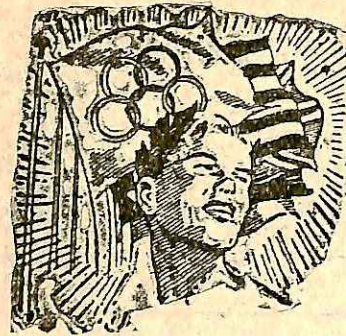
— Σιωπή, παιδί μου! Δεν ντρέπεσαι να λές αυτά τ'ά λόγια;

Και ο Τοτός δικαιολογείται:

— Μά δεν καταλαβαίνει, μαμά, ή μαϊμού, τί λέω!...

— Με συγχωρείς, μπαμπά, που σε έξπλησα τα μεάνυχτα, άλλ' αυτό το κου-τό άρνουδάκι μου διψάει!...

ΕΠΙΒΟΛΗ

Η ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΟΤΟΥΡΚΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ

Πλεονεκτήματα και μειονεκτήματα των ομάδων και των παικτών

Εποποιεία αγωνιστική ή α-θλος των 11 Έλληνόπουλων, που, παρ' όλα τα απαισιόδοξα προγνωστικά, χάρισαν στην πατρίδα τους μια από τις ωραιότερες και δυναμικότερες μεταπολεμικές νίκες που, δα τη ζήλευσαν ακόμα και ευρωπαϊκά ποδοσφαιρικά συγκροτήματα.

Μην ξεχνάμε πως οι Τούρκοι δεν είναι ευκαταφρόνητοι ποδοσφαιρικοί αντίπαλοι. Έχουν στο ενεργητικό τους νίκες επί της Εθνικής Σουηδίας και της Εθνικής Γερμανίας και είχαν χάσει στη Νεάπολη, από την Β' Εθνική της 'Ιταλίας με 1-0, αν και είχαν την υπεροχή, όπως και οι ίδιοι οι 'Ιταλοί το άνεγνωρίσαν.

Πρέπει, όμως, να ομολογήσουμε πως η σημερινή Εθνική ομάς των, δεν είναι η εξαιρετική εκείνη ένδεκάδα της εποχής του Τζιχάτ, του Σουκρή, του Λευτέρη, του Μπουλέντ. Οι αντικαταστάτες τους δεν έχουν φτάσει στο επίπεδο των ικανοτήτων και της τεχνικής γενικά των παρ'απάνω τεσσάρων άσων. Υπάρχουν, βέβαια, ο άριστοφύλακας Μιχντέτ, ο κεντρικός μέσος Αλή 'Ιχσάν, ο κεντρικός κυνηγός Σερκέτ και οι δύο ενδιάμεσοι κυνηγοί, δεξίος Ρετζέπ και αριστερός Μεχμέτ Αλή, που είναι πολύ καλές μονάδες. Οι υπόλοιποι όμως, τερματοφύλακας Σελαχεντίν, μέσος Έρρεφ και Νισρέτ, κυνηγοί Φικρέτ, Ερρόλ και Άμπντουλάχ, είναι δευτεράς κλάσεως. Εξωρίζει ο δυναμικός δεξιός επιθετοφύλακας Ναατζή. Δεν είναι ωστόσο σήμερα σε φόρμα.

Είναι, λοιπόν, φυσικό, ύστερα από την απουσία τόσο καλών μονάδων, το εθνικό ποδοσφαιρικό συγκρότημα, να έχη κάπως εξασθενηθεί, συγκριτικά με εκείνο

που είδαμε εδώ και τέσσερα χρόνια.

Σήμερα έχει αδυναμίες και στην τεχνική και στην τακτική. Το είδαμε ακόμα να παρουσιάζει έκδηλα σημεία νευρικότητας και ελλείψεως ψυχραιμίας. Τούλιπε ένας σουτέρ ευθύβολος και «κακοεινός» του τύπου Σουκρή ή Λευτέρη. Πρό παντός όμως είχε συντριπτική εξασθένιση στα χάρ, τόσο στο δεξί, όσο και στον αριστερό. Οι Έρρεφ και Νισρέτ δεν μπόρεσαν να βοηθήσουν ούτε τον σέντερ χάρ Αλή 'Ιχσάν ούτε τους μπακ Ναατζή και Μιχντέτ. Αίτια της ήττας των Τούρκων, κατά μεγαλύτερο ποσοστό, είναι η ανικανότητα των δυο αυτών χάρ να συγκρατήσουν τις επιθετικές εξορμήσεις των Έλλήνων κυνηγών. Ο γκολπέρ Σελαχεντίν ήταν, βέβαια, θεαματικός, με τα πλυνζόν αυτοθυσίας που έκανε, αλλά είχε ακόμη άπειρο.

Είναι όμως, προς τιμήν των Τούρκων ποδοσφαιριστών, ότι αγωνίσθηκαν εύγενικά, ιπποτικά, χωρίς σκληρότητα. Επέδειξαν κατανόηση στο πνεύμα του αγώνα.

Επαινοί θερμοί όρελονται στους ηγέτες του Τουρκικού ποδοσφαίρου, πρόεδρον της Όμοσπονδίας κ. Ουλνέ Γενάλ και αντιπρόεδρον κ. Ρασίμ Άντασάλ για τα ευγενικά τους αισθήματα προς την Ελλάδα και την ελληνική ποδοσφαιρική ολιγογένεια.

«Η Εθνική ομάς της Ελλάδας είναι το ισχυρότερο ποδοσφαιρικό συγκρότημα που παρουσιάζετε μέχρι σήμερα», άνεγνώρισαν ιπποτικά οι αντίπαλοί μας, αλλά και οι ίδιοι είκοι.

Εμείς δεν θα παρασυρθούμε από τους ενθουσιασμούς της μεγάλης νίκης μας. Εγμάστε υποχρεωμένοι να τονίσουμε πως στερούμεθα «εξτρέμ» και «σέντερ φόρ». Ο Δρόσος δεν είναι εκείνος που πρέπει για άριστερό ακραίος κυνηγός. Ο Φυλακός δεν μπορεί να παίξει δεξιά και όταν παίζει αριστερά, είναι ύπεροχος και ασυγκρίτος, μόνον όταν βέλη. Η απόδοσίς του είναι ένα ψυχολογικό μυστήριο! Ο Παπαγεωργίου, ορμητικός θυελλώδης, παρασυρεί την άμυνα και απαγορεύει τους επιθετοφύλακας. Έχει όμως στο παθητικό του, ότι οι εφορμήσεις του

στερούνται και της ελαχίστης πνευματικότητας. Δεν δημιουργεί, απλώς θορυβό... Όταν συμπληρώσουμε τα τρία αυτά κενά, θα έχουμε εθνικό συγκρότημα για να σταθεί και στους Ολυμπιακούς του 'Ελσίνκι. Μας χωρίζουν ακόμη μερικοί μήνες και υπάρχει καιρός για μια τέτοια προσπάθεια.

Η άμυνά μας ήταν υπέροχη. Ο Πεντζαρόπουλος, κατά τον Β' αγώνα των Μικτών, απέδειξε πως είναι ο καλύτερος Έλληνας τερματοφύλακας.

Ο Ρωσίδης μετά την τελευταία κατάπτωσί του, ξανάρχεται πάλι στην παλιά του φόρμα. Ο Μουράτης άντεχει ακόμα στα μονιασμένα κίματα.

Εξαιρείται ήταν οι μέσοι, τα χάρ. Ο Λινοβλάκης ήταν ο καλύτερος παίκτης του γηπέδου και στους δυο αγώνες. Δεν ήταν μονάχα ο κεντρικός στυλοβάτης της άμυνας, αλλά και ο πνευματικός οδηγός των επιθετών.

Αντίστοιχο συμπαραστάτη του ήταν πρώτα-πρώτα ο 'Ιωάννου με την απαραιτή τεχνική του και το άριστο τεχνικό کنترل του. Υστερα ο Κωτρίδης με το γιγαντιαίο ανστήματά του και την έλλειψή... αισθήσεως του κινδύνου. Κατόπιν ο Πούλης, με το ξύπνιο και εύελικο παίξιμό του και την ακριβή τοποθέτησή του για την εξουδετέρωση των επιτιμών διεμβολών των αντιπάλων του.

Από τους κυνηγούς, δεν μείνανε και πολύ εύχαριστημένοι. Ακόμα και ο άσσυγκριτος Δαρίδας, που χάρισε τα τρία τέρματα στην ομάδα μας κατά τον Α' αγώνα της, υστερήσε στο δεύτερο. Τί παλινίδι όμως ήταν εκείνο που έκανε στον επίσημο αγώνα!

Αυτός έδινε το ρυθμό στις επιθετικές, αυτές παρέσυρε την πεντάδα, αυτές διημιουργούσε, εύκαιρες στην περιοχή. Αν δεν είχε το μειονέκτημα της βραδυτητας, θα ήταν αναντικατάστατος. Ο Μπέμπης. Εκτιμούμε πολύ την ευσυνειδησία του και την τέχνη του. Έχουμε όμως ενδοιασμούς αν μπορεί να σταθεί ακόμη σε διεθνείς αγώνες με σκληροτράχηλους και πανύψηλους αντιπάλους. Στο Παλέρμο δεν φάνηκε στο γήπεδο. Στην Αθήνα υστερήσε χαρακτηριστικά στον πρώτο αγώνα, αλλά στον δεύτερο βρήκε κάπως τον εαυτό του. Πού ήταν όμως ο Μπέμπης, ο άεικίνητος, ο καταστροφικός των σχεδίων των αντιπάλων, ο πανταχού παρών;

Από τους ακραίους κυνηγούς, ο Δρόσος απέδωσε περισσότερο από τον Φυλακτό, ούτε ο ένας όμως, ούτε ο άλλος, είναι σταθεροί στην απόδοσί τους. Ο Φυλακός πάντως, είναι πολύ ανωτέρας κλάσεως του Δρόσου, δεν παίζει όμως σαν βιρτουόζος πάντα.

Ο Παπαγεωργίου κατηγορείται ως άπερίσκεπτος κυνηγός και παραδεχόμεστε ότι είναι. Δεν έχουμε όμως άλλον καλύτερο του σήμερα, εκτός του Ν. Λεκατσά, που πάλιν έχει το μειονέκτημα της άσταθείας.

Ανεξάρτητα απ' όσα είχαμε την υποχρέωση να γράψουμε για το καλό του Ελληνικού Ποδοσφαίρου συγχάριρου με ελκρινά και εγκάρδια όλους τους Έλληνες παίκτες για τις δυο μεγαλειώδεις και εξαιρετικές νίκες τους, την ΕΠΟ, τις Ένωσεις, τους Συλλόγους και τον εκλέκτορα κ. Β. Ανδριανόπουλο, για την εθνική συμβολή τους στην ανύψωση της στάθμης του Ελληνικού Ποδοσφαίρου σε ανώτερη επίπεδα.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

ΡΟΜΒΟΛΕΞΟ

1) ΚΑΝΑΛΙ, 2) ΝΙΚΑΙΑ, 3) ΚΑΜΑΡΑ, 4) ΡΑΔΙΟΝ, 5) ΟΙΚΗΜΑ, 6) ΧΑΜΗΛΑ, 7) ΣΑΛΑΜΙ, 8) ΑΙΣΙΟΝ, 9) ΙΚΑΝΟΣ, 10) ΙΣΑΚΙΣ, 11) ΕΝΩΣΙΣ, 12) ΜΙΑΤΩΝ.

Τό φρείδι

Δύο μέτρα.

Ερωτήσεις

1) Μιά ύφαντική ύλη, 2) Της Κένυα, 3) Στη Γαλλία, κοντά στα ιταλικά σύνορα.

Σε 10 μέρη

Αν κόβετε από ένα κομμάτι κάθε φορά, θα υφαιστούν 9 ψαλλιδιές. Μπορείτε όμως να τις περιορίσετε σε 5 μόνον, αν κόψετε τη λουρίδα στη μέση, βάλετε τα δυο κομμάτια το ένα πάνω στ' άλλο και τα χωρίσετε σε πέντε με άλλες 4 ψαλλιδιές.

Ο νυχτερινός επισκέπτης

Αν ο νέος είχε την εντύπωση πως ήταν το δωμάτιό του, όπως ισχυρίσθηκε, θ' άνοιγε την πόρτα χωρίς να χτυπήσει.

Συγγένειες

Είνε παππούς του.

Οι κακοποιοί

Ο ράφτης είναι ο Κώστας Πατζακλής, πλαστογράφος. Ο Γιάννης Φελούδας, ο έκδοστος ήταν ποιόν φούρναρης. Ο τρίτος κακοποιός λέγεται Γιώργος Χουμίδης, είναι δε διασημότερος και πρώην σιδηροδρομικός. Κάθονται γύρω στ' ο τραπέζι κατά την εξέλιξη σειρά: Χουμίδης, Πατζακλής, Φελούδας.

Με τα ποδήλατα

Πέντε παιδιά.

Ποιός αριθμός;

Ο αριθμός είναι 98.643.

Απρόοπτο

Γιατί ο καθρέφτης έχει μόνο μία όψη.

Το τετράγωνο

Θα χωρίσετε σε τέσσερα το τετράγωνο τραβάοντας δυο διαγωνίους εύθεις γραμμές, από την κάθε γωνία σου ως την αντίκουν.

Κοπέλλες... φαγώσιμες

Μακαρόνια, τυρόπητα, Πιλάφι, Άγκινάρες, Κεφαλοτύρι.

Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ 371 ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) ΣΙΤΙΣΙΣ — ΣΑΡΩΣΙΣ, 2) ΑΝΑΣΑ — ΝΗΣΟΣ, 3) ΑΛΑΤΙ — ΟΤΑΝ — ΣΕ, 4) ΩΠ — ΑΛΙΑΚΜΩΝ — ΣΟΙ, 5) ΣΑΣ — ΑΡΣΕΙΣ — ΑΩΡΑ, 6) ΑΣΙΑ — ΑΙΡΑ — ΑΣΣΟΝ, 7) ΝΤΑΝ — ΣΑ — ΙΣΘΜΙΑ, 8) ΝΑΜΑΤΑ — ΑΣΤΕΑ, 9) ΠΙΛΟΠΟΙΕΙΟΝ, 10) ΔΑΜΩΝ — ΣΧΙΣΜΗ, 11) ΑΔΟΛΟΣ — ΑΚΟΗΣ, 12) ΣΕΛΙΣ — ΟΔΟΣ — ΑΥΡΑ, 13) ΑΡΟΝ — ΟΜΗΡΟΣ — ΤΟΚ, 14) ΡΑΣ — ΠΡΟΣΩΔΟΣ — ΣΙ, 15) ΩΣ — ΠΑΝΙΣΟΦΙΑ, 16) ΧΩΡΙΟ — ΜΟΝΕΣ, 17) ΘΑΛΑΣΣΑ — ΑΝΑΚΟΧΗ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) ΣΩΣΣΑΝΑ — ΑΣΑΡΩΤΑ, 2) ΠΑΣΤΑ — ΔΕΡΑΣ, 3) ΤΑ — ΣΙΑΜ — ΔΟΛΟΣ, 4) ΙΝΑ — ΑΝΑΠΑΛΙΝ — ΧΑ, 5) ΣΑΛΑ — ΑΤΙΜΟΣ — ΠΩΛ, 6) ΙΣΑΛΑ — ΑΛΟΣ — ΠΑΡΑ, 7) ΣΑΤΥΡΑ — ΟΝ — ΟΡΝΙΣ, 8) ΙΑΣΙΣ — ΟΜΟΙΟΣ, 9) ΚΕΡΑΤΟΕΙΣ, 10) ΑΝΟΜΙΑ — ΚΟΡΟΣ, 11) ΡΗΤΩΣ — ΑΕ — ΣΟΔΟΜΑ, 12) ΩΣΑΝ — ΙΣΙΣ — ΣΟΦΟΝ, 13) ΣΟΝ — ΑΣΤΟΧΑ — ΣΙΝΑ, 14) ΙΣ — ΑΣΘΕΝΙΚΑ — ΑΕΚ, 15) ΣΩΣΜΑ — ΣΟΥΤ — ΩΝ, 16) ΣΟΡΟΙ — ΜΗΡΟΣ, 17) ΑΔΕΙΑΝΑ — ΝΗΣΑΚΙΑ.

Ερωδικό Τραυματοκιβώτιο

Α ν ν α ν: «Έχετε, ακριβώς, άδικο να σκέπτεσθε έτσι και να λίστα ν' αποσπάζετε να κάνετε τέτοια επικίνδυνα σχέδια. Δεν επιτρέπονται αυτά σ' έναν άνθρωπο της άξιας και του θένους σας.

Σας πείραξε το γεγονός ότι ένα άνηθο και έπασμένο κορίτσι δεν έδωσε σημασία στο άνηθο αίσθημά σας; Και ύστερα; Παίρει γι' αυτό, να το σκοτώσετε και να σκοτώσετε και σας από απελπισία; Για σκεφθήτε πιά άπλά: Παύτα, ότι το κορίτσι μπορεί να είναι ελκινόνες και να μην αισθάνεται άνάπη για σας. Και στην περίπτωση αυτή, πως το θέλετε, δηλαδή: Με το ζορί θα της επιβάλετε να σας αγαπήσει; Σε τί θα σας ωφέλουσε; Έπειτα, μπορεί η κοπέλλα να είναι πραγματικά «άνοιχοκορίτσο» και να μην ελαττώματα κι' εγωισμούς, καριότσια και κακίες. Πώς θα κόμειτε λοιπόν, να μ' ένα τέτοιο πλάσμα: Το όρθότερο είναι ν' αδιαφορήσετε για ένα πρόσωπο, που και το ίδιο αδιαφορεί για σας. Κι' αυτό δεν είναι διόλου προσβολή του εγωισμού σας, όπως φαντάζεστε!...

Α ν ν α ν: «Αν θέλετε να έχετε να κάνετε είναι να προσπαθήσετε να την ξενάγετε. Πάντως γράψτε την προηγουμένης και ρωτήστε την τι σκέπτεται και πως θα κρατήσει ή απουσία της. Απ' την απάντησή της θα καταλάβετε τις διαθέσεις της. Αν σας αγαπά, θα φροντίσει να γυρίσει το γονιότερο κοντά σας, αλλιώς... εμάτια που δεν βλέπουνται γρήγορα λησμονιούνται!...

Α ν ν α ν: Ποιός μπορεί να έξει κατά βάθος τα υυσθήσια της ανθρώπινης καρδιάς; Μά, επιτρέψτε μου και μένα, καλή μου δεσποίνε, να σας διατυπώσω μια μικρή άπορία: Άφου ύστερ από την παγερή στάσι του νεαρού, έδωσαν και το δικό σας αίσθημα γι' αυτόν, τότε γιατί σας απασχολούν τόσο τα αίτια αυτής της Ιστορίας και δεν αντιμετωπίζετε με ψυχραιμία την κατάσταση, όπως είναι σήμερα; Νομίζω ότι αυτό είναι συμφερότερο για σας, παρά να δοθήτε σε νοσηρές αναπολήσεις και δίγως λόγο στενωγώριες. Ο,τι έγινε έγινε! Κυττάτε τώρα με καινούργια διάθεσι τη ζωή σας κι' έχετε το νου σας, ώστε αν κάποιος νέος τύχη στο δρόμο σας, καλός και άγιος, να φροντίστε να επάφελήθετε.

Γ. Τ. Π. Χ. Χανιά - Κρήτης: Κατ' άσπην βέβαια ο δεσμός που σας συνδέει αποτελεί κώλυμα, αλλά νομίζω ότι δεν είναι και άνυπέρβλητο, άφου έχουμε περυστατικά γάμων, με ακόμη σοβαρώτερο δεσμό συγγενείας. Γι' αυτό νομίζω ότι μπορείτε να το εξετάσετε με τους άρμοδιους. Θα ήταν άλλωστε κρίμα να ναυαγήσει μια τέτοια αγάπη.

Α λ κ ι σ ώ ν. Πειραιά: Για τα καλά σας λόγια εύχαριστώ. Ως προς την περίπτωση σας, το καταλαβαίνω, φυσικά, ότι με μια σύσταση ή προσταγή: «Ξεγάστε την!», δεν σβύνεται από τη μια μέρα στην άλλη ένα αίσθημα που ακόμα σιγοκαίει κάτω από τη στάχτη των άναμνήσεων... Ούτε άβουον κι' επιπόλαιη να πιστεύω σε κάτι τέτοιο. Άστόσο η συμβουλή να βγάλετε από το νου σας σιγά-σιγά, έστω και με άδυνατη προσπάθεια, τις άναμνήσεις εκείνες δεν είναι άδυσδιάλυτο περιττή. Και στο σημείο αυτό θα σας βοηθήσει η ίδια σας η λογική, όταν δηλαδή αντιληφθήτε ότι η άπόννησί σας δεν οδηγεί πουθενά άλλο, παρά σε σκοτεινό άδιέξοδο. Δέστε λοιπόν τα πράγματα πιο πρακτικά κι' επιστευθήτε στον μοναδικό γισατό των πάντων: τον καιρό, που σίγουρα σε λίγο θα καταπαύσει την πληγή σας!...

Ε α ν θ ι α ν. Α μ α ζ ό ν α. Ηράκλειον: Μου γράφετε: «Είμαι μια μικρή κοπέλλα 15 γόνων και δεν ένω αγαπήσει ως τώρα. Κι' όμως η καρδιά μου διώγει για έναν έρωτα, που τον νοσταλγώ κι' όμως, μού φαίνεται, πως δεν θάρη ποτέ». Και σας απαντώ: Να φροντίσετε να κυττάτε τις σπουδές σας, τα καθήκοντά σας προς τους γονείς σας, στο σπίτι σας, για να καταπραύνετε, αυτή την αίσθηματική σας «δίψα». Γιατί αν παρανοήσετε από αυτήν, κινδυνεύετε να πάθετε ότι και ο διασημότερος τελοπόρος της ερήμης, που πάνω στην τρέλλα του, σκίβει το ρουφάει το νερό κάποιου βούρκου μολυσμένου, χωρίς διόλου να συλλογισθί ότι μπορεί ν' άρωσθήση και να πεθάνη... Προσοχή λοιπόν, κόρη μου, για να μην πάθετε κι' έσεις κανένα άνάλογο άθικό κακό από την πρόωπη κι' άσυλλόγιστη Βισαυρία σας. Και μην απελπίζετε διόλου ότι «δεν θάρη ποτέ ο έρωτας που λαγνάζοατε». Με τη φλογερή ιδιοσυγκρασία που έχετε, είμαι βέβαιη ότι θάρη. Άλλά, προσοχή! Το καλό είναι να μην πάθετε, κι' άν να τον προσκαλέσετε σεις. Τά άγούρα φρούτα φέρουν κακτομαγίες!

Μ ι κ ρ ό σ τ έ β ά σ α ν α. Πειραιά: Βρίσχω, πραγματικά, ότι στην περίπτωση που μου αναφέρετε είστε σε τίς το πρώτο θύμα και το δεύτερο η καυμένη η κοπέλλα. Βλέπετε, αυτά κάνουν οι «έξυπνοι» γονείς κάποτε, που θέλοντας να δείξουν στοργή τάνα στα παιδιά τους, κινδυνεύουν να τα πάρουν στο λαϊμό τους! Έτσι συνέβη και με σας, που βιάστηκαν να σας άραβωνιάσουν από άνήλικη! Και τώρα, που κάπως άναπτύχθηκε, βλέπετε και υποφέρετε από το λάθος των γονέων σας. Και στο μεταξύ άνάμεσά σας ύπαινος και η κοπέλλα, που την έυπλεαν άπειρίσκεπτα. Καταλαβαίνω την άναγανάτσή σας, αλλά σας συνιστώ θερμά να μην παρασυρθήτε απ' αυτήν, αλλά να ένεργήσετε με σύνεσι και ψυχραιμία και με σεβασμό ακόμη στους γονείς σας. Δηλαδή ήρεμα και με τσάπη να

τους πείσετε ότι την κοπέλλα δεν την αγαπάτε και ότι με το γάμο σας αυτόν θα δημιουργήσετε και σεις κι' εκείνη τη δυστυχία και το δράμα της ζωής σας. Έπίσης και στην κοπέλλα και στους δικούς της ακόμη θα πρέπει να μιλήσετε και να εξηγηθήτε τίτια και πολιτισμένα. Δώστε τους να καταλάβουν ότι σε τίποτε άξιο και εύάριστο δεν θα συντελέσει ένας τέτοιος γάμος, που ο σύζυγος θα δείνεται αδιάφορος στην σύζυγο, σαν να φέρη πραγματικό ζυγό στο λαϊμό του, ενώ η γυναίκα θα μαραίνεται άδικο, γιατί θα αγαπά έναν άνθρωπο, χωρίς την έλπίδα πως βρίσκει ψυχική άναπαύοισι. Μιλήστε σ' όλους με άποφασιστικότητα κι' είμαι της γνώμης, ότι θα σας νοιάσουν και θα σεβασθούν τις όρθες άντιρροήσεις σας.

Μ. Γ. ά μ α ρ τ ω λ ή. Βόλον: Άλήθεια, αγαπητή μου, η περίπτωσί σας είναι πολύ δραματική. Και ακριβώς γι' αυτό ελπίζω ότι θα μπόρεση τελικά να συγκινήσει και τους γονείς σας. Σας συνιστώ να τους γράψετε και να τους έξομολογήσετε όλη την σπαιερική κατάσταση σας. Συγχρόνως να τους άρρολήσετε ότι άναγνωρίζετε την πασάκη σας και να τους ζητήσετε συγγνώμη, δίνοντας τους και την ελκινόνή ύπόσχεσι ότι, αν σας δεχθούν, θα συμπεριφερθήτε άπέναντί τους σαν άξια κόρη και ποτέ πιά στο μέλλον δεν θα καταρασθήτε την έμπιστάσύνη τους, ούτε θα κάνετε κάτι που δεν είναι της έγκρίσεώς τους. Είμαι βέβαιη ότι θα το καταλάβουν και θα σας δεχθούν με καλή διάθεσι. Θα ήταν, άλλωστε, κρίμα και ντροπή να μη φανούν μεγαλόμυνοι στο ίδιο τους το παιδί!...

Α π ε λ π ι σ μ έ ν ο σ τ ρ α τ ι ώ τ η. Βόλον: Νομίζω ότι είναι σωστό να δίνετε σημασία στα σγόλια των δικών σας φίλων, που είναι τόσο προτείνει ο πατέρας σας, άφου είναι καλός και τον γνωρίζετε κι' έσεις. Ούτε λόγος δε να γίνεται

«Επιτρέπεται τώρα να κοιτούσμε-λεύουν μια καλή κοπέλλα. Το επιχείρημά τους — ότι ποιόν την γνωρίζετε, είναι συνδεθή με άλλον — δεν είναι σοβαρό, ούτε και τους δικαιολογεί, γιατί κι' αυτό το ήξεραν κι' είχαν συμφωνήσει να την άραβωνιάσουν. Τώρα λοιπόν, που όλα πάνε καλά, γιατί θέλουν να άραβωνιάσουν την αγαπητή σας, και να σας χωρίσουν; Μά σεις πρέπει να σταθήτε σταθεροί στον όρκο σας. Άφου μάλιστα η κοπέλλα είναι καλή, Φανήτε τίμιος ως το τέλος και μην ακούτε τα λόγια τους.

Ε Ρ Η

ΡΥΘΜΙΖΟΥΝ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΜΟΔΑ

Στη φωτογραφία μας δυο από τις γυναίκες της Αμερικής, το γούστο των οποίων ακολουθούν εκατομμύρια Αμερικανίδων. Πρόκειται για την διευθύντρια του περιοδικού μόδας «Χάρπερς Μπαζάρ» Κάμεν Σνόςου (αριστερά) και για την φωτογράφο του ίδιου περιοδικού Κάρεν Ρανταίν. Ο,τι χαρακτηρίζουν ώ- το ύψος αυτές οι δυο γυναίκες θα γίνει της μόδας, γιατί θα υιοθετηθή από τα εκατομμύρια των άναγνωστριάων, που παρακολουθούν κάθε ύψη το περιοδικό τους.

Η Εθνική ποδοσφαιρική ομάς, που έπείτυγε δυο μεγαλειώδεις νίκες επί της Εθνικής Τουρκίας με 3-1 και 3-0.

για τον άλλο. "Εχει πολλά μειονεκτήματα. Πρώτα δεν τον γνωρίζετε ούτε ως άνθρωπο, ούτε ως χαρακτήρα. Δεύτερο, ζή σε άλλον τόπο και σ' όσους αποταθήκατε κανείς δεν μπορεί να σας δώσει μια πληροφορία. Τρίτον, το έπαγγελμά του δεν είναι σοβαρό, ούτε σταθερό. Μην πάτε, λοιπόν, να πνιγείτε στα σπλάχνα νερά. Σας εύχομαι να εγυμναστείτε, γιατί το αξίζετε.

Αντρέ Νταβικιάττε: "Ενας νέος 30 χρόνων νομίζω πως πρέπει να σκέπτεται πιο ώριμα και πιο λογικά. Σας μιλά έτσι, γιατί ζητάει τη συμβουλή μου για μια άγαπη που ούτε η θρησκεία, ούτε οι άνθρωποι μπορούν να την εγκρίνουν. Απομακρυνήτε, λοιπόν, από κοντά της, όσο είναι καιρός. Η της φανερώσει δε ποτέ το αίσθημά σας, γιατί θα γίνετε κι' οι δύο σας δυστυχισμένοι. Αγαπήστε, μια άλλη κοπέλλα, αντίξια μένος. Είστε σοβαρός, μορφωμένος και θα το πετύχετε. Φτάνει να το θελήσετε. Φτάνει να επιβληθείτε στον εαυτό σας, και να βγάλετε τις πονηρές αυτές ιδέες από το μυαλό σας.

Πράκτορας: Πρέπει δυστυχώς και το γρηγορότερο ν' απομακρυνθείτε από το δρόμο της. Πριν φέρετε τη δυστυχία μέσα στο σπίτι της. Εκείνη, υπορεί να είναι επιπόλαιη, ελεύθερη, σαν λογικός και μορφωμένος δεν πρέπει να παρασυρθείτε. Γιατί θα της δημιουργήσετε μια κακή συνήθεια και μεθαύριο δεν θα διαστρώ, αφού πήρε τον κατήφορο, να αποταθή και σ' άλλους. Αν την αγαπάτε ακόμα, σφίξτε την καρδιά σας και απομακρυνήτε. Η βοήθη μια άλλη κοπέλλα κι' απομακρυνήτε, για να της δώσετε έτσι κι' ένα μάθημα συζύγιου πίστωσης.

Ν. Βοαδυνό: "Όποιος αγαπάει αληθινά, δεν κάνει ποτέ τέτοιες προυποθέσεις, χωρίς να είναι βέβαιος. Αμφιβάλλω, λοιπόν, πολύ, αν η νέα που αγαπάτε, σας αγαπάει κι' αυτή πραγματικά. "Επειτα, η στάση της νομίζω ότι θίγει τον ανδρικό σας έγωισμό. Γι' αυτό, χωρίς να είστε αδιάφορος, μην κάνετε τίποτα που να προκαλέσει την προσοχή της.

Μόνη της —αν σας αγαπά— θα γυρίσει κοντά σας μετανοημένη και θα σας ζητήσει συγγνώμη. Αν δεν το κάνω αυτό, τότε σκεφθείτε πως δεν αξίζει τον κόπο να πονέρετε περισσότερο γι' αυτήν και ξεχάστε την.

Εστρελίτα: Αγαπητή μου, είστε τόσο μικρή, ακόμα, που η πληγή της καρδιάς σας θα κλείσει μόνη της. Αυτό είναι φυσικό στην ηλικία σας, όπως ήταν φυσικό η παιδιαστική αγάπη και των δύο σας να πάρει το δρόμο που πήρε. Αφισιωθήτε λοιπόν στις σπουδές σας και στην αγάπη των γονέων σας και ξεχάστε τον άπιστο νεαρό. Θάρρη καιρός που θ' αγαπήσετε και θ' αγαπηθείτε στα σοβαρά μ' έναν νέο καλό και τίμιο, αποκατεστημένο και ικανό να σας κάνει ευτυχισμένη με τη θέληση των γονέων σας. Τό ότι είστε φτωγιά, αυτό δεν είναι ελάττωμα. Φτάνει να είστε φρόνιμοι και καλοί κορίτσι. Και είστε.

Μετανοημένο Χ. Π. Μ.: Αφού βλέπετε ότι σας αντικατέστησε τόσο εύκολα και τόσο γρήγορα, αυτό θα πη, πως δεν σας αγαπούσε πραγματικά. Φανήτε, λοιπόν, αξιοπρεπής και ξεχάστε την. Συγκεντρώστε τις σκέψεις σας στο πως θα δημιουργηθείτε, για να ξεσφαλίστε το μέλλον σας. Ός τότε θα έχετε πια ανδρούλη και θα υποδέχεται να διαλέξετε την κοπέλλα, που θ'

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ

Η Σέλλεϋ Γουίντερς και ο Βιτόριο Γκάσιαν έφυγαν έχοντας για την Αμερική. Λίγο πριν της αναχωρήσεως τους από τη Ρώμη, οι δύο καλλιτέχνες παραδωσαν έκτακτα επιστολές και... τοξόσησαν για τους φωτογράφους στην ανώτερη τουφεκή σκηνή. Ο Βιτόριο θα περιμένει στην Αμερική την έκδοσι του διαζυγίου του και θα παντρευτεί στο Λας Βέγκας την Αμερικανίδα καλλιτέχνιδα που κανείς συμπατριώτης της δεν είχε κατορθώσει μέχρι σήμερα να συγκινήσει την καρδιά της.

αγαπήσετε με σκοπό να την κάνετε σύντροφο της ζωής σας.

Προς το παρόν μη τυραννίζετε με μαυρές σκέψεις και μη δηλητηριάζετε τη ζωή σας από τώρα. Σκεφθείτε μόνο πως έτσι τελειώνουν πάντα όλες οι παιδιαστικές αγάπες και αυτό θα σας παρηγορήσει.

Ναυτομηχανικό: Νομίζω πως το καλύτερο που έχετε να κάνετε είναι να βρείτε άλλο εργασία, κι' έτσι ν' απομακρυνθείτε απ' αυτόν τον προϊστάμενο, που όπως φαίνεται, δεν έχει καμιά αντίληψη της ηθικής. Η τιμιότητα και η αξιοπρέπεια σας τον ενοχλούν, γι' αυτό θέλει με κάθε τρόπο να σας ταπεινώσει. Όσον αφορά τη γυναίκα του, αποφυγείτε ν' ανακατευθείτε, γιατί αντί να της κάνετε καλό νομίζω πως θα δημιουργηθεί σκάνδαλο, που θα ξεσπάσει εις βάρος σας. Ας τα μάθη λοιπόν από άλλους. Είστε κυττάζετε τον εαυτό σας και φύνετε το ταχύτερο απ' αυτό το περιβάλλον!

Α. Χ. Πότε θα σμίξω με! Το ότι δεν σας γράφει συχνά, αυτό δεν σημαίνει, πως σας ξεχάσε. "Εχετε υπ' όψιν σας ότι είναι στρατιώτης κι' επομένως δεν μπορεί να είναι τακτικός στην αλληλογραφία του.

Γι' αυτό νομίζω ότι άδικα βασανίζετε. Όσον αφορά τη φτώχεια σας, δεν πρέπει ν' απελπίζεστε, τη στιγμή μάλιστα που ο νέος έξερει την οικονομική σας κατάσταση και καθώς καταλαβαίνει σας αγαπά. Αλλοίμονον αν όλα τα φτωγά κορίτσια δεν είχαν τον δικαίωμα ν' αγαπήσουν και να δημιουργήσουν οικογένεια. Αυτό ούτε να το σκέπτεστε καν. Στο ερώτημά σας: πως να κερδίσετε την αγάπη των δικών του; Σας απαντώ: Η τιμιότητάς της, η φρονιμάδα και η καλωσύνη σας είναι τα καλύτερα όπλα για ένα κορίτσι. και μ' αυτά ασφαλώς κερδίζονται οι συμπάθειες και των πιο δύστροπων περιθωρίων. Περιμένετε, λοιπόν, και μην απογοητεύστε τόσο εύκολα.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ

Κύριον 333: Σας απάντησα σχετικά στην ερώτησή σας και επαναλαμβάνω ότι είναι δυνατόν με χειρουργική αίσθητική επέμβαση να έχετε καλά αποτελέσματα. Θα σας πληροφορούσε όμως ασφαλέστερα ο ειδικός χειρουργός, αν ήταν δυνατόν να σας εξέταζε προηγουμένως.

Αύγουστο Γ. Ε.: Ένταθα: Αφού μένετε στην Αθήνα, το φρονιμότερο για σας είναι να περάσετε από ένα ειδικό δερματολόγο ή ένα δερματολογικό τμήμα των Νοσοκομείων μας, όπου θα σας υποδείξουν την ενδεδειγμένη θεραπεία.

Ρεζίν: Ο γιατρός που σας εφορμίζει τη σιετική θεραπεία, που μου γράφετε, είναι και ο αρμοδιότερος να έξη γνώμη. Ακολουθήστε τις υποδείξεις του.

Φώτιον Κάρνυτον: Πρό πάσης άλλης θεραπείας, σας συνιστώ να υποβληθείτε σε ακτινογραφία του στομάχου και των εντέρων, και ανολόγως του αποτελέσματος, θα υποβληθείτε κατά την υπόδειξιν βέβαια του γιατρού σας, στην ενδεδειγμένη φαρμακοδυναμική αγωγή.

Λευκό κρινό, Κέρκυρα: Μόνο αν εξετασθείτε από ειδικό γυναικολόγον γιατρό θα έχετε σαφή απάντησι στο ερώτηματάς σας. Εκτός αν πρόκειται περί πυλινικού αίτιου.

Γ. Ε.: Πειραιά: "Αν επρόκειτο για προχωρημένη ηλικία, βέβαια, θα υπήρχε φόβος «επιστρατεύσεως» υπολοίπων δυναμικών» όπως λέτε στην επιστολή σας. Τώρα όμως είμαι βέβαιος ότι, αν υποβληθείτε σε ορμονοθεραπεία, θα έχετε καλά αποτελέσματα. Θα πρέπει όμως η θεραπεία αυτή να εφαρμοσθεί μόνο από γιατρό, γιατί διαφορετικά πιθανόν να μην έχετε βελτίωσι.

Εντιμό Σοφιστή, Αντιεπιστημονικό: Είστε αλύττως, να συστήσει θεραπεία για ένα δερματικό νόσημα, χωρίς ποτέ να το εξετάσει ή τουλάχιστον να έξη μια διάγνωση ενός άλλου γιατρού. Πως θέλετε λοιπόν να σας συστήσω μια οιαδήποτε θεραπεία για την δερματική σας εκδήλωσι, αφού άπειρες άλλες δερματικές παθήσεις έχουν σχεδόν τις ίδιες εκδηλώσεις; Γι' αυτό σας συμβουλεύω να ακολουθήσετε τη συμβουλή του γιατρού, που θα σας εξετάσει.

Περίεργη, Χ. Π.: Έξαοτάται τόσο ο γάμος, όσο και η τεκνοποίηση, από την κατάστασι που βασίζεται σήμερα το πόσοπο αυτό. Πάντως, ενώ, αν επέτρεπα το γάμο με ώριμους περιορισμούς, θα απαγόρευα απολύτως την τεκνοποίησι.

Αδίκημένο νεό, Σ. Σ. Τ. Κ. Ε.: Νομίζω ότι ένας νέος 19 ετών έχει τόσο άλλα θέματα με τα οποία θα μπορούσε να ασχοληθεί, ώστε να αδιαφορή για ζητήματα τόσο ασήμαντα, όπως εκείνο που με ρωτάτε στην επιστολήν σας. Πάντως σας υπενθυμίζω ότι «ούκ έν τώ πολλώ τώ εὖ»...

Αδίκημένο νεό, Σ. Σ. Τ. Κ. Ε.: Σας παρακαλώ να διαβάσετε την πάσα πάνω απάντησί μου στον αδίκημένο νεό, Σ. Σ. Τ. Κ. Ε. Είναι ακριβώς η ίδια περίπτωση με την δική σας. Ζ. Κ.: Πάταρε: Για το πρώτο, να συμβουλευθείτε το γιατρό σας, για δε τα άλλα τον κουρέα σας.

Αγάνες στο σανατόριο

Μέσα στο δάσος ύψωνεται το άσπρο κτίριο του σανατορίου. Μια κοπέλλα, ξαπλωμένη σε μια σαϊζ-λόγγκι και τυλιγμένη με μια κουβέρτα, κλαίει πικρά. Η νοσοκόμος σκυβεί πάνω της, ανήσυχη.

— Τί έχετε, μικρή μου Νίνα; — Ναι, πώς πεθαίνω μέρα με την ημέρα!

— Μα τί είν' αυτά που λέτε; Είσατε 18 χρόνων μόλις!

— Κι' ύστερα... πλῆττω τόσο πολύ! Πρῶσθεσ η νεα στε αζοντας. Δεν έρχεται κανείς να με δῇ... Είμαι μόνη στον κόσμο!

— Γιατί δεν διαβάσετε κάτι; Θέλετε βιβλία;

— Όχι, θέλεω... Η κοπέλλα διάτασε λίγο, κι' ύστερα πρόσθεσε:

— Θάθελα να γνωρίσω το νέο του αριθμού 16. Ξέρω πως λέγεται Νίκος... Νίκος Χρηστίνης... Θάγατε την καλωσύνη να με βοηθήσει; Η καλή της ήταν γεμάτη ικεσία. "Αν έλεγε όχι η αδελφή Μαρία, δεν θάταν πια εκείνη που ανακούφιζε και παρηγορούσε...

— Καλά, απάντησε. Μα θα είστε φρόνιμη. "Οχι συγκινήσεις.

— Ναι, ναι, σας το υπόσχομαι! Το άλλο μεσημέρι, ο Νίκος Χρηστίνης υποκλίθηκε μπροστά στη Νίνα. Η κοπέλλα βρισκόταν πάντα στην πολυθρόνα της. Μα είχε περιποιηθεί εξαιρετικά τον εαυτό της.

— Έμαθα απ' την αδελφή Μαρία την επιθυμία σας, της είπε ο νέος. Σας εύχαριστώ για την τιμή που μου κάνατε...

Οι ματιές τους διασταυρώθηκαν. Μια συμπάθεια άρχισε να γεννιέται στις ψυχές τους.

— Συχωρέστε με για το θάρρος μου, δικαιολογήθηκε η Νίνα. Θά σας εξήγησε, υποθέτω, η αδελφή... Είμαι ορφανή... η μοναξιά με βαραίνει... Σκέφθηκα λοιπόν...

— Σκεφθήκατε πως θα μπορούσα να σας διασκεδάσω λίγο; Ναι, θα κάνω ό,τι μπορώ. Μα θάνατι δύσκολο το έργο μου!

— Όχι, καθόλου! Είμαι σαν φυλακισμένη εδώ. Θά περιμένω ανυμνονα τις επισκέψεις σας. Θά κουνεντιάσουμε, θα προσπαθώ να ξεχάσω την αρώστεία μου... κι' ίσως γιαιρεντώ!

— Ναι, θα γιαιρενθείτε! Είπε με πεποίθησι ο Νίκος. Θά δίνομε κουράγιο ο ένας στον άλλο... γιατί κι' εγώ δεν είμαι έντελως καλά...

— Δεν ξέρω, γιατί σας είχα πρῶσσει, άναμεσα σ' όσους τους άλλους! Μ' άρεσε άμέσως το ευγενικό και λίγο ψυχρό ύφος σας...

Κι' η Νίνα μισόκλεισε τα μάτια της, ενώ μια ελπίδα γλυστρουσε μέσα στην καρδιά της.

— Η άνοιξη κρύψει χαρούμενα. Τά πρώτα λουλούδια μαράθηκαν κι' άνθισαν άλλα.

Ο Νίκος ένοιωθε μ' ανέκφραστη εὐτυχία πως ξαναζούσε. Είχε σχεδόν γιαιρεντή. Κι' ύστερα—ώ, υπέροχη χαρά!—η Νίνα του είχε εξομολογήσει το τρυφερό αίσθημα της. Η σούρη έκφρασι των ματιών της εὐεχνε πως δεν ήταν κατι το περαστικό. Ζωγραφίζονταν στη ματιά της ικεσία, φόβος, αγωνία... Ο Νίκος σώπαινε, έκπληκτος και συγκινημένος. Η φυσιογνωμία της κοπέλλας έλαμψε από χαρά: Η σιωπή του εὐεχνε πως δεχόταν τον έρωτά της!

— Ποτέ δεν ήμουν τόσο άπόλυτα εὐτυχισμένη! του είπε. Θά δῆς... θα ζήσω, θα δυναμώσω... Έσθ θα φύγης γρηγορότερα από δω. Μα θάρχεσαι να με βλέπεις... "Υστερα θά με πάρης... Και θά παντρευτούμε, όταν τα κλαριά θά μοιάζουν σαν χιονισμένα απ' τα λουλούδια... Πες μου ειλικρινά: Έχω μια θέση στην καρδιά σου;

Ο Νίκος έπιασε τα λεπτά χεράκια της, τα φίλησε στοργικά και μурμουρίσε:

— Είσαι το φῶς μου, Νίνα, η μοναδική μου άγάπη!...

Οι μέρες περνούσαν. Κι' η Νίνα έπιασε όνειρα.

Τά μαγούλα της ήσαν κόκκινα, σαν τριανταφυλλένια. Κι' η φαντασία της την έφερνε διαρκώς στο εὐτυχισμένο μέλλον:

— Θά φορά, Νίκο, τουαλέττες άσπρες, αϊθέριας, του έλεγε. Θάχω λουλούδια στα μαλλιά μου... Θά κάνω με μαζι' ώραιες βαρκάδες...

Ο Νίκος έπιδροκίμαζε τρυφερά τα σχέδιά της. Μα, κάθε μέρα, έβλεπε με τρόμο να μεγαλώνη το μαύρο στεφάνι των ματιών της, να λαχανιάζει πιο πολύ το στήθος της και να χτυπά γρηγορότερα ο σφυγμός της...

Θάπρεπε πια νάχε φύγει αυτός, νάχε γυρίσει σπίτι του. Μα ήξερε πως ένα τέτοιο χτύπημα θά έπετάχνε το τέλος της Νίνας.

Όταν έκείνη θ' άφηνε τον κόσμο, στις άρχες του φθινοπώρου, τότε θά μπορούσε κι' αυτός να τραβήξει μελαγχολικά το δρόμο της ζωής του, μόνος και με παγωμένη την καρδιά...

— Κύριε Χρηστίνη, σας ζητάει η Νίνα.

Ο Νίκος χλώμιασε, βλέποντας την ταραχή της νοσοκόμας.

— Τώρα μόλις την κοινηώσανε, πρόσθεσε εκείνη. Είναι ήσυχη κι' ώραία σαν άγγελος... Μα η καρδιά της αδυνατίζει...

Μόλις είδε η Νίνα τον αγαπημένο της, του χαμογέλασε γλυκά.

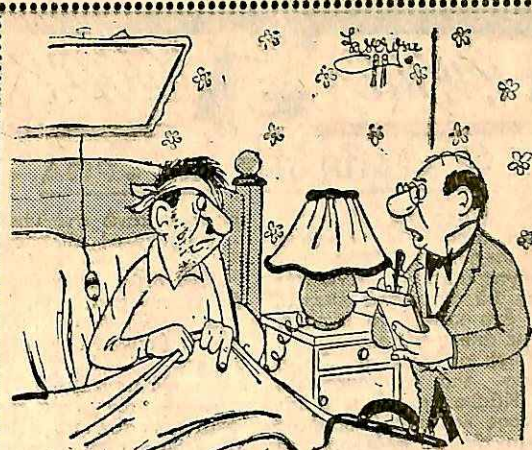
— Φαίνομαι τόσο άρρωστη; του είπε. "Ο καθρέφτης μου λέει όχι. Είμαι ροδοκόκκινη, έχω όρεξι... "Όστόσο, όλοι γύρω με κυττάζουν όνησυχoi, σιγοκλαίνε, δεν κατορθώνουν να κρύψουν την ταραχή τους... Κάθισε, Νίκο. Βοήθησε με να φτιάσω ένα μπουκέτο μ' αυτά τα λουλούδια...

Ο Νίκος την κυττάζε άχόρταγα. Κάτω απ' τα μακρύα της τσίνορα, τα μάτια της έλαμπαν παράξενα. "Ο ήλιος που βασίλευε, χρύσωνε τα μαλλιά της.

Ο νέος ένοιωθε ένα χέρι να σφίγγη την καρδιά του, που χτυπούσε γοργά ας στήθεά του...

Ήταν δυνατόν λοιπόν να δρίσκεται η Νίνα τόσο κοντά στον θάνατο...

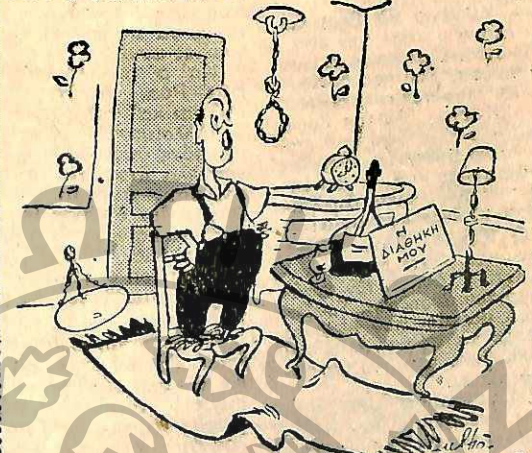
Ναι, είναι δυνατόν, Νίκο! Κύττα την... Απακαμιέται, ώραία κι' άγνή, στην άνθησι της νεότητός της... Συγκράτησε τάν πόνο σου. Φανώ δυνατά! Σφίξε το χέρι της που αναζητεί το δικό σου... Και χείδε έλαφρά το μέτωπό της, για να μπορέση η ψυχή της να φύγη χαρούμενη και να πετάξει στο "Α-πειρο...

Ο γιατρός: Σας συνιστώ ξεστές κοιμῶσες και να μη κυττάζετε άλλη φορά από τις κλειδοσύντες!

— Όχι, γεαρέ μου, αυτή δεν είναι για σένα! Είπε η γυναίκα μου!...

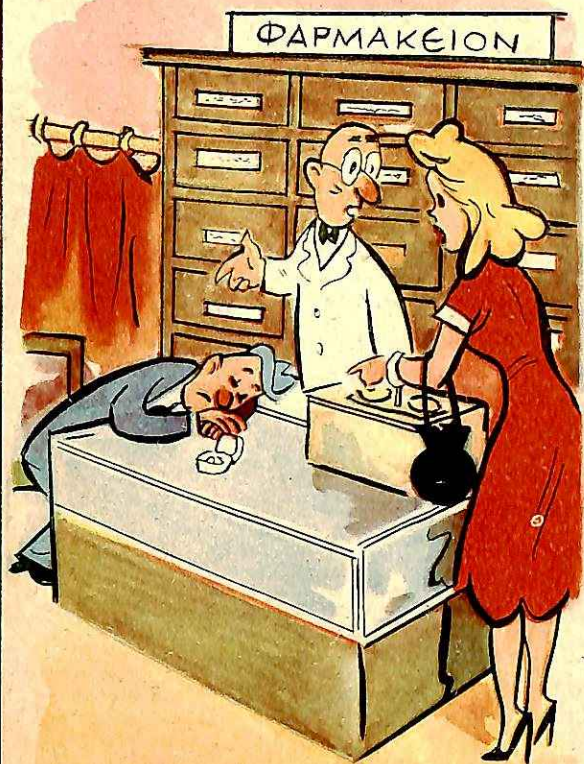

— Δεν μπορώ να θυμηθώ γιατί τον έκανα αυτό τον κόμπο!...

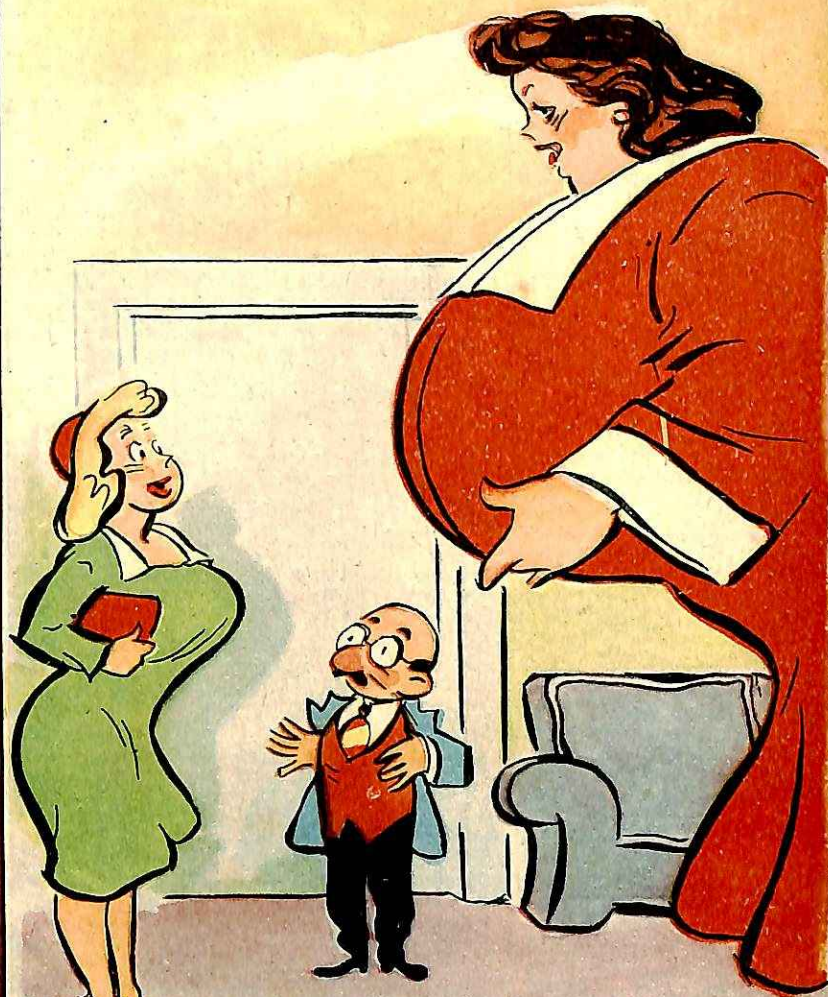

Δαθραγαγνώστες.

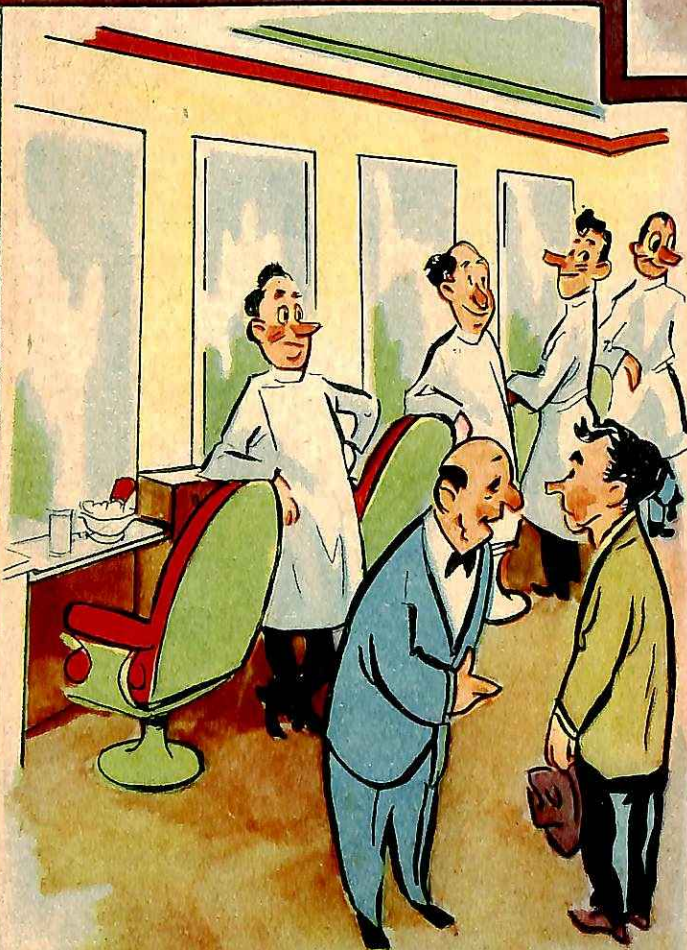
MIPANTA

— Είπε πλασιέ και μου επιδεικνύει ένα καινούργιο υπνωτικό!...
(Τού Μ. Γάλλια)

— Δεν τὸ λέω ἐπειδὴ εἶνε μπροστά, ἀλλὰ ὁ στυλοβάτης τοῦ σπιτοῦ εἶνε ὁ Ζαχαρίας!...

— Τι θέλει νὰ συζητήσῃ ὁ κύριος; Πολιτικά, ποδόσφαιρο, θέατρο ἢ μόδα;

— Μὰς ἐξέθεσαν, ἀγαπητή μου! (Τού Μ. Γάλλια)